Harry Potter™

și camera secretelor

EGMONT

J. K. ROWLING

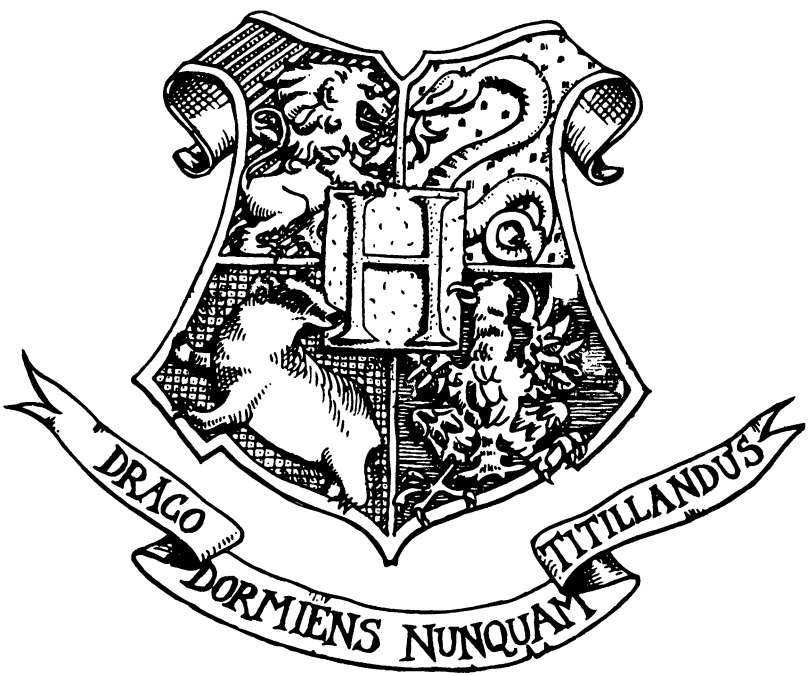
DRACO DORMIENS NUNQUAM TITILLANDUS

Harry Potter™

și camera secretelor

DE J. K. ROWLING

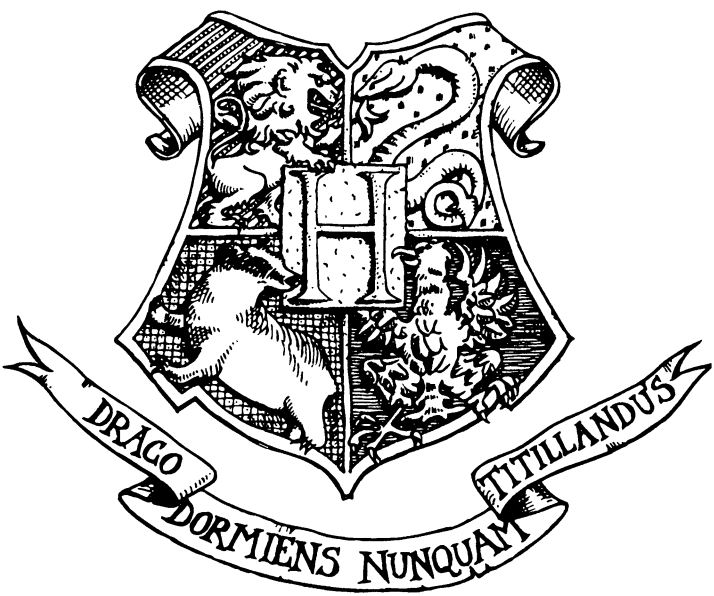

Traducere: **Ioana Iepureanu**

EGMONT

„Copiii descoperă bucuria lecturii!"

Lui Jessica, mare iubitoare de povești,
pentru Anne, care le adoră și ea,
și pentru Di, prima care
a auzit această poveste.

— CAPITOLUL I —

CEA MAI GROAZNICĂ ZI DE NAȘTERE

Nu era pentru prima oară când se isca o ceartă la micul dejun, în casa de la numărul 4, de pe Aleea Boschetelor. Domnul Vernon Dursley fusese trezit dis-de-dimineață de un zgomot asurzitor care venea din camera nepotului său, Harry.

– A treia oară pe săptămâna asta! răcni el peste masă. Dacă nu poți să stăpânești bufnița aia, va trebui să plece din casa mea!

Harry încercă din nou să-i explice:

– S-a plictisit... Este obișnuită să zboare în aer liber. Dacă aș putea s-o las afară măcar noaptea...

– Am eu față de prost? se răți Unchiul Vernon, o bucățică de ou prăjit atârnându-i din mustața stufoasă. Știu ce-o să se întâmple dacă i se va da drumul afară!

Și schimbă niște priviri sumbre cu soția lui, Petunia.

Harry încercă să-l contrazică, dar fu repede acoperit de râgâitul zgomotos al lui Dudley, fiul soților Dursley.

– Mai vreau niște costiță afumată!

– A mai rămas în tigaie, scumpete, zise Mătușa Petunia, aruncându-și ochii înlăcrimați spre corpolentul ei fiu. Trebuie să te hrănim acum, cât mai putem... Nu-mi place cum sună felurile alea de mâncare de la cantina școlii...

– Prostii, Petunia, nu mi-a fost niciodată foame cât am fost la Smeltings! zise Unchiul Vernon cu patimă. Dudley mănâncă suficient, nu-i așa fiule?

Dudley, care era atât de gras, încât fundul i se revărsa pe ambele părți ale scaunului de bucătărie, se întoarse rânjind spre Harry:

- Dă-mi tigaia!

- Ai uitat cuvintele magice, zise Harry pe un ton iritat.

Efectul pe care îl avu această simplă propoziție asupra familiei fu de necrezut! Lui Dudley i se tăie brusc respirația și se prăbuși de pe scaun, zguduind toată bucătăria, doamna Dursley scoase un mic țipăt și își acoperi gura cu mâinile, domnul Dursley fu în picioare dintr-o săritură, cu venele clocotindu-i la tâmple.

- Am vrut să spun acel... te rog! zise Harry repede. N-am vrut să spun...

- CE ȚI-AM SPUS EU, tună unchiul lui, răspândind salivă peste masă, DESPRE PRONUNȚAREA CUVÂNTULUI CU „M" ÎN CASA NOASTRĂ?

- Dar eu...

- CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ-L AMENINȚI PE DUDLEY? răcni Unchiul Vernon, bătând cu pumnul în masă.

- Eu doar...

- TE-AM AVERTIZAT! NU VOI TOLERA MENȚIONAREA ANORMALITĂȚII TALE SUB ACEST ACOPERIȘ!

Harry își plimbă privirea de la unchiul său, verde-albastru, la mătușa lui, albă ca varul, care încerca să-l pună pe picioare pe Dudley.

- Bine, zise Harry, bine...

Unchiul Vernon se așeză la loc, respirând ca un rinocer rănit, urmărindu-l îndeaproape pe Harry cu coada ochilor săi mici și ageri.

De când venise Harry acasă, în vacanța de vară, Unchiul Vernon îl trata ca pe o bombă care era gata să explodeze în orice moment, pentru că Harry nu era un băiat normal. De fapt, era cât se putea de anormal!

Harry Potter era vrăjitor, proaspăt absolvent al anului I la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii. Și dacă familia Dursley nu era mulțumită să-l aibă la ei, asta era o

nimica toată pe lângă felul în care se simțea Harry. Îi era atât de dor de Hogwarts, încât parcă ar fi avut o durere continuă în stomac. Îi era dor de castel, cu fantomele și culoarele sale secrete, de lecțiile lui (deși poate nu și de orele lui Plesneală, stăpânul poțiunilor magice), de poșta via-bufnițe, banchetele din Marea Sală, de somnul în patul său din dormitorul din turn, de vizitele la Hagrid, paznicul vânatului, în baraca acestuia de lângă Pădurea Interzisă și mai ales de Vâjthaț, cel mai iubit sport din lumea vrăjitorilor (șase stâlpi de porți, patru mingi zburătoare și paisprezece jucători pe mături).

Toate cărțile de vrăji ale lui Harry, bagheta, pelerinele, cazanul și superba lui coadă de mătură, performanta Nimbus 2000, fuseseră închise de Unchiul Vernon în nișa de sub scări, chiar din clipa în care Harry pusese piciorul în casă. Ce îi păsa familiei Dursley dacă Harry și-ar fi pierdut locul din echipa de Vâjthaț pentru că nu exersase toată vara? Ce îi păsa familiei Dursley dacă Harry se întorcea la școală fără să-și fi făcut temele? Membrii familiei Dursley erau niște Încuiați (nici un pic de sânge magic în venele lor), iar din punctul lor de vedere, a avea un vrăjitor în familie era cea mai înjositoare rușine dintre toate. Unchiul Vernon îi pusese și bufnița, pe Hedwig, sub lacăt. O încuiase în colivie pentru a o împiedica să transmită mesaje cuiva din lumea vrăjitorilor.

Harry nu semăna deloc cu restul familiei. Unchiul Vernon era masiv și fără gât, cu o enormă mustață neagră. Mătușa Petunia era uscățivă și ciolănoasă, cu față de cal. Dudley era blond, roz, cu aspect de porcină. Harry, pe de altă parte, era mic și slăbănog, cu ochii verzi, strălucitori, și păr negru-cărbune, întotdeauna ciufulit. Purta ochelari rotunzi și pe frunte avea o cicatrice subțire, în formă de fulger.

Această cicatrice îl făcea pe Harry aparte, chiar și pentru un vrăjitor. Cicatricea era singurul indiciu care amintea de trecutul foarte misterios al lui Harry, motiv pentru care fusese lăsat pe pragul casei familiei Dursley, în urmă cu

unsprezece ani.

La vârsta de un an, Harry supraviețuise – nu se știa prin ce minune – blestemului unuia dintre cei mai crunți vrăjitori din toate timpurile, Lordul Cap-de-Mort, al cărui nume se temeau să-l rostească majoritatea vrăjitorilor. Părinții lui Harry muriseră în timpul atacului lui Cap-de-Mort, dar Harry scăpase numai cu cicatricea aceea în formă de fulger și – alt mister pentru toți – puterea lui Cap-de-Mort dispăruse din momentul în care nu reușise să-l omoare pe Harry.

Astfel, Harry fusese crescut de sora mamei lui și de soțul ei, de familia Dursley. A trăit zece ani cu ei, neînțelegând de ce făcea lucruri stranii, chiar fără voia lui, crezând povestea pe care i-o spuseseră părinții lui adoptivi, că avea cicatricea aceea în urma accidentului de mașină în care îi muriseră părinții.

Apoi, exact în urmă cu un an, Harry primise o invitație de la Hogwarts și toată povestea ieșise la iveală. Harry își ocupase locul la școala de vrăjitori, unde el și cicatricea lui erau faimoși... Acum însă anul școlar se terminase și el era la familia Dursley pe toată durata verii, să fie iar tratat ca un câine, care se tăvălise în ceva urât mirositor.

Familia Dursley nici măcar nu-și amintise că în acea zi era cea de-a douăsprezecea aniversare a lui Harry. Bineînțeles că nu-și făcuse speranțe prea mari. Nu-i dăduseră niciodată vreun cadou ca lumea, darămite să-i facă un tort... Dar chiar așa, să-l ignore complet...

În acel moment, Unchiul Vernon își drese vocea, plin de importanță și spuse:

– Hm, după cum știm cu toții, azi este o zi foarte importantă...

Harry își ridică privirile, aproape neîndrăznind să creadă că își aduseseră aminte de el.

– Aceasta s-ar putea să fie ziua în care voi încheia cel mai mare contract din cariera mea! zise Unchiul Vernon.

Harry se concentră iar asupra feliei lui de pâine prăjită. „Desigur", se gândi el, amărât, „Unchiul Vernon vorbește

de cina aceea stupidă". Numai despre asta vorbise în ultimele două săptămâni. Un constructor bogat și soția lui veneau la cină și Unchiul Vernon spera să obțină o comandă uriașă de la el. (Firma Unchiului Vernon făcea burghie.)

– Cred că trebuie să mai parcurgem o dată programul, zise Unchiul Vernon. Vom fi cu toții pe poziții la ora opt fix! Petunia, tu o să fii...

– Pe verandă, zise Mătușa Petunia prompt, așteptând să poftesc musafirii în casă!

– Bine, bine... Și Dudley?

– Eu aștept să deschid ușa, zise Dudley și afișă un zâmbet tâmp și prostesc. Pot să vă iau hainele, doamnă și domnule Mason?

– O să-l adore! exclamă Mătușa Petunia impetuos.

– Excelent, Dudley, zise Unchiul Vernon și își îndreptă privirea spre Harry. Și tu?

– Voi sta în camera mea, fără să scot nici cel mai mic sunet, prefăcându-mă că nici măcar nu sunt acolo, spuse Harry monoton.

– Exact, zise Unchiul Vernon, răutăcios. Îi voi conduce pe verandă, te voi prezenta pe tine, Petunia, și le voi turna ceva de băut. La opt și un sfert...

– Voi anunța că cina e servită, zise Mătușa Petunia.

– Și, Dudley, tu o să spui...

– Pot să vă conduc în sufragerie, doamnă Mason? zise Dudley, oferindu-și brațul dolofan unei doamne invizibile.

– Micuțul meu, un gentleman perfect! suspină Mătușa Petunia.

– Și tu? îi zise Unchiul Vernon, ranchiunos, lui Harry.

– Voi sta în camera mea fără să scot nici cel mai mic sunet, prefăcându-mă că nici măcar nu sunt acolo, zise Harry, posomorât.

– Întocmai! Acum, ar trebui să încercăm să strecurăm niște complimente la cină... Petunia, ai vreo idee?

– Vernon mi-a spus că sunteți un excelent jucător de golf, domnule Mason... Ah, vă rog să-mi spuneți de unde v-ați

cumpărat rochia asta minunată, doamnă Mason...

- Perfect... Dudley?

- Ce ziceți de: „Am avut de scris o compunere pentru școală despre eroul nostru, domnule Mason, și eu am scris despre dumneavoastră".

Era prea mult pentru Mătușa Petunia și Harry. Mătușa Petunia izbucni în lacrimi și își îmbrățișă fiul, în timp ce Harry se ascundea pe sub masă, pentru a nu fi văzut râzând.

- Și tu, băiete?

Harry se lupta să pară serios, în timp ce ieșea de sub masă.

- Voi sta în camera mea fără să scot nici cel mai mic sunet, prefăcându-mă că nici măcar nu sunt acolo, spuse el.

- Așa să faci, accentuă Unchiul Vernon. Familia Mason nu știe nimic de tine și așa va rămâne. Când se va termina cina, tu, Petunia, o vei conduce pe doamna Mason la o cafea și eu voi aduce în discuție burghiele. Cu puțin noroc, voi avea contractul semnat, înainte de Știrile de la zece! Mâine pe vremea asta vom căuta case de vacanță în Majorca!

Harry n-avea de ce să fie prea entuziasmat de asta. Era convins că familia Dursley nu îl va iubi mai mult în Majorca, decât aici, pe Aleea Boschetelor.

- Bine, mă duc în oraș să aduc costumul meu și al lui Dudley. Și tu, se rățoi la Harry, nu-i sta în cale mătușii tale, cât face curățenie!

Harry ieși afară, pe ușa din spate. Era o zi de vară minunată și însorită. Traversă peluza, se așeză pe băncuță și își cântă încet: „Mulți ani să trăieeesc... Mulți ani să trăieeesc... La Mulți Ani!"

Nici o felicitare, nici un cadou, și în plus, avea să-și petreacă ziua, prefăcându-se că nu există! Privea posomorât spre gardul viu. Nu se simțise niciodată atât de singur. Când se gândea la Hogwarts, mai mult decât orice altceva, mai mult chiar decât Vâjthaț, îi era dor de prietenii lui cei mai buni, Ron Weasley și Hermione Granger. Dar se părea că ei nu-i duceau dorul deloc... Nici unul dintre ei nu-i scrisese

nici un rând toată vara, chiar dacă Ron îi promisese să-l invite la el.

De nenumărate ori, Harry fusese pe punctul de a deschide cu ajutorul magiei colivia lui Hedwig și să o trimită cu o scrisoare la Ron și la Hermione, dar riscul era prea mare. Vrăjitorii minori nu aveau voie să folosească magia în afara școlii. Harry nu îi spusese familiei Dursley lucrul acesta, fiindcă știa că numai frica de a nu fi transformați în gândaci îi împiedica pe aceștia să nu îl închidă în nișa de sub scări, cu bagheta și mătura lui. În primele săptămâni de la întoarcerea sa, Harry se distra bombănind pe înfundate și privindu-l pe Dudley cum fugea din cameră cât de repede îl duceau picioarele lui grase. Dar lunga tăcere din partea Hermionei și a lui Ron îl făceau să se simtă atât de rupt de lumea magiei, încât până și tachinarea lui Dudley își pierduse farmecul... Iar acum, Ron și Hermione uitaseră și ei ziua lui de naștere...

Ce nu ar fi dat să primească un mesaj de la Hogwarts! De la oricare vrăjitor sau magician! Ar fi fost mulțumit să fi primit un semn chiar și de la Draco Reacredință, dușmanul său cel de mai temut, doar ca să se asigure că nu a fost totul un vis...

Asta nu fiindcă tot anul petrecut la Hogwarts fusese foarte distractiv... Chiar la sfârșitul anului, Harry fusese pus față în față cu nimeni altul, decât cu însuși Lordul Cap-de-Mort! Acesta, chiar dacă nu mai era decât o vagă amintire a ceea ce fusese odată, demult, era încă înfricoșător, viclean, încă hotărât să-și recapete puterile. Harry scăpase din ghearele lui Cap-de-Mort pentru a doua oară, dar ca prin urechile acului. Chiar și atunci, după săptămâni de zile, Harry se trezea în plină noapte, scăldat în transpirații reci, întrebându-se unde era Cap-de-Mort în acel moment, amintindu-și de fața lui lividă și de ochii săi holbați, plini de răutate...

Harry stătea pe băncuță cu spatele drept. Complet absent, fixa gardul viu din fața lui și gardul viu... *îi răspundea cu aceeași intensitate a privirii!* Doi ochi verzi, enormi,

apăruseră printre frunze.

Harry tresări și se ridică brusc, când auzi pe deasupra grădinii o voce batjocoritoare.

- Știu ce zi e azi, cânta Dudley, venind legănat spre el.

Ochii mari și verzi clipiră și dispărură brusc.

- Ce-ai zis? întrebă Harry, concentrându-se în continuare asupra aceluiași loc, unde văzuse cei doi ochi.

- Știu ce zi e azi, repetă Dudley, venind chiar lângă el.

- Bravo, zise Harry, deci în sfârșit ai învățat zilele săptămânii!

- *Azi e ziua ta,* rânji Dudley. Cum de n-ai primit felicitări și cadouri? N-ai nici un prieten în locul ăla de... *ciudați?*

- Ai grijă să nu te audă mama ta vorbind despre școala mea, zise Harry cu calm.

- De ce te uiți la gardul ăla viu? întrebă Dudley suspicios.

- Încerc să mă hotărăsc ce vrajă să aleg ca să îi dau foc, răspunse Harry.

Dudley se dădu înapoi într-o fracțiune de secundă, speriat de moarte.

- Nu po-poți... tata a zis că n-ai v-voie să umbli cu v-vrăji... a zis că te dă afară din casă... și n-ai unde să te duci... n-ai nici un prieten care să te vrea...

- *Jiggery pokery!* zise Harry, pe un ton serios. *Hocus pocus... michi-pichi...*

- MAAAMIII! urlă Dudley, împiedicându-se în propriile sale picioare, în fuga lui nebună spre casă. MAAMII! Face... știi-tu-ce!

Harry plăti cumplit acest moment de distracție. Cum nici Dudley și nici gardul viu nu pățiseră nimic, Mătușa Petunia își dădu seama că nu a fost vorba de vrăji adevărate, dar Harry tot trebui să se ferească de tigaia plină de detergent, ațintită spre capul lui. Apoi îi dădu de lucru, amenințându-l că nu va primi nimic de mâncare, până nu va termina tot ce avea de făcut.

În timp ce Dudley lenevea prin casă și mânca înghețată, Harry spălă geamurile, lustrui mașina, tunse peluza, aranjă

straturile de flori, îngriji și udă trandafirii și vopsi băncuța din grădină. Soarele dogorea și îl ardea la ceafă. Harry știa că nu ar fi trebuit să muște din momeala lui Dudley, dar se întâmpla ca în acel moment să gândească și el la fel ca Dudley... Poate că *într-adevăr* nu avea nici un prieten la Hogwarts... Dacă l-ar fi văzut acum, împrăștiind bălegar pe straturile pregătite pentru însămânțat... Îl durea mijlocul de nu mai putea...

Era șapte jumătate, când, în sfârșit, extenuat, o auzi pe Mătușa Petunia, chemându-l.

– Hai, vino! Și calcă pe ziar!

Harry intră bucuros în umbra bucătăriei care sclipea de curățenie. Pe frigider se afla prăjitura acelei seri, un morman enorm de frișcă, ornat cu violete din zahăr. O pulpă de porc se rumenea la cuptor.

– Mănâncă repede! Familia Mason trebuie să sosească din clipă în clipă, se răsti Mătușa Petunia, arătându-i două felii de pâine și o bucată de brânză.

Era deja îmbrăcată cu rochia ei de seară, roz-somon.

Harry se spălă pe mâini și se năpusti asupra cinei sale jalnice. În clipa în care termină, Mătușa Petunia îi și luă farfuria din față.

– Sus! Grăbește-te!

Pe când trecea prin fața ușii de la sufragerie, Harry îi zări pe Unchiul Vernon și pe Dudley, în sacou și cravată. Abia urcase scările, când se auzi soneria și Unchiul Vernon, furios, apăru în capul scărilor.

– Ține minte băiete, un sunet și...

Harry se duse la el în cameră în vârful picioarelor și se strecură înăuntru, închise ușa și dădu să se trântească pe pat.

Problema era că patul era deja ocupat de altcineva!...

— Capitolul II —

AVERTISMENTUL LUI DOBBY

Harry reuși cu greu să se stăpânească să nu țipe. Micuța creatură de pe pat avea urechi mari, ca de liliac, și ochi mari, verzi, bulbucați, cât niște mingi de tenis. Harry își dădu imediat seama că erau aceiași ochi care îl priviseră de dimineață din gardul viu.

În timp ce se uitau ochi în ochi, Harry auzi vocea lui Dudley din hol:

- Pot să vă iau hainele, doamnă și domnule Mason?

Creatura se dădu jos din pat și se înclină atât de tare, mai să atingă covorul cu vârful nasului său lung și subțire. Harry observă că era îmbrăcată cu ceva care semăna cu o față de pernă veche, cu găuri pentru mâini și picioare.

- Ăăă... bună..., zise Harry, pe un ton nervos.

- Harry Potter! zise creatura, cu o voce pițigăiată care, spre groaza lui Harry, se putea auzi prea bine de jos. De atâta timp vroia Dobby să vă cunoască, domnule... e așa o onoare...

- M-Mulțumesc, zise Harry, lipindu-se de perete, până la scaunul de la birou și adâncindu-se în el, lângă Hedwig, care dormea dusă în colivia ei încăpătoare. Ar fi vrut să întrebe „Ce ești tu?", dar se temu să nu pară nepoliticos, așa că întrebă:

- Cine sunteți dumneavoastră?

- Dobby, domnule. Doar Dobby, atât! Sunt spiridușul unei case, răspunse creatura.

- A, da? zise Harry. Hm... nu vreau să fiu nepoliticos, dar

nu este cel mai bun moment să am un spiriduș în camera mea...

Din sufragerie răsună râsul Mătușii Petunia, fals și strident. Spiridușul se luă cu mâinile de cap.

– Nu că nu sunt încântat de cunoștință, zise Harry repede, dar de ce ai venit la mine, pot să te ajut cu ceva?

– Ah, da, domnule, zise Dobby, devenind serios. Dobby a venit să-ți spună, domnule... O, e foarte greu, domnule... Dobby nu știe de unde să înceapă...

– Stai jos, zise Harry, politicos, arătând spre pat.

Spre disperarea lui, spiridușul izbucni într-un plâns zgomotos.

– Să... să stau jos... niciodată... *niciodată!*...

Lui Harry i se păru că vocile de jos se opriseră.

– Îmi pare rău, șopti el, n-am vrut să te jignesc sau ceva de genul ăsta...

– Să îl *jignești* pe Dobby, cum așa, domnule?! hohoti spiridușul. Dobby nu a fost poftit niciodată să stea jos... ca un *egal*...

Spunând tot timpul „Șșt!" și încercând să-l liniștească, în același timp, Harry îl conduse pe Dobby până la pat. Spiridușul se așeză, sughițând, părând o păpușă uriașă și foarte urâtă. În sfârșit, reuși să-și stăpânească sughițul și suspinele și rămase cu ochii săi mari și verzi ațintiți asupra lui Harry, cu o expresie de profundă adorație.

– Se pare că nu prea ai întâlnit vrăjitori cumsecade...

Dobby clătină capul dintr-o parte în alta și se ridică fără de veste, lovindu-se cu capul de fereastră și strigând:

– Dobby, foarte rău! Rău de tot!

– Oprește-te!... Ce faci? întrebă Harry, stupefiat.

Îl dezlipi de fereastră și îl aduse iar pe pat.

Hedwig se trezise cu un țipăt deosebit de puternic și lovea cu putere barele coliviei.

– Dobby a trebuit să se pedepsească, domnule, zise spiridușul care se uita dintr-o dată crucis. Dobby aproape că și-a vorbit familia de rău, domnule...

- Familia ta?

- Familia de vrăjitori, pe care o slujește Dobby, domnule... Dobby este un spiriduș căruia îi este destinat să servească numai o singură familie, pentru totdeauna...

- Ei știu că ești aici? întrebă Harry, curios.

Dobby se cutremură.

- O, nu, domnule, nu... Dobby va trebui să se pedepsească aspru pentru această vizită, domnule. Dobby va trebui să-și prindă urechile în ușa de la cuptor timp de două ore pentru asta. Dacă ar ști, domnule...

- Dar nu o să observe dacă o să ai urechile prinse în cuptor?

- Nu cred. Dobby trebuie să se pedepsească întotdeauna pentru ceva, domnule. Ei îl lasă pe Dobby să se pedepsească ori de câte ori vrea, domnule, ba chiar îi dau pedepse suplimentare, uneori...

- Dar de ce nu pleci de la ei? De ce nu evadezi?

- Un spiriduș trebuie să fie eliberat, domnule, iar familia lui nu-l va elibera niciodată pe Dobby... Dobby va trebui să o slujească până la moarte, domnule...

Harry îl urmărea atent.

- Și eu care credeam că eu sunt pedepsit pentru că mai am de stat încă o lună aici, zise el. În comparație cu familia ta, familia Dursley pare aproape umană. Și nu te poate ajuta nimeni? Eu, de pildă...

În aceeași clipă, Harry și-ar fi dorit să nu fi scos nici un cuvânt. Dobby se cufundase iar într-o mare de mulțumiri zgomotoase.

- Te rog, îi șopti Harry, speriat, taci, te rog! Dacă te aud... dacă află familia Dursley că ești aici...

- Harry Potter întreabă dacă îl poate ajuta pe Dobby... Dobby auzise de faima dumneavoastră, dar Dobby nu știa cât de bun sunteți, domnule...

Harry, care simțea că era neobișnuit de aprins la față, îi spuse:

- Orice ai auzit despre *măreția* mea sunt simple aiureli!

Nici măcar nu sunt primul din clasă, Hermione este cea care...

Dar se opri pentru că nu vroia să sufere, gândindu-se la Hermione.

- Harry Potter este modest și bun, zise Dobby, plin de respect, iar ochii săi sferici străluciră de emoție. Harry Potter nu vorbește de triumful său asupra Celui-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit...

- Cap-de-Mort? întrebă Harry.

Dobby își acoperi urechile și se văită:

- Ah, nu-i pronunțați numele, domnule! Nu i-l pronunțați, vă rog!

- Iartă-mă, știu că unora le este greu să vorbească despre el. De exemplu, Ron, prietenul meu...

Și iar se opri. Și la Ron îi era greu să se gândească...

Dobby se aplecă spre Harry, cu ochii cât cepele.

- Dobby a auzit, zise el răgușit, că Harry Potter s-a întâlnit cu Lordul Întunericului pentru a doua oară, acum câteva săptămâni... de care a scăpat *iar*...

Harry aprobă din cap și ochii lui Dobby se umplură subit de lacrimi.

- Ah, domnule, suspină el, înfundându-și fața în colțul feței de pernă cu care era îmbrăcat. Harry Potter este viteaz și curajos. A înfruntat atâtea pericole! Dar Dobby a venit să îl apere pe Harry Potter, să-l prevină, chiar dacă apoi trebuie să-și bage urechile în cuptor... *Harry Potter nu trebuie să se întoarcă la Hogwarts!*

Se lăsă o tăcere deplină, întreruptă doar de sunetul furculițelor și al cuțitelor de jos și de vocea difuză a Unchiului Vernon.

- Po-Poftim? izbucni Harry. Dar *trebuie* să mă întorc... trimestrul începe pe întâi septembrie. Este singurul lucru care mă ține în viață. Tu nu știi cum este aici. Locul meu nu este aici. Locul meu este în lumea ta, la Hogwarts!

- Nu, nu, nu, chițăi Dobby, scuturându-și capul atât de tare, încât îi fluturau urechile. Harry Potter trebuie să stea

unde este în siguranță. Este prea important, prea bun, pentru a dispărea pentru totdeauna. Dacă Harry Potter se întoarce la Hogwarts, se va afla în pericol de moarte.

– De ce? întrebă Harry, surprins.

– E vorba de un complot, Harry Potter, care o să facă să se întâmple lucruri groaznice la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii, în acest an, șopti Dobby, tremurând din toate încheieturile. Dobby știe asta de luni de zile, domnule, Harry Potter nu trebuie să se expună pericolului. Este o persoană mult prea importantă, domnule!

– Ce lucruri îngrozitoare? întrebă Harry, fără să stea pe gânduri. Cine complotează?

Dobby scoase un zgomot înăbușit, ca și cum l-ar fi strâns cineva de gât, apoi începu să se dea cu capul de perete, înnebunit.

– Destul! se rugă Harry, luând spiridușul de mână pentru a-l opri. Nu-mi poți spune, înțeleg. Dar de ce mă avertizezi, atunci?

Un gând tulburător îi trecu prin minte.

– Stai puțin, asta are vreo legătură cu Cap-de-... scuză-mă... cu Știi-Tu-Cine? Ai putea să dai doar din cap, adăugă el în grabă, în timp ce capul lui Dobby se apropia îngrijorător de mult de perete.

Încet, Dobby scutură din cap.

– Nu, nu Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit, domnule.

Însă ochii lui Dobby se măriseră parcă și mai mult, încercând să-i dea un indiciu lui Harry. Acesta însă era în ceață complet.

– Doar n-are frați, nu? încercă Harry să ghicească.

Dobby clătină iar capul, holbându-se mai mult ca niciodată.

– Păi, atunci nu știu cine ar putea să facă lucruri îngrozitoare la Hogwarts, zise Harry. Adică, mai este Dumbledore, unu la mână... Știi cine este Dumblerdore, nu?

Dobby își înclină capul.

– Albus Dumbledore este cel mai bun director pe care l-a

avut Hogwarts vreodată.

- Dobby știe, domnule. Dobby a auzit că puterile lui Dumbledore sunt opuse celor ale Știm-Noi-Cui și la fel de puternice.

Vocea lui Dobby coborî subit la șoaptă:

- Există puteri pe care Dumbledore nu... pe care nici un vrăjitor decent nu le-ar...

Și înainte ca Harry să îl poată opri, Dobby sări de pe pat, puse ochii pe veioza lui Harry și cu icneli asurzitoare începu să se lovească în cap cu ea.

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare la parter. Două secunde mai târziu, cu inima zbătându-i-se în piept, Harry îl auzi pe Unchiul Vernon pe hol, spunând către musafiri:

- Probabil că șmecherul de Dudley a lăsat iar televizorul deschis... Ce drăcușor de copil!

- Repede! În șifonier! șopti Harry și îl îndesă pe Dobby acolo.

Închise ușa și se aruncă pe pat, exact în clipa în care se deschidea ușa.

- *Ce naiba faci?* zise Unchiul Vernon printre dinți, îngrozitor de aproape de fața lui Harry. Tocmai mi-ai nenorocit poanta bancului cu jucătorul de golf japonez... Încă un sunet și o să-ți dorești să nu te fi născut, băiete!

Ieși val-vârtej din cameră.

Tremurând, Harry deschise ușa șifonierului, ca să iasă Dobby.

- Vezi cum este aici? îl întrebă Harry. Înțelegi de ce trebuie să mă întorc la Hogwarts? Este singurul loc unde am... ăăă... *cred* că am prieteni...

- Prieteni care nici măcar nu-i scriu lui Harry Potter? întrebă Dobby cu viclenie.

- Presupun că au fost... Stai puțin, spuse Harry, încruntat, de unde știi tu că nu mi-au scris prietenii mei?

Dobby își târșâi picioarele.

- Harry Potter nu trebuie să fie supărat pe Dobby... Dobby a vrut să facă bine...

– *Mi-ai oprit scrisorile?*

– Dobby le are la el, domnule, zise spiridușul și, îndepărtându-se precaut de Harry, scoase un teanc de scrisori din fața de pernă pe care o purta. Harry zări scrisul îngrijit al Hermionei, scrisul urât al lui Ron, până și niște mâzgălituri care semănau cu scrisul lui Hagrid.

Dobby clipi neliniștit.

– Harry Potter nu trebuie să fie supărat... Dobby a sperat... dacă Harry Potter ar fi crezut că prietenii l-au uitat... Harry Potter nu ar mai fi vrut să se întoarcă, domnule...

Harry nu îl mai asculta. Încercă să înșface scrisorile, dar Dobby se feri.

– Harry Potter o să le aibă, domnule, dacă îi promite lui Dobby că nu se întoarce la Hogwarts. Ah, domnule, este un pericol, pe care nu trebuie să îl înfruntați! Promiteți-mi că n-o să vă întoarceți, domnule!

– Nu-ți promit, spuse Harry, furios. Dă-mi scrisorile prietenilor mei!

– Atunci Harry Potter nu-i lasă lui Dobby cale de întoarcere, spuse spiridușul cu tristețe.

Înainte ca Harry să apuce să se miște, Dobby era deja lângă ușă. O deschise și o zbughi la parter, pe scări.

Cu gura uscată, cu stomacul cât o nucă, Harry țâșni după el, încercând să nu facă nici un zgomot. Ultimele șase trepte le sări, pur și simplu, aterizând ca o pisică pe covorul din hol, cu ochii după Dobby. Din sufragerie, îl auzi pe Unchiul Vernon spunând:

– ... povestiți-i Petuniei întâmplarea aceea amuzantă despre instalatorii americani, doamnă Mason, abia așteaptă s-o audă...

Harry fugi pe hol până în bucătărie și simți cum i se face un gol imens în locul stomacului.

Prăjitura, minunata capodoperă a Mătușii Petunia, muntele de frișcă și violete de zahăr, plutea în apropiere de tavan. Chircit deasupra unui bufet dintr-un colț, stătea nimeni altul, decât Dobby!

- Nu, exclamă Harry, te rog... o să mă omoare...

- Harry Potter trebuie să promită că nu se mai întoarce la școală...

- Dobby... te rog...

- Spuneți, domnule...

- Nu pot!

Dobby îi aruncă o privire tragică.

- Atunci Dobby trebuie să o facă, domnule, pentru binele lui Harry Potter.

Prăjitura se împrăștie pe podea, cu o bufnitură care îl încremeni pe Harry. Frișca împroșcă ferestrele și pereții, iar platoul pe care se afla se făcu țăndări. Ca o plesnitură de bici, Dobby se făcu nevăzut.

Se auziră țipete din sufragerie și Unchiul Vernon dădu buzna în bucătărie, unde îl găsi pe Harry, înlemnit din cauza șocului, acoperit din cap până-n picioare cu desertul Mătușii Petunia.

La început, Unchiul Vernon încercă să salveze aparențele („Oh, e nepotul nostru... e foarte timid... nu suportă oamenii străini, așa că l-am ținut sus...), însă, după ce își conduse musafirii înapoi în sufragerie, se întoarse și îi promise solemn lui Harry că îl va jupui de viu, după ce pleacă familia Mason, și îi dădu o mătură să curețe murdăria. Mătușa Petunia scoase niște înghețată din frigider și Harry, încă tremurând, începu să frece pardoseala.

Chiar și așa, Unchiul Vernon încă ar mai fi putut să încheie contractul, dacă n-ar fi fost bufnița.

Mătușa Petunia tocmai împărțea la toți niște bomboane cu mentă, pentru digestie, când o bufniță enormă năvăli pe fereastra sufrageriei, lăsând o scrisoare pe capul doamnei Mason, după care făcu cale-ntoarsă. Doamna Mason scoase un țipăt înspăimântător și fugi din casă, mormăind ceva despre smintiți și apucați. Domnul Mason a mai rămas doar cât să explice că soției sale îi era foarte frică de păsări, de toate formele și mărimile, și să întrebe dacă asta înțeleg ei printr-o glumă...

Harry stătea în bucătărie, strângând mătura în mâini, în timp ce Unchiul Vernon se îndrepta spre el, cu o sclipire malefică în ochii săi mici.

- Citește-o! șuieră el, fluturând scrisoarea lăsată de bufniță. Haide, citește-o!

Harry o luă. Nu era o felicitare de ziua lui.

Dragă domnule Potter,

Am fost informați că în locuința dumneavoastră a fost folosită o Vrajă Plutitoare în această seară, la ora nouă și douăsprezece minute.

După cum știți, vrăjitorii minori nu au voie să folosească magia în afara școlii și dacă veți continua să mai faceți vrăji veți fi exmatriculat. (Decretul pentru restrângerea, în limite rezonabile, a vrăjitoriilor din partea minorilor, 1875, Paragraful C).

De asemenea, dorim să vă reamintim că orice activitate magică detectabilă de către membrii comunității non-magice (a Încuiaților) este un delict grav, în concordanță cu articolul 13 al Confederației Internaționale de Tăinuire a Statutului Vrăjitorilor.

Vacanță plăcută,
Cu respect,
Mafalda Hopkirk
Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei
Ministerul Magiei

Harry își ridică ochii de pe scrisoare și înghiți în sec.

- Nu ne-ai spus că nu ai voie să faci vrăji în afara școlii, spuse Unchiul Vernon, cu o strălucire furioasă în ochi. Ai uitat să ne informezi... ți-a ieșit din minte, îndrăznesc să spun...

Se aplecă peste Harry ca un buldog enorm, cu colții dezgoliți.

– În acest caz, am veşti noi pentru tine, băiete... te sechestrez... nu te vei mai întoarce niciodată la şcoala aia... *niciodată*... şi dacă încerci să scapi prin magie, treaba ta, te exmatriculează!

Râzând ca un apucat, îl târî pe Harry înapoi, în camera lui.

Unchiul Vernon se dovedi la fel de rău, ca şi cuvintele sale. În dimineaţa următoare plăti un om să pună zăbrele la fereastra lui Harry. El însuşi montă o uşiţă, ca pentru pisici, pe unde i se putea strecura mâncarea, de trei ori pe zi. Îi dădeau voie să folosească baia dimineaţa şi seara. În rest, era tot timpul închis în camera lui.

Trecură trei zile şi familia Dursley nu părea să revină asupra hotărârii, iar Harry nu vedea nici o cale de ieşire din acea situaţie. Stătea pe pat şi privea cum soarele apunea, dincolo de zăbrelele de la fereastra lui. Se întreba cu tristeţe ce se va întâmpla cu el şi cum se va sfârşi totul.

La ce îl ajuta să scape cu ajutorul magiei din cameră, dacă ar fi fost exmatriculat pentru asta? Viaţa în casa de la numărul 4, de pe Aleea Boschetelor, era mai tristă ca niciodată. Acum familia Dursley ştia că nu riscă să fie transformată în cine ştie ce. Harry îşi pierduse singura armă împotriva lor. Dobby îl salvase pe Harry de întâmplările nefericite de la Hogwarts, însă după cum mergeau lucrurile se părea că oricum va muri de foame.

Uşiţa se deschise şi apăru mâna Mătuşii Petunia, împingând în cameră o farfurie de supă la conservă. Harry, care era mort de foame, sări de pe pat şi se năpusti asupra ei. Supa era rece bocnă, dar sorbi jumătate din ea dintr-o înghiţitură. Traversă apoi camera spre colivia lui Hedwig şi îi strecură şi ei printre gratii nişte legume zemoase. Ea se înfoie toată şi îi aruncă o privire de imens dezgust.

– Nu ajută la nimic dacă eşti mofturoasă, este tot ce avem, spuse Harry, sumbru.

Puse farfuria la loc, lângă uşiţă, şi se întinse iar pe pat, chiar mai înfometat decât fusese înainte să mănânce supa.

Presupunând că ar mai fi supravieţuit încă patru săp-

tămâni, ce se va întâmpla când nu o să apară la Hogwarts? Oare îi va observa cineva lipsa? Va fi trimis cineva să vadă de ce nu s-a întors? Vor putea să convingă familia Dursley să-i dea drumul?

Camera se întuneca. Obosit, cu burta goală, cu mintea năpădită de întrebări fără răspuns, căzu într-un somn neliniștit.

Visă că era expus într-o cușcă la Grădina Zoologică, cu o plăcuță prinsă de cușcă, pe care scria „Vrăjitor minor". Oamenii se zgâiau la el cum zăcea, înfometat și slăbit, pe un pat de paie. Îl văzu pe Dobby în mulțime și îl strigă, cerându-i ajutorul, dar Dobby îi răspunse, cu încăpățânare: „Harry Potter este în siguranță acolo, domnule!" și dispăru. Apărură și soții Dursley, cu Dudley, care zăngănea barele cuștii și râdea de el.

– Termină! murmură Harry în somn, în timp ce zăngănitul continua să îi răsune în cap. Lasă-mă în pace... încetează... încerc să dorm...

Deschise ochii. Lumina lunii se revărsa printre gratiile ferestrei. Cineva îl fixa cu privirea din spatele barelor, cineva pistruiat, cu păr roșcat și nas lung...

Ron Weasley era la fereastra lui Harry.

— Capitolul III —

VIZUINA

– Ron! șopti Harry, târându-se la fereastră și deschizând-o ca să poată vorbi printre bare. Ron, cum ai ajuns aici?... Ce...

Harry rămase tablou, când își dădu seama ce vedea cu adevărat. Ron se apleca spre el dintr-o mașină turcoaz, parcată în aer. De pe locurile din față făceau fel de fel de mutre Fred și George, frații gemeni, mai mari, ai lui Ron.

– Ce faci, Harry? întrebă Ron. De ce nu mi-ai răspuns la scrisori? Te-am invitat de vreo douăsprezece ori să vii să stai la mine, apoi a venit tata și mi-a spus că ai primit un avertisment oficial pentru folosirea magiei de față cu Încuiații...

– N-am fost eu... Dar cum a aflat?

– Lucrează la Minister, zise Ron. Știi că nu avem voie să facem vrăji în afara școlii...

– Tu vorbești? Cam scumpă pentru tine, nu crezi? spuse Harry, uitându-se la mașină.

– Asta nu se pune la socoteală, spuse Ron. Am împrumutat-o, este a tatei, nu am făcut vrăji. Dar să faci vrăji de față cu Încuiații ăia cu care stai...

– Ți-am spus că nu eu... Dar e prea lungă povestea să ți-o spun acum. Uite ce vreau să te rog: să le explici celor de la Hogwarts că familia Dursley mă ține prizonier și bineînțeles că nu mă pot elibera prin magie, că o să creadă Ministerul că este a doua vrajă în trei zile și o să...

– Calmează-te, zise Ron, am venit să te luăm cu noi.

– Dar nici tu nu mă poți scoate de aici prin vrăji...

- Nici nu-i nevoie, spuse Ron, râzând și arătând spre locurile din față. Ai uitat cine e cu mine...

- Leagă asta de bare, spuse Fred, aruncând o sfoară spre Harry.

- Dacă se trezește familia Dursley, sunt mort, zise Harry, legând sfoara de bară, în timp ce Fred pornea mașina.

- Nu-ți face griji, îl liniști Fred, și dă-te înapoi!

Harry se dădu înapoi, în umbra camerei, lângă Hedwig, care părea să fi înțeles cât de important era să nu se miște și să tacă.

Mașina scrâșnea din ce în ce mai tare și deodată, cu un zgomot înfiorător, barele se desprinseră de fereastră, Fred înaintând cu mașina prin aer. Ajungând la fereastră, Harry văzu gratiile plutind la câțiva metri de pământ. Ron le trase cu greu în mașină. Harry ascultă atent, însă nu se auzea nimic dinspre dormitorul soților Dursley.

Când barele fură în siguranță pe bancheta din spate, lângă Ron, Fred încercă să apropie cât mai mult mașina de fereastra lui Harry.

- Urcă! zise Ron.

- Dar toate lucrurile mele de la Hogwarts... bagheta... mătura...

- Unde sunt?

- Închise în nișa de sub scări și n-am cum să ies din cameră.

- Nici o problemă, zise George de pe locul din față. La o parte, Harry!

Fred și George escaladară cu grijă fereastra de la camera lui Harry. „Ce-i al lor e-al lor!" se gândi Harry, în timp ce George încerca să deschidă ușa cu un ac de păr.

- Mulți vrăjitori cred că este o pierdere de timp să știi trucurile astea infantile ale Încuiaților, dar eu cred că merită să le înveți, chiar dacă îți iau ceva timp.

Se auzi un — CLIC! — și ușa se dădu de perete.

- Deci, noi luăm cufărul, tu ia tot ce poți din cameră și dă-i-le lui Ron, șopti George.

– Aveți grijă la ultima treaptă, scârțâie, îi avertiză Harry, pe când gemenii dispăreau în întuneric.

Harry dădu un ocol camerei, strângându-și lucrurile și dându-i-le mai departe lui Ron. Apoi se duse să-i ajute pe Fred și pe George să împingă cufărul pe scări. Harry îl auzi pe Unchiul Vernon tușind.

Într-un sfârșit, gâfâind, ajunseră sus și traseră cufărul spre fereastra lui Harry. Fred se urcă în mașină ca să-l ajute pe Ron să tragă cufărul în mașină, în timp ce Harry și George îl împingeau din cameră. Încetul cu încetul, cufărul alunecă peste pervaz.

Unchiul Vernon tuși iarăși.

– Încă puțin, gâfâi Fred, care trăgea din mașină, mai împingeți o dată...

Harry și George mai împinseră puțin și cufărul ajunse pe bancheta din spate a mașinii.

– În ordine, hai să mergem, șopti George.

Dar când se urcă pe pervaz, Harry auzi un țipăt prelung din spatele lui, urmat imediat de tunetul vocii Unchiului Vernon:

– BUFNIȚA AIA BLESTEMATĂ!

– Am uiat-o pe Hedwig!

Harry traversă camera, exact când se aprinse lumina din hol, înșfăcă repede colivia lui Hedwig, se duse la fereastră și i-o dădu lui Ron. Se cățără pe cufăr, tocmai când Unchiul Vernon îmbrânci ușa, care se izbi de perete.

Preț de o secundă, Unchiul Vernon rămase încremenit în pragul ușii, apoi scoase un răcnet, ca un taur furios, și se năpusti asupra lui Harry, prinzându-l de gleznă.

Ron, Fred și George îl apucară pe Harry de mâini și îl traseră cu putere.

– Petunia! răcni Unchiul Vernon. Scapă! SCAPĂ!

Frații Weasley se opintiră și piciorul lui Harry alunecă din mâinile Unchiului Vernon. În momentul în care Harry era în mașină și portiera se închidea în urma lui, Ron strigă „Accelerează, Fred!" și mașina țâșni spre lună.

Lui Harry nu-i venea să creadă... Era liber! Se aplecă pe geam și aerul nopții îi înfoie părul. Vedea acoperișul din Aleea Boschetelor, care se făcea tot mai mic. Unchiul Vernon, Mătușa Petunia și Dudley rămăseseră încremeniți la fereastra lui Harry.

- Pe vara viitoare! strigă Harry.

Frații Weasley izbucniră în râs și Harry se așeză la locul lui, cu gura până la urechi.

- Dă-i drumul lui Hedwig, îi spuse el lui Ron, să zboare în spatele nostru. Nu și-a mai întins aripile de secole!

George îi dădu acul de păr lui Ron și peste câteva minute Hedwig ieși bucuroasă pe fereastra mașinii, zburând pe lângă ei, ca o nălucă.

- Hai, povestește-ne, Harry! zise Ron, nerăbdător. Ce s-a întâmplat?

Harry le povesti despre Dobby, și cum îl avertizase el, și despre tot circul cu prăjitura. După ce termină, urmă un moment de tăcere.

- Foarte ciudat, spuse Fred într-un sfârșit.

- Cu siguranță, este ceva putred aici, adăugă George. Și nu ți-a spus cine pune la cale toate chestiile alea?

- Nu cred că avea voie, spuse Harry. Ți-am spus că de câte ori îi scăpa ceva, începea să se dea cu capul de pereți.

Îi văzu pe Fred și pe George uitându-se unul la celălalt.

- Credeți că m-a mințit? întrebă Harry.

- Păi, spuse Fred, hai s-o luăm de la capăt... Spiridușii caselor știu vrăji puternice, dar în cele mai multe cazuri nu le pot folosi fără permisiunea stăpânilor. Presupun că bătrânul Dobby a fost trimis să te împiedice să te întorci la Hogwarts. O glumă proastă a cuiva. Știi pe cineva de la școală care-ți poartă pică?

- Da, ziseră Harry și Ron în același timp.

- Draco Reacredință, le explică Harry. El mă urăște.

- Draco Reacredință? repetă George, întorcându-se spre el. Doar nu e fiul lui Lucius Reacredință?

- Cred că da, nu e un nume prea des întâlnit, nu? zise

Harry. De ce?

– L-am auzit pe tata vorbind despre el, spuse George. Era un adept al lui Știi-Tu-Cine.

– Și când Știi-Tu-Cine a dispărut, continuă George, întorcându-se pentru a-l putea privi pe Harry, Lucius Reacredință s-a întors la noi, spunând că el nu a intenționat să se întâmple nimic din toate acelea. Aiurea! Tata crede că este în tabăra lui Știi-Tu-Cui...

Harry mai auzise și altă dată de familia Reacredință și nu era surprins deloc. Pe lângă Draco, Dudley Dursley era un copil bun, sensibil și înțelept.

– Nu știți dacă familia Reacredință are vreun spiriduș al casei? întrebă Harry.

– Păi, al oricui o fi, trebuie să fie o familie veche de vrăjitori, foarte bogată, zise Fred.

– Da, mama tot timpul spune că ar vrea și ea un spiriduș al casei care să calce rufele, spuse George... N-avem decât un vârcolac amărât, în pod, și pitici, în toată grădina. Spiridușii caselor stau în conacuri și castele și alte locuri din astea, n-ai prinde unul în casa noastră...

Harry tăcea. Ținând cont că Draco Reacredință avea tot ce era mai bun, probabil că familia lui înota în aur vrăjitoresc. Și-l închipuia pe Draco plimbându-se țanțoș în jurul unui conac somptuos. Da, îi stătea în fire lui Draco să-și trimită servitorul să-l împiedice pe Harry să se întoarcă la Hogwarts... Oare greșise când se încrezuse în Dobby?!

– Oricum, mă bucur că am venit să te luăm, spuse Ron. Mă îngrijorasem când am văzut că nu-mi răspundeai la scrisori. La început am crezut că era greșeala lui Errol...

– Cine este Errol?

– Bufnița noastră. Un bufnițoi bătrân de când lumea. N-ar fi fost prima dată când ar fi leșinat în timpul unei misiuni. Așa că am încercat să-l împrumut pe Hermes...

– Pe cine?

– Bufnița pe care i-au cumpărat-o mama și tata lui Percy când a fost făcut Perfect, spuse Fred, de pe locul din față.

– Dar nu a vrut să mi-l împrumute, zise Ron. Mi-a zis că avea nevoie de el.

– Percy se comportă tare ciudat vara asta, zise George, încruntându-se. Trimite o grămadă de scrisori și stă foarte mult timp închis în camera lui... Adică, de câte ori poți să lustruiești o insignă de Perfect?... Conduci prea spre vest, Fred, adăugă el, arătând spre busola de pe bord.

Fred învârti volanul.

– Deci, tatăl vostru știe că ați luat mașina? întrebă Harry, intuind răspunsul.

– Păi... nu, spuse Ron, avea de lucru în seara asta. Sper că o vom putea pune la loc, în garaj, înainte să observe mama că am luat-o.

– Și ce face până la urmă tatăl vostru la Minister?

– Lucrează în cel mai plictisitor departament, zise Ron. Oficiul de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiați.

– *Ce anume?*

– Obiectele făcute de Încuiați și apoi vrăjite de noi, știi tu... în cazul în care ajung iar în casele sau magazinele Încuiaților. Ca de pildă, anul trecut, când a murit o vrăjitoare bătrână și serviciul ei de ceai a ajuns într-un magazin de antichități. L-a cumpărat o femeie, l-a dus acasă și a vrut să le servească prietenelor ei ceaiul în noile cești. Îți dai seama, a fost un coșmar... Tata a făcut ore suplimentare săptămâni la rând.

– Ce s-a întâmplat?

– Ceainicul a căpiat și a început să împroaște cu ceai în jur. Un om a ajuns chiar în spital, cu biscuiții lipiți de nas. Tata era înnebunit. Nu este decât el și un vrăjitor bătrân, Perkins, în birou, și au fost nevoiți să facă Vrăji de Uitare și tot felul de alte farmece, ca să acopere greșeala inițială.

– Dar tatăl tău... mașina asta...

Fred spuse, râzând:

– Da, tata este pasionat după toate chestiile care au legătură cu Încuiații, magazia noastră este plină cu astfel de lu-

cruri. Le desface în bucăți, apoi le vrăjește și le asamblează la loc. Dacă s-ar face un raid în casa noastră, tata ar fi primul care ar fi arestat. Mama e foarte supărată din cauza asta.

– Aia e strada principală, zise George, uitându-se peste parbriz. Ajungem în zece minute... La timp, tocmai se luminează de ziuă...

La est apăruse o linie rozalie.

Fred coborî mașina mai spre pământ și Harry zări pâlcuri de copaci și terenuri agricole.

– Suntem puțin în afara satului, spuse George, dragul nostru St. Catchpole...

Mașina zbura din ce în ce mai jos. Printre pomi se zărea acum marginea unui soare de un roșu-strălucitor.

– Victorie! zise Fred când, cu o ușoară bufnitură, atinseră pământul.

Aterizară lângă un garaj dărăpănat, într-o curte mică, și Harry văzu pentru prima oară casa lui Ron.

Arăta de parcă la început fusese o cocină de porci, în jurul căreia se adăugaseră camere pe parcurs, până se formaseră mai multe etaje, atât de spiralate, de parcă ar fi fost susținute numai prin magie (cum probabil că și era, își aminti Harry). Pe acoperișul roșu se vedeau patru sau cinci hornuri. În fața intrării era înfiptă o plăcuță, pe care scria „Vizuina". În jurul ușii se aflau niște cizme și un cazan ruginit. Mai multe găini maronii se foiau prin curte.

– Nu este mare lucru, zise Ron.

– Este *minunat,* zise Harry, bucuros, gândindu-se la Aleea Boschetelor.

Coborâră din mașină.

– Acum urcăm cu multă grijă, zise Fred, și așteptăm să ne cheme mama la micul dejun. Apoi tu, Ron, cobori în fugă și zici „Mami, uite cine a venit aseară!", iar ea o să fie foarte fericită să-l vadă pe Harry și nimeni nu va ști că am luat mașina!

– Exact, zise Ron. Vino, Harry, eu dorm la...

Ron se înverzi deodată, cu ochii ațintiți spre casă. Ceilalți

trei se întoarseră, în direcția privirii lui.

Doamna Weasley mărșăluia prin curte, speriind găinile, și era uimitor, pentru o femeie scundă, plinuță și cu o expresie binevoitoare pe față, cât de bine putea să semene în acele momente cu un jandarm.

- Ah! făcu Fred.

- Doamne! zise George.

Doamna Weasley se proțăpi în fața lor, cu mâinile în șolduri, privind când la o față vinovată, când la alta. Purta un șort înflorat, din buzunarul căruia ieșea o baghetă magică.

- Așa, deci..., făcu ea.

- Bună dimineața, mami, spuse George, cu o voce care se vroia mieroasă, victorioasă.

- Aveți vreo idee cât de îngrijorată am fost? zise doamna Weasley, șoptit, ceea ce nu prevedea nimic bun.

- Iartă-ne, mamă, dar știi tu, a trebuit să...

Tuturor celor trei băieți ai doamnei Weasley, deși mult mai înalți decât ea, li se înmuiară genunchii, în momentul în care furia ei se revărsă asupra lor.

- Paturile goale! Nici un bilet! Mașina dispărută... Dacă ați fi avut un accident?... Eram înnebunită de grijă... Și vouă, ce vă pasă?... Nu v-a păsat niciodată... Ei, lasă că vine tatăl vostru acasă!... N-am avut niciodată asemenea probleme cu Bill, Charlie sau cu Percy...

- *Perfectul* Percy, bombăni Fred.

- NU-I AJUNGI NICI LA DEGETUL MIC LUI PERCY! țipă doamna Weasley, înfigându-și un deget în pieptul lui Fred. Ați fi putut muri, ați fi putut fi *văzuți,* ați fi putut să-l faceți pe tatăl vostru să-și piardă slujba...

Părea că durase ore întregi... Doamna Weasley țipase până răgușise, după care se întoarse spre Harry, care se dădu un pas înapoi.

- Mă bucur tare mult să te văd, Harry, dragule, spuse ea. Vino să mănânci ceva!

Se întoarse și intră în casă, iar Harry, după ce îi aruncă o privire descumpănită lui Ron, care dădu din cap, încuraja-

tor, o urmă înăuntru.

Bucătăria era mică și cam îngrămădită. În mijloc se afla o masă de lemn, cu scaune, și Harry se așeză pe marginea unui scaun, uitându-se în jur. Nu mai fusese niciodată într-o casă de vrăjitori.

Pe ceasul de pe peretele din față exista o singură limbă și nu avea cifre deloc. Pe margine erau scrise lucruri de genul: „Ora ceaiului", „Ora de hrănit găinile" sau „Ai întârziat". Deasupra șemineului, erau cărți puse pe trei rânduri, ale căror titluri sunau cam așa: „Vrăjiți-vă propria brânză", „Farmece și prăjituri", „Petreceri magice!" Și dacă nu îl înșela auzul, radioul vechi, de lângă chiuvetă, tocmai anunțase: „Ora Vrăjilor, cu celebra vrăjitoare-cântăreață, Celestina Warbeck".

Doamna Weasley se agita în jurul lor, gătind micul dejun, puțin absentă, aruncând priviri crunte fiilor ei, în timp ce punea niște cârnați în tigaie, bombănind din când în când câte ceva, de genul „Nu știu ce-a fost în mintea voastră" sau „N-aș fi crezut niciodată".

– Tu n-ai nici o vină, scumpul meu, îl liniști ea pe Harry, punându-i opt sau nouă cârnați în farfurie. Arthur și cu mine ne-am făcut griji pentru tine. Chiar astă-noapte ne gândeam să mergem să te luăm noi înșine, dacă nu i-ai fi răspuns lui Ron până vineri. Dar chiar așa (acum îi mai punea și trei ouă ochiuri în farfurie), să zbori cu o mașină *ilegală* până în capătul celălalt al țării... Dacă vă vedea cineva?...

Flutură bagheta cu dezinvoltură peste vasele de spălat din chiuvetă, care începură să se spele singure, zăngănind încetișor în fundal.

– Era înnorat, mamă! zise Fred.

– Nu vorbi cu gura plină! se răsti doamna Weasley.

– Îl țineau nemâncat, mamă! zise George.

– Ei, și tu! spuse doamna Weasley, dar pe un ton mult mai îndulcit, și începu să-i taie lui Harry felii de pâine și să i le ungă cu unt.

Atunci se produse o diversiune, în persoana unei siluete

mici, roșcate, într-o cămașă lungă de noapte, care intră în bucătărie, după care scoase un mic *chițăit* și fugi înapoi.

- Ginny, îi zise Ron lui Harry, abia șoptit. Sora mea. A vorbit de tine toată vara!

- Da, vrea și un autograf de la tine, Harry, râse Fred, dar întâlni privirea mamei lui, își plecă privirile peste farfurie și tăcu mâlc.

Nimeni nu mai zise nimic, până nu fură spălate și puse la loc toate cele patru farfurii, ceea ce dură surprinzător de puțin.

- Măi să fie, sunt mort de oboseală, căscă Fred, cred că mă duc să mă culc și...

- În nici un caz, se răți doamna Weasley. Este vina ta că nu ai dormit azi-noapte. Vei curăța grădina de pitici în locul meu, iar s-au adunat prea mulți și ne scapă de sub control.

- Of, mamă...

- Și voi doi, la fel! adăugă ea, privind spre Ron și Fred. Tu poți să te duci să te culci, dragule, îi spuse ea lui Harry. Nu i-ai pus tu să zboare cu mașin aia afurisită.

Dar Harry, căruia nu îi era somn, zise repede:

- Îl ajut și eu pe Ron, nu am mai văzut niciodată o *dezpiticire*...

- E foarte drăguț din partea ta, scumpule, dar e o muncă plictisitoare, zise doamna Weasley. Stați să vedem ce are de spus Lockhart despre asta...

Și luă o carte groasă din teancul de pe șemineu. George începu să se vaite:

- Mamă, dar știm cum să dezpiticim o grădină.

Harry se uită la coperta cărții din mâna doamnei Weasley. Pe toată suprafața ei, erau scrise cu litere aurii cuvintele: *„Ghidul paraziților domestici"* de Gilderoy Lockhart. Pe copertă era o fotografie mare a unui vrăjitor foarte chipeș, cu păr blond și ondulat și cu ochi albaștri. Ca peste tot în lumea magiei, poza se mișca și vrăjitorul, despre care Harry credea că era Gilderoy Lockhart, le făcea obraznic cu ochiul. Doamna Weasley îi surâse.

– Ah, este minunat, zise ea, cunoaște toți paraziții domestici, știe despre ce vorbește! E o carte extraordinară...

– Mama îl simpatizează, spuse Fred, șoptit, dar suficient ca să fie auzit...

– Nu fi ridicol, Fred, spuse doamna Weasley, cu obrajii puțin îmbujorați. Dacă tot crezi că știți mai bine ca Lockhart, duceți-vă, începeți, și să vă ferească Sfântul să găsesc vreun pitic când vin în inspectie.

Căscând și bombănind, băieții Weasley ieșiră din casă, urmați de Harry. Grădina era mare și, după Harry, exact cum ar fi trebuit să fie o grădină. Familiei Dursley nu i-ar fi plăcut – erau multe buruieni și iarba trebuia tunsă – dar la gard erau copaci mari și noduroși și peste tot flori, despre care Harry nici nu auzise. Mai era și un iaz mare, cu apă verzuie, plin cu broaște.

– Și Încuiații au pitici de grădină, știi doar, îi spuse Harry lui Ron, în timp ce traversau gazonul.

– Da, am văzut lucrurile pe care ei le cred pitici, spuse Ron, aplecat și cu capul într-o tufă. Ca niște Moș Crăciuni mici cu undițe...

Se auzi un protest, tufa se scutură și Ron se ridică în picioare.

– Acesta este un pitic, zise el sumbru.

– Lasă-mă! Lasă-mă! chițăi piticul.

În mod sigur nu semăna cu Moș Crăciun. Era mic și cu un cap mare, chel și noduros, exact ca un cartof. Ron îl ținea la distanță, în timp ce acesta dădea din picioruțe. Îl luă de glezne și îl întoarse cu capul în jos.

– Așa trebuie să faci, zise el.

Ridică piticul deasupra capului („Lasă-mă!") și începu să-l rotească în cercuri mari asemenea unui lasou. Văzând cât de șocat era Harry, Ron adăugă:

– Nu îi doare, trebuie doar să-i amețești, ca să nu mai găsească drumul spre găurile lor.

Îi dădu drumul piticului, care zbură cinci metri în aer și apoi ateriză cu o bufnitură, după gard, în plin câmp.

- Jalnic, zise Fred. Pariez că eu îl arunc pe al meu mai departe de movila aia.

Harry învăță repede să nu-i mai compătimească pe pitici. Primului a vrut să-i dea drumul, pur și simplu, după gard, dar piticul, simțindu-i slăbiciunea, își înfipse dinții ca acele în degetul lui Harry. Se chinui mult să-l desprindă de pe deget și să-l azvârle, dar când o făcu...

- Uau, Harry, cred că l-ai aruncat cam la douăzeci de metri...

În curând, ploua cu pitici.

- Vezi, nu sunt prea deștepți, spuse George, prinzând cinci sau șase pitici deodată. Cum află că are loc dezpiticirea se îmbulzesc să iasă să vadă ce se întâmplă. Ai crede că s-au învățat până acum să stea cuminți, dar...

Curând, ceata de pitici de pe câmp începu să meargă în partea opusă, cu coada între picioare și umerii lăsați.

- Se vor întoarce, zise Ron, privind piticii dispărând în partea opusă a câmpului. Le place la nebunie aici... Tata este prea blând cu ei, crede că sunt amuzanți...

Chiar în acel moment, se trânti ușa de la intrare.

- A venit! spuse George. A venit tata!

Și fugiră din grădină, înapoi în casă.

Domnul Weasley era cufundat într-un scaun de bucătărie, cu ochelarii dați jos de pe nas și cu ochii închiși. Era un om slab, cu un început de chelie, dar puținul păr care îi mai rămăsese era la fel de roșu ca cel al copiilor săi. Purta o mantie verde, lungă, prăfuită și uzată.

- Ce noapte, mormăi el, apucând ceainicul și uitându-se la copiii din jurul lui. Nouă raiduri! Nouă! Și bătrânul Mondungus Fletcher a încercat să îmi întindă o cursă când nu eram atent...

Domnul Weasley luă o gură bună de ceai și oftă.

- Ai găsit ceva, tată? întrebă Fred, nerăbdător.

- N-am găsit decât niște chei care se micșorează și un ibric mușcător, căscă domnul Weasley. Au fost niște lucruri necurate, dar nu în departamentul meu. Lui Mortlake i s-a luat

un interogatoriu în legătură cu niște dihori foarte bătrâni, dar era treaba celor de la Comitetul Farmecelor Experimentale, Doamne-ajută...

– De ce s-ar obosi cineva să facă niște chei să se micșoreze? spuse George.

– Ca momeală pentru Încuiați, oftă domnul Weasley. Vinde-le o cheie care se tot micșorează până dispare de tot, ca să nu o poată găsi când au nevoie... Desigur, este foarte greu să condamni pe cineva, pentru că nici un Încuiat nu ar recunoaște că i se micșorează cheia... O să prefere să spună că a pierdut-o. Bată-i să-i bată, ar merge până în pânzele albe și ar ignora magia, chiar dacă ar vedea cu ochii lor... Dar nici n-o să vă vină să credeți ce lucruri au început să farmece ai noștri...

– MAȘINI, DE EXEMPLU?

Apăruse doamna Weasley, ținând un vătrai lung ca pe o sabie. Ochii domnului Weasley se deschiseră. Privea cu vinovăție spre soția lui.

– Ma-Mașini, Molly, scumpo?

– Da, Arthur, mașini, zise doamna Weasley, cu ochi scăpărători. Poți să crezi că un vrăjitor ar cumpăra o mașină ruginită, spunându-i soției lui că a luat-o doar ca să o demonteze și să vadă cum merge, când de fapt o fermeca pentru a o face să zboare?

Domnul Weasley clipi des.

– Păi, draga mea, ar fi legal ce-a făcut, chiar dacă, hm... ar fi fost mai bine dacă... Eh... i-ar fi spus soției lui adevărul... Este o condiție la lege, vezi tu... atâta timp cât persoana *nu intenționează să o conducă,* faptul că mașina poate să zboare nu are nici o...

– Arthur Weasley, tu ai pus condiția când ai scris legea aceea! strigă doamna Weasley. Ca să poți continua să te joci în magazia ta cu prostiile alea făcute de Încuiați! Și dacă vrei să știi, Harry a venit azi-dimineață cu mașina cu care tu nu intenționai să zbori!

– Harry? spuse domnul Weasley, pierdut. Care Harry?

Se uită în jur, îl văzu pe Harry și sări de pe scaun.

- Dumnezeule, chiar Harry Potter? Încântat de cunoștință, Ron ne-a povestit atâtea despre...

- *Fiii tăi au zburat cu mașina acasă la Harry și înapoi azi-noapte!* strigă doamna Weasley. Ce spui despre asta, ei?

- Într-adevăr? întrebă domnul Weasley, curios. A mers bine? A-Adică... (văzuse ochii doamnei Weasley care scăpărau scântei)... n-a fost bine ce-ați făcut, băieți... foarte, foarte rău, desigur...

- Haide să-i lăsăm cu ale lor, îi șopti Ron lui Harry, în timp ce doamna Weasley se umflă ca o broască. Hai să îți arăt camera mea!

Se strecurară din bucătărie pe un hol îngust și apoi spre o scară cu trepte inegale, care mergea în zigzag prin toată casa. La al treilea etaj, o ușă era întredeschisă. Harry zări niște ochi căprui privindu-l, înainte ca ușa să se trântească cu zgomot.

- Ginny, spuse Ron. Habar nu ai cât e de timidă, întotdeauna se poartă cam ciudat din cauza asta...

Mai urcară două etaje, până ajunseră în fața unei uși cu vopseaua jupuită și cu o plăcuță pe care scria: „Camera lui Ronald".

Harry intră, aproape dând cu capul de tavan, și făcu ochii mari. Era ca și când ar fi intrat într-un furnal: aproape totul din camera lui Ron părea să fie în nuanțe de portocaliu-aprins: cuvertura de pe pat, pereții, chiar și tavanul. Apoi își dădu seama că aproape tot tapetul fusese acoperit cu postere care reprezentau aceiași șapte vrăjitori și magicieni, toți îmbrăcați cu niște mantii portocalii, ținând în mână mături și făcând frenetic cu mâna.

- Echipa ta de Vâjthaț? zise Harry.

- Tunurile din Chudley, spuse Ron, arătând spre cuvertura de pe pat, care era împodobită cu două inițiale TC, negre, și cu o ghiulea. Pe locul nouă în ligă!

Cărțile de vrăji ale lui Ron erau puse neglijent într-un colț, lângă un morman de reviste cu benzi desenate, care

părcau să fie toate numerele revistei „Aventurile lui Martin Miggs, Încuiatul nebun". Bagheta magică a lui Ron se afla deasupra unui acvariu, plin cu mormoloci, pe pervaz, lângă șobolanul său mare și gri, Pungașul, care dormea la soare.

Harry păși peste un pachet de cărți de joc Care-Se-Împart-Singure și se uită pe fereastra micuță. Pe câmpul îndepărtat vedea cum, unul câte unul, piticii se strecurau înapoi în curtea familiei Weasley. Apoi se întoarse spre Ron, care îl privea nerăbdător, parcă așteptându-i părerea.

– Camera mea e cam micuță, spuse Ron, repede, nu ca aceea pe care o aveai la Încuiați... Și e chiar sub vârcolacul din pod, care bate tot timpul în țevi și mormăie...

Dar Harry, îi zâmbi larg și spuse:

– Este cea mai grozavă casă în care am fost vreodată!

Urechile lui Ron deveniră brusc rozalii.

— CAPITOLUL IV —

CALIGRAFIE ŞI PETE

Viaţa în „Vizuină" era cu totul altfel decât pe Aleea Boschetelor. Familiei Dursley îi plăcea să fie totul pus la punct şi îngrijit, pe când în casa familiei Weasley dădeai la tot pasul de neprevăzut şi de fel de fel de lucruri stranii. Harry avu primul şoc, când se uită în oglinda de deasupra şemineului, care îi strigă pe neaşteptate: „Bagă-ţi cămaşa în pantaloni, neglijentule!" Vârcolacul din pod urla şi trântea ţevi pe jos, de fiecare dată când era prea linişte, iar micile explozii din camera lui Fred şi a lui George erau considerate perfect normale! Dar cel mai ciudat i se părea lui Harry nu că oglinda vorbea sau că vârcolacul zăngănea când ţi-era lumea mai dragă, ci faptul că toată lumea părea să-l placă.

Doamna Weasley se îngrijea de starea şosetelor lui şi încerca să-l facă să mănânce câte patru porţii la fiecare masă. Domnului Weasley îi plăcea să stea lângă Harry la masă, pentru a-l bombarda cu întrebări despre viaţa Încuiaţilor, rugându-l să-i explice cum funcţionau diverse lucruri, ca poşta sau prizele.

– *Fascinant!* spunea el, în timp ce Harry încerca să îl convingă să folosească telefonul. *Ingenios,* într-adevăr, în câte feluri au reuşit să se descurce Încuiaţii fără magie!

Harry primi veşti de la Hogwarts într-o dimineaţă însorită, cam la o săptămână de când ajunsese la „Vizuină".

El şi Ron coborâseră să ia micul dejun, unde îi găsiră pe soţii Weasley şi pe Ginny, deja aşezaţi la masă. În momentul în care îl văzu pe Harry, Ginny răsturnă din greşeală cas-

tronul cu fulgi de ovăz pe jos, care căzu cu o bufnitură puternică. Și Ginny părea foarte hotărâtă să răstoarne câte ceva, ori de câte ori intra Harry în cameră! Se repezi sub masă să ridice castronul și reveni la masă cu fața roșie, ca soarele când apune. Prefăcându-se că nu a observat, Harry se așeză și luă pâinea prăjită, pe care i-o întindea doamna Weasley.

– Scrisori de la școală, zise domnul Weasley, înmânându-le niște plicuri galbene, identice, lui Harry și lui Ron, adresele fiind scrise cu cerneală verde. Dumbledore știe deja că ești aici, Harry, nu-i scapă nimic omului ăstuia. Și voi ați primit câte o scrisoare, adăugă el, în timp ce Fred și George, încă în pijamale, coborau scările.

Pentru câteva minute se lăsă o tăcere deplină, toți fiind cufundați în citirea scrisorilor. Lui Harry i se spunea să ia Expresul de Hogwarts, ca de obicei, din stația King's Cross, pe întâi septembrie. De asemenea era inclusă o listă cu cărțile de care avea nevoie anul acela.

Elevii din anul II au nevoie de:

- *Manual-Standard de vrăji (Treapta II),* de Miranda Șoimtimid
- *Cum să scapi de un strigoi,* de Gilderoy Lockhart
- *Vacanțe cu vrăjitoare,* de Gideroy Lockhart
- *Hoinărind cu vampirii,* de Gilderoy Lockhart
- *Călătorii cu spiriduși,* de Gilderoy Lockhart
- *Expediții cu vampiri,* de Gilderoy Lockhart
- *La brat cu un vârcolac* de Gilderoy Lockhart
- *Un An cu Yeti,* de Gilderoy Lockhart

Fred care își terminase și el de citit lista, se uită și la lista lui Harry.

– Și tie ți s-au cerut toate cărțile lui Lockhart! zise el. Noua profesoară de „Apărare contra Magiei Negre" trebuie să fie vreo admiratoare de-a lui... pariez că e afurisită...

În acel moment, Fred întâlni privirea mamei lui și imediat își făcu de lucru cu marmelada.

- N-or să fie ieftine, cu siguranță, spuse George, uitându-se pentru un moment la părinții săi. Cărțile lui Lockhart sunt foarte scumpe...

- O să ne descurcăm, zise doamna Weasley, dar părea îngrijorată. Presupun că vom lua multe lucruri pentru Ginny la mâna a doua...

- A, vii la Hogwarts anul acesta? o întrebă Harry.

Ginny dădu din cap, roșind până la rădăcina părului ei de foc, și își puse cotul în unt. Din fericire, nu observă nimeni, în afară de Harry, pentru că în acel moment intră fratele mai mare al lui Ron, Percy. Era deja îmbrăcat, cu insigna de Perfect în piept.

- Bună dimineața tuturor, zise Percy, vioi. Ce zi minunată!

Se așeză pe ultimul scaun rămas liber, dar sări aproape imediat în sus, luând de sub el o măturică de praf cu pene gri. Cel puțin asta crezu Harry că era, până observă că respira.

- Errol! spuse Ron, luând bufnița beteagă de la Percy și scoțând o scrisoare de sub aripa lui. În sfârșit, mi-a răspuns Hermione! I-am scris și i-am spus că vrem să încercăm să te salvăm de familia Dursley!

Îl așeză pe Errol pe o cornișă de la ușa din spate, dar Errol se prăbuși instantaneu, așa că Ron îl puse pe prag, bombănind: „Patetic!" Apoi deschise scrisoarea de la Hermione și o citi cu voce tare.

Dragă Ron și Harry (dacă ești acolo),

Sper că totul a mers bine și că nu ați făcut nimic ilegal ca să îl scoateți pe Harry de la rudele sale, Ron, pentru că asta i-ar face probleme și lui Harry. Am fost foarte îngrijorată și dacă totul este în ordine cu Harry, vă rog anunțați-mă și pe mine imediat. Dar poate ar fi mai bine să folosiți altă bufniță, pentru că sunt convinsă că încă o misiune ar termina-o

pe a voastră!

Sunt foarte ocupată cu școala, desigur...

– Cum poate fi ocupată cu școala?! făcu Ron, îngrozit. Doar suntem în vacanță!

... și ne ducem la Londra miercurea viitoare să-mi cumpăr cărțile noi. Ce-ar fi să ne întâlnim pe Aleea Diagon?

Spuneți-mi și mie ce se întâmplă, cât de repede puteți,

Cu drag,
Hermione

– Perfect, putem merge să vă luăm lucrurile atunci, zise doamna Weasley, începând să strângă masa. Ce aveți de gând astăzi?

Harry, Ron, Fred și George propuseră să meargă în vârful dealului, la o căsuță pe care o avea familia Weasley. Era înconjurată de pomi și nu se vedea satul de la poale. Asta însemna că puteau să facă antrenament la Vâjthaț acolo, doar să nu zboare prea sus. Nu puteau să folosească mingi adevărate de Vâjthaț, fiindcă ar fi fost cam greu de explicat ce-i cu ele, dacă ar fi scăpat vreuna și ar fi zburat pe deasupra satului, în schimb, își aruncau mere unul altuia. Zburau pe rând pe mătura Nimbus 2000 a lui Harry, vechea mătură a lui Ron, Steaua Căzătoare, fiind depășită până și de fluturi.

Cinci minute mai târziu urcau dealul, cu măturile pe umeri. Îl întrebaseră și pe Percy dacă nu vroia să vină cu ei, dar acesta spusese că era ocupat. Harry îl văzuse doar la ora mesei până atunci, în restul timpului se închidea în camera lui.

– Tare aș vrea să știu ce pune la cale, zise Fred, încruntându-se. Nu este în apele lui. Rezultatele de la examenele lui au venit cu o zi înaintea ta. Douăsprezece N.O.V. și n-a fost prea încântat!

– *Nivele Obișnuite de Vrăjitorie,* îi explică George lui

Harry, văzându-l cât era de nedumerit. Bill a luat tot douăsprezece. Dacă nu suntem atenți, vom mai avea un alt șef de promoție în familie. Nu cred că aș mai putea suporta rușinea asta.

Bill era cel mai mare frate Weasley. El și cu cel de-al doilea frate, Charlie, terminaseră deja Hogwarts. Harry nu-i cunoscuse pe nici unul dintre ei, dar știa că Charlie era în România, să studieze vampirii, iar Bill era în Egipt, reprezentant al Băncii Gringotts, banca vrăjitorilor.

– Nu știu de unde o să aibă mama și tata bani pentru lucrurile de școală anul ăsta, zise George după un timp. Cinci seturi de cărți de Lockhart! Și Ginny are nevoie de pelerină și baghetă și restul...

Harry nu zise nimic. Se simțea destul de prost. Pusă la păstrare într-un seif sub pământ, la Gringotts, în Londra, se afla o mică avere pe care i-o lăsaseră părinții lui. Bineînțeles, numai în lumea vrăjitoriei avea bani, nu puteai să folosești galeoni, stecli sau cnuți în magazinele Încuiaților. Nu le spusese nimic unchilor lui de contul său din bancă, nu era convins că oroarea lor față de magie includea și un morman de monede de aur...

*

Miercurea următoare, doamna Weasley îi trezi pe toți, dis-de-dimineață. După șase sandviciuri cu costiță afumată, de persoană, se îmbrăcară de plecare și doamna Weasley luă un ghiveci de flori de pe șemineu și i-l arătă domnului Weasley.

– Arthur, s-au terminat, oftă ea. O să mai cumpărăm astăzi... Ei bine, musafirii întâi! După tine, Harry, scumpule!

Și îi oferi ghiveciul.

– Ce-Ce trebuie să fac? se sperie el.

– N-a mai călătorit niciodată cu Polen Zvrr, sări Ron. Iartă-mă Harry, am uitat!

– Niciodată? întrebă domnul Weasley. Dar cum ai ajus anul trecut pe Aleea Diagon să-ți cumperi rechizite?

– Cu metroul...

– Chiar? zise domnul Weasley încântat. Cu *trenuri?* Cum se numesc, de fapt...

– Nu acum, Arthur, spuse doamna Weasley. Polenul Zvrr este mult mai rapid, dragule, dar, Dumnezeule, dacă nu l-ai mai folosit până acum...

– O să fie totul bine, mamă, zise Fred. Harry, uită-te la noi, mai întâi.

Luă puțin polen de pe florile din ghiveci, se duse în fața șemineului și îl aruncă în flăcări.

Cu un vuiet, focul deveni verde-smarald și se făcu mai mare ca Fred, care păși în mijlocul văpăii și strigă: „Aleea Diagon!" Și dus a fost!

– Trebuie să vorbești foarte clar, dragule, îi zise doamna Weasley lui Harry, în timp ce George își băgase mâna în ghiveci. Și ai grijă să ieși prin grătarul care trebuie...

– Prin ce? zise Harry, neliniștit, în timp ce focul se înteți din nou și îl absorbi și pe George.

– Păi, vezi tu, sunt foarte multe locuri prin care poți să ieși, dar dacă ai vorbit clar...

– Va fi bine, Molly, nu-ți mai face atâtea probleme, zise domnul Weasley, luând și el niște Polen Zvrr.

– Dar, dragă, dacă se pierde, cum i-am explica unchiului și mătușii lui?

– Nu s-ar supăra, nici o grijă, o asigură Harry. Dudley ar crede că este o glumă bună că m-am pierdut într-un șemineu, nu vă faceți griji din pricina asta.

– Ei... bine... du-te după Arthur, zise doamna Weasley. Când intri în foc, spune unde vrei să mergi...

– Și ține-ți coatele lipite, îl sfătui Ron.

– Și ochii închiși, zise doamna Weasley. Funinginea...

– Nu te foi prea mult, să nu nimerești în alt șemineu...

– Să nu intri în panică și să ieși prea devreme, așteaptă până îi vezi pe Fred și pe George!

Străduindu-se să memoreze toate sfaturile, Harry luă un vârf de Polen Zvrr și se duse în fața șemineului. Trase aer în piept, aruncă polenul în flăcări și păși în foc. Focul era ca

un vânt călduț. Deschise gura și înghiți imediat niște cenușă fierbinte.

– Aleea Di-Diagon, tuși el.

Se simți de parcă s-ar fi scurs prin găurile unei prize. Părea să se rotească foarte repede... Scrâșnetul din urechile sale era asurzitor... Încercă să țină ochii deschiși, dar vâltoarea flăcărilor verzi îl amețea... Se lovi cu cotul de ceva tare. Își strânse repede brațele pe lângă corp... Încă se învârtea și iar se învârtea... Acum se simțea de parcă l-ar fi pălmuit niște mâini reci... Privind cu ochii întredeschiși, văzu prin ochelari un șir de șeminee, neclar, și frânturi ale camerelor de dincolo de ele... Sandviciurile cu costiță afumată i se zbăteau în stomac... Închise iar ochii, rugându-se să se termine totul mai repede, dar în acel moment căzu pe burtă pe piatra rece, auzind cum i se fac țăndări ochelarii.

Amețit și lovit, plin de funingine, se ridică buimac, cu ochelarii sparți la ochi. Era absolut singur, dar unde era habar n-avea! Tot ce știa era că se afla într-un șemineu de piatră, în ceea ce părea să fie magazinul unui vrăjitor, dar nimic de acolo nu părea să fie pe lista de la Hogwarts.

O cutie de sticlă din apropiere conținea o mână uscată pe o pernă, un pachet de cărți, pătat cu sânge, și un ochi de sticlă. Niște măști diavolești atârnau pe pereți, câteva oase omenești zăceau pe casa de bani, iar de tavan atârnau niște instrumente ruginite. Și mai grav, strada întunecată și îngustă pe care o vedea Harry pe geamul magazinului prăfuit, nu era în nici un caz Aleea Diagon!

Cu cât ieșea mai repede de acolo, cu atât mai bine. Cu nasul sângerând unde se lovise de vatră, Harry se îndreptă încetișor și cu precauție spre ușă, dar înainte să apuce să parcurgă jumătatea distanței, doi oameni apărură de partea cealaltă a vitrinei, iar unul dintre ei era chiar ultima persoană pe care ar fi vrut Harry să o întâlnească, așa cum era, rătăcit, plin de funingine și cu ochelarii sparți: Draco Reacredință!

Harry privi repede în jur și zări un dulap mare și negru

în stânga sa. Se aruncă înăuntru și închise ușile, lăsând o crăpătură mică pentru a vedea ce se întâmplă. Câteva secunde mai târziu, sună clopoțelul și cei doi intrară în magazin.

Bărbatul care îl însoțea pe Draco nu putea fi decât tatăl lui. Avea aceeași față palidă și ascuțită și niște ochi verzi și reci, identici cu ai fiului său. Domnul Reacredință se plimbă prin magazin, privind alene spre obiectele expuse la vânzare, și agită un clopoțel de pe tejghea, nu înainte de a-i spune fiul său:

- Nu atinge nimic, Draco!

Draco, tocmai se întindea după ochiul de sticlă:

- Parcă ai zis că vrei să-mi faci un cadou...

- Am spus că o să-ți iau o mătură de competiție, spuse tatăl său, bătând cu degetele în tejghea.

- La ce bun, dacă nu sunt în echipa casei? zise Draco, bosumflat și enervat. Harry Potter a primit un Nimbus 2000 anul trecut. Chiar de la Dumbledore, ca să poată să joace pentru Cercetași. Nici măcar nu joacă atât de bine, doar pentru că este celebru... Hm, celebru fiindcă are o cicatrice stupidă pe frunte...

Draco se aplecă pentru a examina un raft plin cu cranii.

- ... și toată lumea crede că este atât de deștept, minunatul Potter cu cicatricea și mătura lui...

- Mi-ai mai spus deja de vreo sută de ori până acum, zise domnul Reacredință, aruncând o privire menită să-și calmeze fiul, și îți reamintesc că nu este... prundent... să pari a nu ține la Harry Potter, când majoritatea semenilor noștri îl consideră eroul care l-a făcut pe Lordul Întunericului să dispară... Ah, domnule Borgin...

Un bărbat încovoiat apăru la casă, dându-și la o parte părul cărunt și slinos.

- Domnule Reacredință, ce plăcere să vă văd, zise domnul Borgin, cu o voce la fel de alunecoasă ca și părul său. Încântat de cunoștință, tinere domn Reacredință... Cu ce vă pot fi de ajutor? Trebuie să vă arăt, a venit tocmai azi și la

un preț acceptabil...

- Astăzi nu cumpăr nimic, domnule Borgin, ci vând, spuse domnul Reacredință.

- Vindeți?

Zâmbetul de pe fața lui Borgin pieri treptat.

- Ați auzit, cu siguranță, că Ministerul face din ce în ce mai multe raiduri, zise domnul Reacredință, scoțând un manuscris de pergament și desfăcându-l în fața domnului Borgin, pentru ca acesta să-l poată citi. Posed niște... cum să vă spun... *obiecte* care m-ar putea face să mă simt prost, dacă ar fi găsite în timpul vreunui raid al Ministerului...

Domnul Borgin își puse ochelarii pe nas și privi lista.

- Ministerul nu v-ar deranja pe dumneavoastră, domnule, cu siguranță!...

Domnul Reacredință ridică din umeri.

- N-am fost vizitat încă. Numele meu impune un anumit respect, dar Ministerul Magiei este din ce în ce mai băgăcios. Sunt niște zvonuri despre o nouă lege a Protecției Încuiaților... Fără îndoială că acel *mâncat de purici, iubitor de Încuiați,* prostul de Arthur Weasley, este în spatele ei...

Harry simți cum îi clocotea sângele de furie.

- Și după cum vedeți, unele lucruri ar putea să pară...

- Vă înțeleg perfect, domnule, bineînțeles, spuse domnul Borgin. Să vedem...

- Poți să-mi cumperi *aia?* îi întrerupse Draco, arătând spre mâna uscată de pe pernă.

- Ah, Mâna Gloriei! zise domnul Borgin, lăsând la o parte lista domnului Reacredință și ducându-se la Draco. Puneți o lumânare în ea și va da lumină numai posesorului! Cel mai bun prieten al hoților și pungașilor! Fiul dumneavoastră are gusturi bune, domnule!

- Sper că fiul meu va ajunge mai mult decât hoț sau pungaș, Borgin, zise domnul Reacredință, cu răceală, și domnul Borgin spuse repede:

- N-am vrut să vă jignesc, domnule, eu am vrut...

- Deși, dacă n-o să ia note mai mari, spuse domnul Rea-

credință, pe un ton și mai sumbru, s-ar putea să nu ajungă altceva, într-adevăr...

– Nu e vina mea, se răzvrăti Draco. Profesorii au elevi preferați, ca Hermione Granger, aia...

– Credeam că o să-ți fie rușine că ai fost întrecut la toate examenele de o fată! Și care nici măcar nu provine dintr-o familie de vrăjitori, se răsti domnul Reacredință.

„Ha!" făcu Harry în gând, fericit că îl vede pe Draco umilit și furios.

– Așa se întâmplă peste tot, zise domnul Borgin, sângele de vrăjitor nu mai este luat în considerație, ca altădată...

– Nu și în cazul meu, zise domnul Reacredință, cu nările fremătând.

– Nu, domnule, și eu gândesc la fel, zise domnul Borgin, făcând o plecăciune.

– În acest caz, poate ne putem întoarce la lista mea, spuse domnul Reacredință, grăbit. Am treburi importante, Borgin, sunt așteptat în altă parte astăzi.

Începură să se tocmească. Harry privea cum Draco se apropia din ce în ce mai mult de ascunzătoarea sa, cercetând lucrurile puse la vânzare. Se opri să examineze îndeaproape frânghia șerpuită a Sugrumătorului și să citească, rânjind, plăcuța de lângă un colier de opal: „Atenție! Nu atingeți! Blestemat! Până acum au murit nouăsprezece Încuiați care l-au purtat!"

Draco puse ochii pe dulapul în care era ascuns Harry. Se apropie... întinse mâna spre mâner...

– Gata, strigă domnul Reacredință. Haide, Draco!

Harry răsuflă ușurat, văzându-l pe Draco îndepărtându-se.

– O zi bună, domnule Borgin, vă aștept mâine să luați lucrurile!

În momentul în care se închise ușa, domnul Borgin își dădu arama pe față.

– Să ai tu o zi bună, domnule Reacredință, și dacă este adevărat ce se spune, mi-ați vândut numai o jumătate din ce aveți în conacul dumneavoastră...

Bombănind, domnul Borgin ieși din cameră. Harry mai așteptă puțin, în caz că se întorcea, trecu în grabă pe lângă vitrine și ieși pe ușa magazinului.

Punându-și ochelarii sparți la ochi, se uită în jur. Ajunsese pe o alee murdară care părea să fie mărginită numai de magazine dedicate Magiei Negre. Cel din care tocmai ieșise, „Borgin și Burkes", părea să fie cel mai mare. Vizavi era o vitrină sinistră, cu capete uscate, și două case mai jos, văzu o cușcă mare, plină ochi cu păianjeni uriași și negri. Doi vrăjitori cam ponosiți îl priveau din umbra unei uși. Simțindu-se nelalocul lui, Harry trecu mai departe, încercând să-și țină ochelarii pe nas și sperând, deși nu era cazul, că va putea găsi o cale de ieșire.

Plăcuța de lemn de deasupra unui magazin de lumânări otrăvite îl anunța că era pe Aleea Nocturn. Asta nu-l ajuta cu nimic, având în vedere că Harry nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc. Presupunea că nu vorbise destul de clar în șemineul familiei Weasley, gura fiindu-i plină de cenușă. Încercând să-și păstreze calmul, se întrebă ce să facă mai departe.

– Doar nu te-ai pierdut, nu-i așa, dragul meu? îi răsună o voce în ureche, făcându-l să tresară.

O vrăjitoare bătrână stătea în fața lui, ținând în mână o tavă cu ceea ce păreau să fie niște unghii omenești întregi. Îl privi, arătându-și dinții mâncați de carii, și Harry se trase înapoi.

– Nu, mulțumesc, zise el, doar că...

– HARRY, ce cauți aici?

Inima lui Harry dădu să-i spargă pieptul. La fel și cea a vrăjitoarei, și o mulțime de unghii se prăvăliră la picioarele ei. Începu să blesteme, furioasă, în timp ce silueta masivă a lui Hagrid, paznicul vânatului de la Hogwarts, se îndrepta spre ei, ochii săi negri, ca de cărăbuș, scânteind peste barba-i țepoasă.

– Hagrid! exclamă Harry, ușurat. M-am pierdut... Polenul Zvrr...

Hagrid îl apucă pe Harry de după umeri și îl trase departe de vrăjitoare, răsturnându-i tava din mâini. Urletele și țipetele ei îi urmăriră multă vreme, de-a lungul aleii întortocheate. Harry zări în depărtare o clădire de marmură albă: Banca Gringotts! Hagrid îl adusese exact pe Aleea Diagon.

– În ce hal ești! făcu Hagrid, scuturându-l de funingine cu putere, încât aproape că îl împinse într-o balegă de dragon, aflată în fața unei farmacii. Ce căutai pe Aleea Nocturn? Un loc mizerabil... Harry, nu mi-ar plăcea să te vadă cineva pe aici...

– Mi-am dat seama, zise Harry, ferindu-se de Hagrid, care vroia să-l scuture iar. Ți-am spus, doar, m-am pierdut... Dar tu, ce căutai acolo?

– Căutam niște *Insecticid împotriva melcilor,* mormăi Hagrid. Distrug varza de la școală. Doar nu ești aici de unul singur?

– Stau la familia Weasley, dar am fost despărțiți, îi explică Harry. Trebuie să mă duc să-i găsesc...

– Cum de nu mi-ai răspuns la scrisori? întrebă Hagrid, în timp ce Harry alerga pe lângă el (trei pași de-ai lui Harry făceau cât un pas de-al lui Hagrid).

Harry îi explică tot ce se întâmplase cu Dobby și cu familia Dursley.

– Încuiați nenorociți, mârâi Hagid. Dacă aș fi știut...

– Harry! Harry! Aici!

Harry ridică privirile și o văzu pe Hermione Granger în capul scărilor albe ale Băncii Gringotts. Coborî în fugă spre ei, părul castaniu și stufos fluturându-i în vânt.

– Ce s-a întâmplat cu ochelarii tăi? Bună, Hagrid... Ah, e minunat să vă văd iar... Intri la Gringotts, Harry?

– De îndată ce-l găsesc pe Ron și pe ai lui...

– N-o să mai dureze mult, zâmbi Hagrid.

Harry și Hermione se uitară în jur și văzură în mulțime cărările roșii ale lui Ron, Fred, George și Percy! Era și domnul Weasley cu ei.

- Harry, speram să te fi dus doar cu un șemineu mai departe..., gâfâi domnul Weasley și își șterse cu batista chelia lucioasă. Molly este disperată... O să apară și ea...

- Pe unde ai ieșit? întrebă Ron.

- Pe Aleea Nocturn, zise Hagrid, sumbru.

- Formidabil! strigară Fred și George într-un glas.

- Noi nu avem voie să ne ducem acolo, zise Ron, invidios.

- Și eu sunt de părerea asta, bombăni Hagrid.

Doamna Weasley se arătă la orizont. Venea alergând, cu geanta într-o mână și târând-o pe Ginny cu cealaltă.

- Oh, Harry, Dumnezeule, bine c-ai apărut...

Trăgându-și sufletul, scoase o perie de haine din geantă și începu să-l curețe de funinginea pe care nu reușise să o dea Hagrid jos. Domnul Weasley luă ochelarii lui Harry, îi atinse cu bagheta lui magică și i-i dădu înapoi, nou-nouți!

- Ei bine, trebuie să plec, zise Hagrid, care avea mâna prinsă ca în clește de doamna Weasley („Aleea Nocturn! Doamne, Hagrid, dacă nu l-ai fi găsit tu?"). Ne vedem la Hogwarts!

Și Hagrid se îndepărtă, cu trei capete mai înalt decât toată mulțimea de pe stradă.

- Ghiciți pe cine am văzut în magazinul „Borgin și Burkes"? îi întrebă Harry pe Ron și pe Hermione, în timp ce urcau scările băncii. Pe Draco și pe tatăl lui!

- Lucius Reacredință a cumpărat ceva? întrebă domnul Weasley cu asprime, din spatele lor.

- Nu, vindea.

- Aha, e îngrijorat, spuse domnul Weasley cu o satisfacție vădită. Ah, cât mi-ar plăcea să-l prind pe Lucius cu ceva...

- Ai grijă, Arthur, zise doamna Weasley, tăios, în timp ce erau poftiți înăuntru de către un spiriduș, care făcea plecăciuni peste plecăciuni. Familia aia e îngrozitoare, nu te pune cu ei!

- Deci, crezi că nu pot să-i țin piept lui Lucius Reacredință, da? întrebă domnul Weasley, indignat, dar uită de toate când îi văzu pe părinții Hermionei, care stăteau nerăbdători la ghișeul lung cât toată sala de marmură albă, aștep-

tând ca Hermione să-i prezinte.

– Dar sunteți... ăăă... Încuiați! zise domnul Weasley, încântat. Trebuie să ieșim la un pahar! Ce aveți acolo? A, schimbați bani de-ai voștri... Molly, uite!

Și arătă entuziasmat spre bancnotele din mâna doamnei Granger.

– Ne întâlnim aici mai târziu, îi spuse Ron lui Hermione, în timp ce Harry și familia Weasley erau conduși spre seifurile lor subterane de către un alt spiriduș al băncii.

Se ajungea la seifuri cu niște vagonete, conduse de spiriduși. Acestea zburau cu mare viteză pe șinele în miniatură, prin tunelele subterane ale băncii. Lui Harry îi plăcu foarte mult călătoria trepidantă până la seiful familiei Weasley, dar odată ajuns acolo se simți îngrozitor, mult mai îngrozitor decât pe Aleea Nocturn, când fu deschis seiful familiei Wesley. Conținea o grămăjoară mică de stecli de argint și doar un galeon de aur. Doamna Weasley se simți foarte stânjenită, când trebui să adune totul în poșeta ei. Harry se simți și mai prost când ajunseră la seiful lui. A încercat cât a putut să ascundă conținutul lui de ochii familiei Weasley, îndesându-și în grabă un pumn de monede într-o geantă de piele.

Când ajunseră din nou afară, pe treptele băncii, se despărțiră. Percy mormăi că avea nevoie de o nouă pană de scris. Fred și George îl zăriseră pe prietenul lor de la Hogwarts, Lee Jordan. Doamna Weasley și Ginny mergeau la un magazin de pelerine la mâna a doua. Domnul Weasley insista să-i ducă pe Grangeri la „Ceaunul crăpat", să bea ceva împreună.

– Ne întâlnim cu toții în față la „Caligrafie și pete", într-o oră, ca să vă cumpărăm manualele, spuse doamna Weasley și o luă pe Ginny de mână.

– Și să nu puneți cumva piciorul pe Aleea Nocturn! le mai strigă ea gemenilor care dispăreau în mulțime.

Harry, Ron și Hermione porniră să se plimbe pe strada întortocheată, pavată cu piatră de râu. Punga plină cu aur, argint și bronz cerea să fie cheltuită, așa că ceru repede trei

înghețate de căpșuni și unt de arahide, pe care le mâncară cu plăcere de-a lungul străzii, uitându-se la fermecătoarele vitrine. Ron privi îndelung un set complet de mantii „Chudley", din vitrina magazinului „Articole de Vâjthaț, de cea mai bună calitate", până când Hermione îi târî vizavi, să cumpere cerneală și pergament. În magazinul „Glume, Pozne și Giumbușlucuri", se întâlniră cu Fred, George și Lee Jordan, care studiau cu atenție „Fabuloasele Artificii Fără-Căldură ale doctorului Filibuster", iar într-un magazin micuț, plin de tot felul de baghete rupte, cântare ieftine de alamă și mantii vechi și pline de pete de potiuni, dădură peste Percy, adâncit în lectura unei cărțulii plictisitoare, care se numea „Perfecții la putere".

- *Un studiu al Perfecților de la Hogwarts și viitoarele lor cariere,* citi Ron, cu voce tare, de pe copertă. Fascinant!...

- Pleacă de-aici, se răsti Percy.

- Da, este foarte ambițios. Percy și-a făcut fel de fel de planuri... vrea să devină Ministrul Magiei..., le spuse el lui Harry și Hermionei, în șoaptă, în timp ce se îndepărtau de Percy, lăsându-l cu ale lui.

O oră mai târziu, se îndreptau spre „Caligrafie și pete". În orice caz, nu erau singurii care se duceau la această librărie. Cum se apropiară, văzură, spre marea lor mirare, puzderie de oameni, îmbulzindu-se spre ușă, încercând să forțeze intrarea. Motivul era o pancartă pusă pe fereastra de sus:

GILDEROY LOCKHART
va da autografe pe celebra sa autobiografie
„Frumosul de mine"
Astăzi, 12,30 - 16,30

- Ah, l-am putea întâlni! exclamă Hermione. Vreau să spun, a scris aproape toate cărțile de pe listă!

Mulțimea părea să fie compusă din vrăjitoare cam de vârsta doamnei Weasley. Un vrăjitor, hărțuit de mulțime,

stătea la ușă, îndemnându-le:

- Cu calm, vă rog, doamnelor... nu împingeți așa... aveți grijă de cărți, off...

Harry, Ron și Hermione se strecurară înăuntru. O coadă lungă ducea până în fundul magazinului, unde Gilderoy Lockhart semna cărțile. Înșfăcă fiecare câte un exemplar din „Frumosul de mine" și se scurseră de-a lungul cozii până la familia Weasley, care stătea la rând alături de domnul și doamna Granger.

- A, aici erați, foarte bine, spuse doamna Weasley, părând că mai avea puțin și se sufoca și își tot aranja părul. În câteva minute vom putea să-l vedem...

Gilderoy Lockhart veni fără grabă, se așeză la masă, înconjurat de multe poze cu chipul lui, toate făcând cu ochiul și fermecând mulțimea cu zâmbetul său încântător. Lockhart în carne și oase purta o mantie de culoarea florilor de Nu-mă-uita, care se asorta perfect cu ochii lui. Coiful său de vrăjitor era așezet șmecherește pe părul ondulat.

Un om scund și enervant se fâțâia de colo-colo, făcând poze cu un aparat de fotografiat, mare și negru, care scotea nori de fum violet cu fiecare blit orbitor.

- La o parte, acolo, se răți el la Ron, dându-se mai în spate pentru a face o poză mai bună. Sunt poze pentru „Profetul zilei"!

- Mare brânză, zise Ron, ștergându-și pantoful, pe care îl călcase fotograful.

Gilderoy Lockhart îl auzi. Privi în sus și îl văzu pe Ron și apoi pe Harry. Atunci sări în picioare și strigă de-a dreptul:

- Nu se poate! Harry Potter?

Mulțimea se dădu la o parte, șoptind emoționată. Lockhart se năpusti înainte, îl luă pe Harry de mână și îl aduse în față. Mulțimea izbucni în aplauze. Harry simțea că îi ia foc fața, când Lockhart dădu mâna cu el pentru fotograful care făcea poze în disperare, îngropând familia Weasley în nori grei de fum.

- Un zâmbet mare și frumos, Harry, zise Lockhart printre

dinții săi sclipitori. Împreună, noi doi, meritǎm prima pagină!

Când în sfârșit dădu drumul mâinii lui Harry, acesta nu-și mai simțea degetele. Încercă să se ducă înapoi, la familia Weasley, dar Lockhart îl luă pe după umeri și îl trase lângă el.

- Doamnelor și domnilor, zise el tare, cerând liniște. Acesta este un moment extraordinar! Momentul perfect pentru a face un mic anunț, pe care l-am pregătit de ceva vreme! Când tânărul Harry, aici de față, a pășit astăzi în „Caligrafie și pete", nu vroia decât să-mi cumpere autobiografia, pe care i-o voi dărui cu cea mai mare plăcere...

Mulțimea aplaudă iar, încântată.

- Habar nu avea, continuă Lockhart, scuturându-l pe Harry atât de tare, încât ochelarii îi alunecară pe vârful nasului, că va primi, în curând, mult, mult mai mult decât cartea mea, „Frumosul de mine". El și colegii lui, mă vor avea printre ei. Da, doamnelor și domnilor, am marea plăcere să vă anunț că luna aceasta voi ocupa postul de profesor al cursului „Apărare contra Magiei Negre", la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii!

Mulțimea aclamă și bătu din palme, iar Harry se trezi cu toate lucrările lui Gilderoy Lockhart, din toate timpurile. Clătinându-se puțin sub greutatea cărților, reuși să iasă din lumina reflectoarelor și să se îndrepte spre un colț al camerei, unde stătea Ginny lângă noul ei ceaun.

- Poți să le iei tu pe astea, îi șopti Harry, răsturnând cărțile în cazan. O să mi le cumpăr eu pe ale...

- Cred că ți-a plăcut la nebunie, nu-i așa, Potter? zise o voce pe care Harry o recunoscu de îndată.

Se ridică și se trezi nas în nas cu Draco Reacredință, care aborda rânjetul său tradițional.

- Celebrul Harry Potter, sublinie Draco. Nici măcar într-o librărie nu poți să intri, fără să ajungi pe prima pagină a ziarelor!...

- Lasă-l în pace, doar nu el a vrut toate astea! spuse Ginny.

Era pentru prima dată când vorbea în fața lui Harry. Îl privi crunt pe Draco.

– Potter, ți-ai găsit o prietenă! cârâi Draco, ironic.

Ginny se înroși ca focul, în timp ce Ron și Hermione veneau spre ei, fiecare cu un teanc de cărți scrise de Lockhart.

– A, tu erai, zise Ron, uitându-se la Draco ca la ceva neplăcut de pe talpa pantofului său. Cred că ești tare surprins să-l vezi pe Harry aici, nu?

– Nu atât pe cât sunt să te văd pe tine într-un magazin, Weasley, îi răspunse acru Draco. Probabil că părinții tăi vor flămânzi o lună ca să poată plăti toate astea.

Ron se făcu la fel de roșu la față ca Ginny. Își puse și el cărțile în ceaunul lui Ginny și porni spre Draco, dar Harry și Hermione îl opriră, trăgându-l de haină.

– Ron! spuse doamna Weasley, făcându-și loc prin mulțime, împreună cu Fred și George. Ce faci? Ce nebunie e aici, hai să ieșim!

– Măi, măi, măi să fie... Arthur Weasley!

Era domnul Reacredință. Stătea cu mâna pe umărul lui Draco, rânjind în același chip, ca și odrasla lui.

– Lucius, spuse domnul Weasley, dând rece din cap.

– Mare agitație la Minister, am auzit, îl provocă domnul Reacredință. Cu toate raidurile astea... sper că vă plătesc orele suplimentare?

Se aplecă asupra ceaunului lui Ginny și scoase, dintre cărțile lucioase ale lui Lockhart, o carte foarte veche și extrem de ponosită: „Ghidul începătorului în ale transfigurării" de Emeric Vjjt.

– Evident că nu, răspunse tot el. Vai, Doamne, la ce te ajută să fii o rușine pentru numele de vrăjitor, dacă nici măcar nu te plătesc ca lumea?

Domnul Weasley se înroși și mai tare ca Ginny și Ron.

– Avem niște noțiuni total diferite despre ceea ce înseamnă să faci de rușine numele de vrăjitor, Reacredință, reuși el să zică.

– Evident, continuă domnul Reacredință, ochii săi șterși ațintindu-se asupra doamnei și domnului Granger, care urmăreau totul, neliniștiți. Compania în care ești, Weasley... și eu care credeam că familia Weasley nu putea să decadă și mai tare...

Se auzi un uruit metalic, când ceaunul lui Ginny zbură prin aer. Domnul Weasley se aruncase și el asupra domnului Reacredință, împingându-l într-un raft de cărți. Sute de cărți de vrăji, grele, se prăbușiră în capul lor. Se auzi un „Pe el, tată!" din partea lui Fred și George. Doamna Weasley strigă pițigăiat:

– Nu, Arthur, nu!

Mulțimea năvăli din partea opusă, răsturnând și mai multe rafturi de cărți.

– Domnilor, vă rog... vă rog! se plânse librarul.

În acel moment, mai tare decât toți, se auzi:

– Terminați, domnilor! Opriți-vă!

Era Hagrid care venea spre ei prin marea de cărți. Într-o secundă, îi despărți pe domnul Weasley și pe domnul Reacredință. Domnul Weasley avea buza spartă, iar domnul Reacredință fusese lovit în ochi de o „Enciclopedie a ciupercilor otrăvitoare". Încă mai ținea în mână cartea cea veche a lui Ginny despre transfigurare. O aruncă spre ea, cu ochii scânteindu-i de furie.

– Poftim, fetițo, ia-ți cartea, este tot ce-ți poate cumpăra tatăl tău mai bun!...

Ieșind din strânsoarea lui Hagrid, îi făcu un semn lui Draco și practic zburară din magazin.

– Ar fi trebuit să-l ignori, Arthur, zise Hagrid, aproape ridicându-l, în timp ce îi aranja veșmintele. Răi până la os, toată familia, doar știu toți... Nici un Reacredință nu merită să fie luat în considerație. Venin în loc de sânge, asta au! Haideți, să plecăm...

Librarul păru să vrea să-i oprească, dar îi venea până la talie lui Hagrid, așa că se răzgândi. Merseră în grabă până în capul străzii, soții Granger și Hermione tremurând de

frică și doamna Weasley, de nervi.

- Bun exemplu le dai copiilor... bătăi în public... Ce-o fi crezut Gilderoy?...

- A fost mulțumit, zise Fred. Nu l-ai auzit la plecare? Îl întreba pe reporterul acela de la „Profetul zilei" dacă putea să includă bătaia în articol... Zicea că era bună, pentru publicitate.

Se îndreptară, triști, spre șemineul de la „Ceaunul crăpat", pe unde Harry, familia Weasley și toate cumpărăturile lor aveau să călătorească înapoi, la Vizuină, folosind Polenul Zvrr. Își luară la revedere de la familia Granger, care părăsea localul pentru a ajunge pe strada de pe partea opusă. Domnul Weasley începuse să-i întrebe cum funcționau stațiile de autobuz, dar se opri imediat ce văzu expresia de pe fața doamnei Weasley.

Harry își scoase ochelarii și îi puse în buzunar, în siguranță, înainte de a lua din Polenul Zvrr. Nu era tocmai modul său preferat de a călători, cu siguranță!

— Capitolul V —

SALCIA BĂTĂUȘĂ

Sfârșitul vacanței de vară veni mai repede decât și-ar fi dorit Harry. Abia aștepta să se întoarcă la Hogwarts, dar această lună la Vizuină fusese cea mai fericită perioadă din viața lui. Îi era foarte greu să nu fie gelos pe Ron când se gândea la familia Dursley și la ce primire îl aștepta data viitoare, când avea să se întoarcă la casa din Aleea Boschetelor.

În ultima seară, doamna Weasley făcu, prin vrăji, desigur, o cină somptuoasă, alcătuită din toate felurile de mâncare care îi plăceau lui Harry, inclusiv o budincă de melasă după care îți lăsa gura apă. Fred și George înveseliră seara cu un joc de artificii Filibuster, umplând bucătăria cu steluțe roșii și albastre, care săriseră între tavan și podea cel puțin o jumătate de oră. Apoi urmă o ultimă cană de ciocolată caldă, după care se duseră la culcare.

Le luă destul de mult să se pregătească în dimineața următoare. Deși se treziseră de la cântatul cocoșului, au avut o grămadă de lucruri de făcut. Doamna Weasley dădea buzna prin camere, prost dispusă, căutând șosete curate și pene de scris, ei se tot ciocneau pe scări, pe jumătate îmbrăcați și cu bucățele de pâine prăjită în mâini, iar domnul Weasley era să-și rupă gâtul când îi ducea cufărul lui Ginny la mașină, împiedicându-se de un pui rătăcit prin casă.

Harry nu putea să înțeleagă cum opt oameni, șase cufere mari, două bufnițe și un șobolan aveau să încapă într-un biet Ford. Presupunea, desigur, că avusese grijă domnul

Weasley de... îmbunătățiri!

- Nici o vorbă lui Molly, îi șopti el lui Harry, când deschise portbagajul și îi arătă cum fusese mărit prin farmece, în așa fel încât cuferele să încapă ușor.

Când într-un sfârșit ajunseră în mașină, doamna Weasley privi spre locurile din spate unde erau înșirați confortabil Harry, Ron, Fred, George și Percy, și spuse:

- Încuiații știu mai multe decât îi credem noi în stare, nu?

Ea și Ginny ocupară locul din față, care semăna acum cu o bancă din parc.

- Vreau să spun, n-ai fi crezut că este atât de spațioasă, privită de afară, nu-i așa?

Domnul Weasley porni motorul și ieșiră din curte, Harry întorcându-se pentru a vedea casa pentru ultima dată. Nici nu avu timp să se întrebe dacă o va mai vedea vreodată, că erau înapoi! George își uitase cutia de artificii Filibuster! Cinci minute după asta, se opriră iar brusc, pentru ca Fred să fugă să-și ia mătura. Ajunseseră aproape la autostradă, când Ginny miorlăi că și-a uitat jurnalul. Când se urcară iar în mașină, cu jurnalul, erau deja în întârziere și spiritele începuseră să se încingă.

Domnul Weasley se uită întâi la ceas, apoi la soția lui.

- Molly, dragă...

- Nu, Arthur!

- Nimeni nu ne-ar vedea... Butonul ăsta mic, pe care l-am instalat eu, ne-ar face invizibili și ne-am ridica în aer, după care am zbura pe deasupra norilor... Am ajunge în zece minute și nimeni n-ar observa nimic...

- Am spus nu, Arthur, nu, pe lumină!

Ajunseră la King's Cross la unsprezece și un sfert. Domnul Weasley fugi peste drum să ia cărucioare pentru cufere și cu toții se grăbiră spre peron.

Harry luase Expresul de Hogwarts și anul trecut. Șmecheria era să ajungi pe peronul 9 și $^3/_4$, invizibil pentru ochii Încuiaților. Trebuia să treci prin bariera care despărțea peroanele 9 și 10. Nu era dureros, dar trebuia pro-

cedat cu grijă, în așa fel încât Încuiații să nu observe cum dispăreai.

- Percy primul, spuse doamna Weasley, privind nervoasă la ceasul de deasupra, care arăta că mai aveau doar cinci minute în care să dispară nestingheriți prin barieră.

Percy păși vioi și dispăru. Apoi trecu domnul Weasley, urmat de Fred și George.

- Eu merg cu Ginny și voi doi veniți imediat după noi, le spuse doamna Weasley lui Harry și lui Ron, luând-o pe Ginny de mână și plecând.

Într-o clipită dispărură.

- Hai să mergem împreună, nu mai avem decât un minut, îi spuse Ron lui Harry.

Harry prinse bine de cufăr colivia lui Hedwig și își potrivi cărucior în fața barierei. Era foarte încrezător, era ceva mult mai sigur ca Polenul Zvrr. Amândoi se aplecară peste cărucioare și se îndreptară în viteză spre barieră. După câțiva metri...

BUF!

Ambele cărucioare se loviră de barieră și ricoșară cu putere. Cufărul lui Ron se răsturnă cu o bufnitură puternică, Harry căzu, iar colivia lui Hedwig ajunse pe pardoseala lucioasă și se rostogoli departe, bufnița țipând, indignată. Oamenii din jurul lor se holbau și un paznic din apropiere strigă la ei:

- Ce Dumnezeu faceți?

- Am pierdut controlul asupra cărucioarelor, se văită Harry, ridicându-se cu mâinile încleștate pe coaste.

Ron fugi să o aducă pe Hedwig, care făcea atât de urât, încât toată lumea începuse să bombăne ceva despre cruzimea față de animale...

- De ce nu putem să trecem? îi șopti Harry lui Ron.

- Nu știu...

Ron se uită împrejur. Un grup de vreo douăsprezece persoane încă îi mai privea...

- O să pierdem trenul, îi șopti Ron. Nu înțeleg de ce s-a

închis trecerea...

Harry se uită la ceasul mare de sus, cu o senzație neplăcută în stomac. Zece secunde... nouă secunde...

Își împinse căruciorul cu grijă, până îl lipi de barieră, și împinse cu toată forța. Metalul rămase intact.

Trei secunde...două secunde...o secundă...

– S-a dus, zise Ron, rămânând perplex. A plecat trenul!... Ce facem dacă mama și tata nu mai pot să se întoarcă la noi? Ai niște bani de-ai Încuiaților?

Harry râse pierit.

– Familia Dursley nu mi-a mai dat bani de buzunar de vreo șase ani...

Ron își puse urechea pe bariera rece.

– Nu pot să aud nimic, spuse el, serios. Ce-o să facem acum? Nu știu cât o să le ia părinților mei să se întoarcă la noi.

Se uitau neputincioși în jur. Oamenii îi mai priveau încă, mai ales din cauza țipetelor interminabile ale lui Hedwig.

– Cred că ar trebui să așteptăm lângă mașină, zise Harry. Cred că atragem atenția prea mult...

– Harry! exclamă Ron, cu ochii strălucitori. Mașina!

– Ce-i cu ea?

– Putem să zburăm cu ea la Hogwarts!

– Dar, credeam că...

– Suntem blocați, nu? Și trebuie să ajungem la școală, nu-i așa? Atunci, chiar și vrăjitorii minori au voie să folosească magia dacă e o urgență, paragraful nouăsprezece sau ceva de genul ăsta din Restricții...

Sentimentul de panică se transformă deodată în nerăbdare și Harry întrebă:

– Dar știi s-o conduci prin aer?

– Nici o problemă, spuse Ron, împingând căruciorul spre ieșire. Haide, să mergem, dacă ne grăbim o să fim imediat pe urmele expresului de Hogwarts!

Trecură prin mulțimea de Încuiați curioși și ieșiră din gară. Ajunseră la locul unde era parcat Ford-ul.

Ron deschise portbagajul ultra încăpător cu câteva atingeri

de baghetă. Își urcară iar cuferele, o puseră pe Hedwig pe locul din spate și se așezară în față.

- Vezi dacă se uită cineva, spuse Ron, pornind motorul cu o altă atingere de baghetă.

Harry scoase capul pe geam. Traficul era aglomerat în zare, dar strada lor era pustie.

- E în ordine, zise el.

Ron apăsă un mic buton argintiu de pe bord. Mașina se făcu nevăzută și tot așa și ei. Harry simțea cum se mișca scaunul sub el, auzea motorul, își simțea mâinile pe genunchi și ochelarii pe nas, dar din câte putea să-și dea seama, nu mai rămăsese din el decât o pereche de ochi care pluteau la câțiva metri înălțime deasupra unei străzi întortocheate, cu mașini parcate de o parte și de alta.

- Să mergem, se auzi vocea lui Ron.

Clădirile murdare de pe ambele părți deveniră din ce în ce mai mici, cu cât urca mașina mai sus. În câteva secunde, toată Londra rămăsese sub ei, încețoșată și sclipitoare.

Apoi se auzi un pocnet și Harry și Ron reapărură.

- Ah, spuse Ron, apăsând de zor butonul care îi făcea invizibili. Nu merge bine...

Îl loviră amândoi cu putere. Mașina dispăru. Apoi reapăru...

- Ține-te bine! strigă Ron, și apăsă pe accelerație.

Se propulsară dincolo de norii ca de vată și totul deveni monoton și cețos.

- Acum, ce facem? zise Harry privind spre masa de nori care îi apăsa din toate părțile.

- Trebuie să vedem trenul, ca să știm în ce direcție mergem, zise Ron.

- Coboară iar, repede!

Coborâră iar sub nori, răsucindu-se în scaune și scrutând pământul...

- Îl văd! strigă Harry. În față! Acolo!

Expresul de Hogwarts gonea fulgerător, ca un șarpe roșu.

- Spre nord, zise Ron, uitându-se la busola de la bord. Bine, o să verificăm cam la fiecare jumătate de oră... ține-te bine!...

Și țâșniră iar deasupra norilor. Un minut mai târziu, intrară într-o rază de lumină. O cu totul altă lume. Roțile mașinii atingeau marea de nori, cerul era de un albastru nesfârșit, cu un soare palid, abia sclipind.

- Acum nu ne mai facem griji decât pentru avioane, zise Ron.

Se uitară unul la altul și izbucniră în râs. Și continuară o bună perioadă de timp!

Se simțeau de parcă fuseseră aruncați de cineva într-un vis minunat. „Ăsta", se gândi Harry, „este cel mai indicat mod de a călători: printre rotocoale și salbe de nori spumoși, într-o mașină încălzită de soare, cu bomboane de ciocolată în torpedou și cu perspectiva viitoarei întâlniri cu Fred și George, care vor plesni de invidie, când îi vor vedea aterizând lin și spectaculos pe gazonul din fața castelului Hogwarts!"

Făcură verificări ale parcursului trenului, la ore fixe, ducându-se și tot ducându-se spre nord, fiecare coborâre sub nori oferindu-le altă priveliște. Londra era cu mult în urma lor, înlocuită de câmpii verzi, care făceau loc din când în când mlaștinilor întinse, satelor cu niște bisericuțe ca de jucărie și unui oraș mare, înțesat de mașini ce păreau mii de furnici multicolore.

După câteva ore lipsite de evenimente, Harry trebui să recunoască, totuși, faptul că distracția își cam pierduse din farmec. Bomboanele le provocaseră o sete cumplită și nu aveau nimic de băut. Amândoi își scoseseră puloverele. Lui Harry i se lipise tricoul de spătarul scaunului, iar ochelarii îi alunecaseră de zeci de ori pe nasul transpirat. Stătea și observa formele fantastice ale norilor, gândindu-se cu jind la trenul de dedesubt, de unde puteai să cumperi suc rece de dovleac, de la un cărucior împins de o vrăjitoare plinuță. De ce nu putuseră să treacă pe peronul 9 și $^3/_4$, oare?

– Nu cred că mai avem mult, nu? bombăni Ron, câteva ore mai târziu, când soarele începuse să se scufunde în plapuma de nori, dându-i reflexe roz-violet. Ești pregătit pentru încă o verificare a trenului?

Era chiar sub ei, șerpuind pe lângă un munte cu vârful nins. Era mult mai întuneric sub pătura de nori.

Ron apăsă pe accelerație și iar se ridicară, dar după această manevră motorul începu să tușească și să dea rateuri.

Harry și Ron schimbară priviri neliniștite.

– Probabil că a obosit motorul, spuse Ron. Nu s-a mai întâmplat niciodată atât de departe...

Și amândoi se prefăceau că nu aud gemetele care se întețeau, timp în care cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Stelele înfloreau una câte una pe bolta neagră. Harry își trase iar puloverul, încercând să ignore felul în care se mișcau ștergătoarele, vlăguite și parcă protestând.

– Nu mai este mult, mai avem puțin, zise Ron, adresându-se mai mult mașinii decât lui Harry, și bătu cu degetele pe volan, cu multă nervozitate.

Când coborâră iar sub nori, puțin mai târziu, căutară cu înfrigurare prin întuneric un semn cunoscut.

– Acolo! strigă Harry, făcându-i să tresară pe Ron și pe Hedwig. Drept înainte!

Abia ghicindu-se în depărtarea întunecată, sus, pe stânca de pe lac, se zăreau foișoarele și turnurile castelului Hogwarts.

Dar mașina începu să tremure din toate încheieturile și să piardă viteză.

– Haide, spuse Ron, mieros, scuturând puțin volanul, aproape am ajuns, hai...

Motorul gemu mai tare ca până atunci. Dâre subțiri de fum ieșeau de sub capotă. Harry se trezi ținându-se strâns de scaun, pe când zburau cu viteză spre lac.

Mașina se zgudui și mai tare. Privind pe fereastră, Harry văzu la un kilometru sub ei suprafața apei, netedă, întunecată și sticloasă. Încheieturile mâinilor lui Ron se albiseră pe

volan. Mașina tremură iarăși.

- Haide..., o rugă Ron.

Trecură de lac... Castelul era chiar în față... Ron acceleră.

Se auzi o pufnitură, apoi o bufnitură puternică și motorul muri de tot.

- Off... Ahh..., se auzi Ron, în tăcerea din jur.

Botul mașinii se înclină periculos. Cădeau, prinzând viteză tot mai mare, se îndreptau exact în zidul castelului.

- Nuuuuuu! strigă Ron, învârtind volanul.

Ratară zidul numai cu câțiva centimetri, mașina se întoarse într-un arc de cerc, trecând de serele întunecate, apoi de grădina de legume și peste spațiile verzi, pierzând mereu din înălțime, în tot acest timp.

Ron dădu drumul volanului și își scoase bagheta din buzunarul de la spate.

- OPREȘTE-TE ! OPREȘTE-TE odată! strigă el, lovind cu bagheta bordul și parbrizul, însă erau încă în picaj, pământul venind amenințător spre ei.

- AI GRIJĂ LA POM! strigă Harry, aruncându-se spre volan, dar era prea târziu...

ZDRANG!

Cu un zgomot asurzitor, hârșâit de metal pe lemn, se izbiră de trunchiul gros și căzură cu o zdruncinătură puternică. Fumul ieșea în valuri de sub capota șifonată. Hedwig cârâia, îngrozită, și un cucui cât o minge de golf pulsa pe scăfârlia lui Harry, acolo unde se lovise de parbriz. De lângă el, Ron scoase un geamăt disperat.

- Ești întreg? întrebă Harry, imediat.

- Bagheta mea, zise Ron, cu o voce tremurândă. Uită-te la bagheta mea!...

Se rupsese aproape în două. Vârful atârna fără vlagă, ținut doar de niște așchii.

Harry deschise gura, vrând să spună că era sigur că o puteau repara la școală, dar nu apucă. Chiar atunci, ceva lovi mașina, pe partea lui, cu puterea unui taur furios, aruncându-l în Ron. O altă lovitură, de aceeași intensitate, lovi

capota.

- Ce se întâm...

Lui Ron i se tăie respirația, uitându-se prin parbriz. Și Harry văzu o cracă mare cât un piton, care căzu pe mașină. Salcia de care se loviseră îi ataca! Trunchiul se îngroșase aproape de două ori, bombardând cu crengile noduroase fiecare centimetru al mașinii.

- Aaahh! țipă Ron, în timp ce o altă ramură crestă o gaură mare în portiera din partea lui.

Parbrizul tremura sub loviturile repetate ale crengilor, ca o ploaie de pumni bine plasați, și o ramură groasă cât un butuc lovea cu sălbăticie acoperișul mașinii, care părea gata să cedeze din clipă în clipă...

- Fugi! țipă Ron, împingându-se cu toată greutatea în portieră, dar în următoarea secundă era aruncat în poala lui Harry de o altă rafală de lovituri ale altei crengi agresive.

- S-a zis cu noi! se văită el, observând cum se deforma acoperișul, dar deodată mașina începu să vibreze sub ei... Motorul prinsese iar viață!

- *Dă înapoi!* strigă Harry și mașina țâșni în spate.

Copacul mai încerca încă să-i lovească. Auzeau rădăcinile scrâșnind, aproape rupându-se, întinzându-se după ei, pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult.

- Ca prin urechile acului! răsuflă Ron, ușurat. Bravo, mașinuțo!

Mașina, pe de altă parte, era la capătul puterilor. Cu două bufnituri scurte, portierele se deschiseră și Harry simți cum se răstoarnă scaunul. În secunda următoare se trezi pe pământul umed. Trosneli puternice îl făcură să-și dea seama că mașina le arunca bagajele afară din portbagaj. Colivia lui Hedwig zbură prin aer și se deschise. Hedwig ieși din ea și cu un strigăt supărat zbură ca o săgeată spre castel, fără a privi înapoi. Apoi, găurită, zgâriată și fumegând, mașina se pierdu în întuneric, farurile din spate scăpărând furioase.

- Vino înapoi! țipă Ron după ea, fluturându-și bagheta ruptă. O să mă omoare tata!

Dar mașina dispăru, cu un ultim pufăit obosit.

- Îți vine să crezi ce ghinion am avut? făcu Ron, trist, aplecându-se să-l ridice pe Pungașul. Dintre toți copacii de care ne-am fi putut lovi, trebuia să ne izbim de salcia asta agresivă!

Privi spre bătrânul copac care își mai agita încă amenințător crengile.

- Hai, spuse Harry, vlăguit, să intrăm în școală...

Nu era sosirea triumfală pe care și-o imaginaseră. Abia mișcându-se, înghețați și loviți, se apucară să-și târască după ei cuferele, pe panta de iarbă, spre ușile masive de stejar.

- Cred că petrecerea de bun venit a început deja, zise Ron, lăsându-și cufărul la picioarele scărilor de la intrare și ducându-se încet să privească pe fereastra luminată puternic.

- Hei, Harry, vino să vezi! E momentul sortatului! Jobenul Magic!

Harry se grăbi și împreună cu Ron cercetară Marea Sală.

Nenumărate lumânări pluteau în aer, deasupra celor patru mese lungi, pline cu bunătăți, făcând farfuriile și cupele de aur să strălucească. Și mai sus, tavanul vrăjit, care întotdeauna oglindea cerul de pe partea cealaltă, era plin de stele sclipitoare.

Prin pădurea de coifuri negre, ascuțite, caracteristice pentru Hogwarts, Harry văzu un șir de elevi speriați din anul I, care intrau în sală. Era și Ginny printre ei, ușor de recunoscut după părul ei tip Weasley. În acest timp, profesoara McGonagall, o vrăjitoare cu ochelari și cu părul strâns în coc, punea faimosul Joben Magic pe un scaun, în fața *bobocilor*.

În fiecare an, acest joben vechi, peticit, ponosit și murdar, sorta noii elevi și îi repartiza în cele patru case de la Hogwarts: *Cercetașii, Astropufii, Ochii-de-Șoim și Viperinii.* Harry își amintea foarte bine cum și-a pus și el pe cap jobenul, exact în urmă cu un an, și cum aștepta îngrozit decizia lui. Timp de câteva secunde îi fusese o teamă cumplită că va fi repartizat la Viperini, casa din care au ieșit cei mai mulți

vrăjitori de temut și vrăjitoare rele, în comparație cu oricare altă casă, dar picase la Cercetași, cu Ron, Hermione și restul familiei Weasley. Semestrul trecut, Harry și Ron ajutaseră casa Cercetașilor să câștige Campionatul Caselor, învingându-i pe Viperini, pentru prima dată după șapte ani.

Un băiețel micuț, cu părul ca de șoricel, fusese chemat în față să-și pună jobenul pe cap. Ochii lui Harry se mutară asupra profesorului Dumbledore, directorul, care privea operațiunea de sortare de la masa profesorilor. Lunga lui barbă argintie și ochelarii în formă de semilună luceau în lumina lumânărilor. Câteva locuri mai încolo, Harry îl văzu pe Gilderoy Lockhart, îmbrăcat în straie bleumarin. La un capăt al mesei stătea Hagrid, mare și păros, bând cu nesaț din cupa lui.

- Stai puțin..., îi șopti Harry lui Ron. Este un scaun gol la masa profesorilor... Unde e Plesneală?

Profesorul Severus Plesneală era cel care-i plăcea lui Harry cel mai puțin. Întâplarea făcea ca și Harry să fie elevul cel mai puțin iubit de Plesneală. Crud, sarcastic și urât de toată lumea, în afară de elevii din propria sa casă, Viperinii, Plesneală preda „Poțiunile magice".

- Poate că e *bolnav!* făcu Ron, fericit.

- Poate că *a plecat,* zise Harry, pentru că a pierdut *iar* catedra de „Apărare contra Magiei Negre"!

- Sau poate că a fost *dat afară!* zise Ron, entuziasmat. Doar toată lumea îl urăște...

- Sau poate, spuse o voce glacială din spatele lor, așteaptă să audă de ce nu ați venit cu trenul școlii...

Harry se întoarse. În spatele lor, cu mantia neagră bătută de vântul rece, stătea Severus Plesneală, slab, cu pielea pământie, cu nasul coroiat și unsuros, cu părul negru până la umeri. În acel moment, zâmbea într-un fel care le spunea lui Harry și lui Ron că aveau mari probleme!...

- Veniți după mine, comandă Plesneală.

Neîndrăznind nici să se uite unul la celălalt, urcară după el în holul vast, luminat de torțe. Un miros îmbietor de

mâncare venea dinspre Marea Sală, dar Plesneală îi duse departe de căldură și lumină, pe o scară îngustă, de piatră, care ducea spre pivnița unde preda el.

– Înăuntru! zise el, deschizând o ușă de la jumătatea coridorului rece și arătând cu degetul.

Intrară în biroul lui Plesneală, tremurând din tot trupul. Pereții întunecați erau plini de rafturi cu borcane mari de sticlă, în care pluteau tot felul de lucruri scârboase, despre care Harry nu vroia să știe nimic în acel moment. În șemineul întunecat nu ardea focul. Plesneală închise ușa și se întoarse spre ei.

– Deci, spuse el încet, trenul nu este destul de bun pentru celebrul Harry Potter și mâna sa dreaptă, Weasley... Ați vrut să veniți cu tam-tam, așa e, băieți?

– Nu, domnule, bariera de la King's Cross a fost de vină, nu s-a...

– Liniște! zise Plesneală, rece. Ce ați făcut cu mașina?

Ron înghiți în sec. Nu era pentru prima dată când Harry avea impresia că Plesneală citea gândurile. Dar în momentul următor, își dădură seama că Plesneală răsfoia ziarul „Profetul de seară".

– Ați fost *văzuți,* șuieră el, arătându-le titlul: UN FORD ZBURĂTOR ÎI ÎNGROZEȘTE PE ÎNCUIAȚI! Și începu să citească cu voce tare. *„Doi Încuiați din Londra sunt convinși că au văzut o mașină veche, zburând pe deasupra turnului poștei... Pe la prânz, în Norfolk, doamna Hetty Bayliss, în timp ce își punea rufele la uscat... domnul Angus Fleet, din Peebles, au raportat poliției"...* În total șapte Încuiați. Dacă nu mă înșel, tatăl tău lucrează la Oficiul de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiați, nu? spuse el, uitându-se la Ron și zâmbind și mai răutăcios ca înainte. Vai, vai, vai... propriul său fiu...

Harry se simți de parcă l-ar fi lovit în stomac una dintre ramurile salciei înfuriate. Dacă ar fi aflat cineva că domnul Weasley vrăjise mașina... nu se gândise la asta...

– Am observat, în timpul preumblării mele prin parc, că

neprețuita Salcie Bătăușă a fost vătămată considerabil..., continuă Plesneală.

- Ba ea ne-a vătămat pe noi!...

- Liniște! se răsti iar Plesneală. Din păcate, nu sunteți în casa mea și decizia de a vă exmatricula nu-mi revine mie. Mă duc să-i aduc pe cei care au acest privilegiu minunat. Așteptați aici!

Harry și Ron se uitau unul la celălalt, pieriți. Lui Harry nu-i mai era foame deloc. Acum îi era doar foarte rău. Încercă să-și abată privirile de la acel ceva verde și scârbos de pe raftul din spatele biroului lui Plesneală. Dacă Plesneală se dusese să o cheme pe profesoara McGonagall, stăpâna casei Cercetașilor, nu aveau de ce să se bucure. O fi fost ea mai dreaptă ca Plesneală, dar era totuși extrem de severă.

Trei minute mai târziu, Plesneală se întoarse și cea care venise cu el era, bineînțeles, profesoara McGonagall. Harry o mai văzuse supărată și cu alte ocazii, dar ori uitase ce buze subțiri putea să facă, ori nu o mai văzuse niciodată atât de supărată. Își ridică bagheta chiar din clipa în care intră pe ușă. Harry și Ron tresăriră amândoi, dar ea doar o îndreptă spre căminul gol, de unde începură să se ridice, dintr-o dată flăcări.

- Stați jos, spuse ea și amândoi se prăbușiră în scaunele de lângă foc.

- Să aud! tună ea, ochelarii strălucindu-i amenințător.

Ron începu să-i povestească, începând cu bariera din gară care nu îi lăsase să treacă.

- ...așa că nu am avut de ales, doamnă profesoară, nu ne puteam urca în tren.

- De ce nu ne-ați trimis o scrisoare via-bufniță? Ai o bufniță, dacă nu mă înșel, nu? îi spuse rece profesoara McGonagall lui Harry.

Harry oftă. Acum că menționase lucrul acela, era evident că așa ar fi trebuit să facă.

- Nu... nu m-am gândit...

- Da, asta e clar! făcu profesoara McGonagall, ironic.

Cineva bătu la ușa biroului și Plesneală, care acum arăta mai fericit ca niciodată, se duse să deschidă. Era directorul, profesorul Dumbledore.

Lui Harry îi amorți tot corpul. Dumbledore era deosebit de grav. Îl privi pe deasupra ochelarilor, de pe nasul său strâmb, și Harry își dori mai degrabă ca el și Ron să fi fost pocniți în continuare de Salcia Bătăușă.

Urmă o tăcere adâncă. Apoi Dumbledore zise cu blândețe:

– Vă rog să-mi explicați de ce ați făcut asta...

Ar fi fost mai bine dacă ar fi țipat. Harry era distrus de dezamăgirea din vocea lui. Din acest motiv, nu fu în stare să-l privească pe Dumbledore în ochi, ci vorbi cu ochii la genunchii lui. Îi spuse lui Dumbledore totul de-a fir-a-păr, în afară de faptul că mașina vrăjită era a domnului Weasley, făcând să pară că el și Ron au găsit din întâmplare mașina zburătoare, parcată chiar în fața gării. Știa că Dumbledore va citi imediat printre rânduri, dar Dumbledore nu întrebă nimic de mașină. Se mulțumi doar să îi privească prin ochelari, cînd Harry termină de povestit.

– Mergem să ne luăm lucrurile, zise Ron, pe un ton mai mult decât descurajat.

– Despre ce vorbești, Weasley? lătră profesoara McGonagall.

– Păi, ne exmatriculați, nu? zise Ron.

Harry se uită repede la Dumbledore.

– Nu astăzi, domnule Weasley, spuse Dumbledore, dar trebuie să vă fac pe amândoi să înțelegeți seriozitatea faptelor voastre. Le voi scrie familiilor voastre în această seară. Însă trebuie să vă previn că dacă mai faceți așa ceva, nu voi avea de ales și vă voi exmatricula.

Plesneală avea o expresie de parcă s-ar fi amânat Crăciunul. Își drese vocea și spuse:

– Domnule profesor Dumbledore, acești băieți au încălcat Decretul Restricției impuse vrăjitorilor minori, au vătămat un copac foarte bătrân și valoros... cu siguranță, aseme-

nea fapte...

- Las pedepsirea lor la latitudinea profesoarei McGonagall, Severus, zise Dumbledore, cu calm. Sunt în casa ei, în consecință, responsabilitatea îi revine ei.

Se întoarse către profesoara McGonagall și îi spuse:

- Trebuie să mă întorc la banchet, Minerva, trebuie să fac câteva anunțuri. Vino, Severus, avem o tartă cu un aspect delicios, trebuie s-o gustăm neapărat!

Plesneală aruncă o privire plină de venin către Harry și Ron, fiind nevoit să accepte să fie luat pe sus din propriul său birou, lăsându-i singuri cu profesoara McGonagall, care încă îi mai privea ca un vultur mânios.

- Ar fi bine să te duci în aripa spitalului, Weasley, sângerezi!

- Nu mult, spuse Ron, ștergând repede cu mâneca tăietura de deasupra ochiului. Doamnă profesoară, am vrut să văd repartizarea surorii mele...

- Ceremonia Sortării s-a terminat, zise profesoara McGonagall. Și sora ta este la Cercetași.

- Ce bine! exclamă Ron.

- Și apropo de Cercetași, începu profesoara McGonagall, tăios, dar Harry o întrerupse imediat.

- Doamnă profesoară, când am luat mașina, semestrul nu începuse încă, așa că... Cercetașii nu ar trebui sancționați, nu? zise el, privind-o rugător.

Profesoara McGonagall îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar Harry era sigur că aproape zâmbise. Buzele îi erau mai puțin subțiri, oricum!...

- Nu voi sancționa casa Cercetașilor, spuse ea și lui Harry i se luă o piatră de pe inimă, dar amândoi veți fi pedepsiți.

Era mult mai bine decât se așteptaseră. Cât despre scrisoarea lui Dumbledore către familia Dursley, asta nu însemna nimic. Harry știa foarte bine că alor lui doar le-ar fi părut rău că nu îl strivise Salcia Bătăușă.

Profesoara McGonagall ridică iar bagheta și o ațintì spre biroul lui Plesneală. O farfurie mare cu sandviciuri, două

cupe de argint și o carafă cu suc rece de dovleac apăru ca prin farmec.

- Veți mânca aici și apoi vă veți duce direct în camera voastră, spuse ea. Eu trebuie să mă întorc la serbare.

Când se închise ușa, Ron fluieră ușurat.

- Am crezut că atât ne-a fost, zise el, înșfăcând un sandvici.

- Și eu, spuse Harry, luând și el unul.

- Ce noroc pe noi, totuși, de necrezut! spuse Ron cu gura plină de pui și șuncă. Dar și ghinion! Cred că Fred și George au zburat cu mașina de vreo cinci sau șase ori și nu i-a văzut nici un Încuiat.

Înghiți cu poftă și mai luă o îmbucătură enormă.

- De ce nu am putut să trecem de barieră?

Harry dădu din umeri.

- De acum înainte va trebui să fim foarte atenți, spuse el, luând o înghițitură bună de suc de dovleac. Mi-ar fi plăcut să fi putut merge și noi la banchet...

- S-a temut să nu ne grozăvim, să creadă ceilalți că este frumos și bine să vii la școală cu o mașină zburătoare.

După ce au mâncat câte sandviciuri au putut (farfuria se tot umplea singură) se ridicară și ieșiră din birou, urmând drumul bine cunoscut spre Turnul Cercetașilor. Castelul era tăcut, se părea că petrecerea se terminase. Trecură pe lângă portrete care bombăneau și armuri scârțâitoare și urcară scările înguste de piatră până ajunseră în sfârșit la locul unde era intrarea secretă în Turnul Cercetașilor, în spatele acelui tablou în ulei al unei femei foarte grase, într-o rochie roz, de mătase.

- Parola? zise ea, când se apropiară.

- Păi..., făcu Harry.

Nu știau parola din anul acela, având în vedere că nu făcuseră cunoștință cu Perfectul Cercetașilor, dar ajutorul sosi aproape imediat. Auziră pași în spatele lor, se întoarseră și o văzură pe Hermione, fugind spre ei.

- Aici erați! Unde ați fost? Am auzit cele mai ridicole zvonuri! Cineva a zis că ați fost exmatriculați, fiindcă ați dis-

trus o mașină zburătoare...

- Ei bine, nu am fost exmatriculați, a liniștit-o Harry.

- Doar nu vreți să spuneți că într-adevăr ați zburat până aici? spuse Hermione, aproape la fel de severă ca profesoara McGonagall.

- Lasă predicile, zise Ron, nerăbdător, și spune-ne noua parolă.

- Este *„împletitură"* zise Hermione, neliniștită, dar nu asta e...

Fu întreruptă însă. Tabloul doamnei grase se deschise și răsună o furtună de aplauze. Părea că toată casa Cercetașilor era încă trează, înghesuită în camera de zi, stând la mesele înclinate, pe fotoliile moi, așteptându-i să sosească. O mulțime de mâini ieșiră din portret pentru a-i trage înăuntru pe Harry și pe Ron, lăsând-o pe Hermione să se strecoare în urma lor.

- Superb! strigă Lee Jordan. Magnific! Ce intrare! Să zbori cu o mașină exact în Salcia Bătăușă, lumea o să vorbească despre asta ani de zile de-acum înainte!

- Bravo, zise un elev din anul V, cu care Harry nu mai vorbise până atunci.

Cineva îl bătea pe spate, de parcă ar fi câștigat un maraton. Fred și George răzbătură în fața mulțimii și spuseră într-un glas:

- De ce nu ne-ați chemat și pe noi înapoi, ei?

Ron se înroșise și zâmbea rușinat, dar Harry observă o persoană care nu era mulțumită deloc. Percy ieșea în evidență între cei din anul I și părea că încerca să vină suficient de aproape, ca să le spună să termine odată. Harry îi dădu un cot lui Ron și îi făcu semn cu capul spre Percy. Ron se prinse imediat.

- Trebuie să ne ducem în dormitor... suntem puțin obosiți, spuse el, și amândoi începură să-și croiască drum spre ușa din partea opusă a camerei, care ducea la o scară circulară spre dormitoarele lor.

- Noapte bună, îi spuse Harry lui Hermione, care era la

fel de încruntată ca și Percy.

Reușiră să ajungă în partea opusă a camerei, și apoi la scară, bătuți încontinuu pe spate. Urcară grăbiți până sus, și într-un sfârșit nimeriră la ușa lor, care avea acum o plăcuță, pe care scria „Anul II". Intrară în familiara cameră rotundă, cu cele cinci sau patru afișe agățate cu catifea roșie, cu ferestre înguste în partea de sus. Cuferele fuseseră aduse și puse la capetele paturilor.

Ron zâmbi cu vinovăție spre Harry.

– Știu că nu ar trebui să mă bucur, dar...

Ușa de la cameră se dădu de perete și intrară ceilalți băieți din anul II, de la Cercetași, Seamus Finnigan, Dean Thomas și Neville Poponeață.

– Incredibil! izbucni Seamus.

– Super! zise și Dean.

– Uimitor! făcu Neville, copleșit de admirație.

Harry nu se putu stăpâni. Zâmbi și el.

— CAPITOLUL VI —

GILDEROY LOCKHART

Dar în ziua următoare, Harry abia dacă mai zâmbi o singură dată. Lucrurile i-au mers din ce în ce mai rău, începând chiar cu micul dejun din Marea Sală. Cele patru mese lungi erau încărcate cu castronele cu terci de ovăz, platouri cu scrumbii afumate, munți de pâine prăjită și farfurii cu ouă și costiță afumată, sub tavanul fermecat (noros și trist, în acea zi). Harry și Ron se așezară la masa Cercetașilor, lângă Hermione. Exemplarul ei din „Expediții cu vampiri" stătea deschis lângă o cană cu lapte. Simțiră o anumită răceală în felul în care le spuse „'Neața!", ceea ce însemna că încă nu era de acord cu modul în care veniseră. Neville Poponeață, pe de altă parte, îi întâmpină voios. Neville era un băiat cu fața rotundă, cu înclinație către accidente și cu cea mai proastă memorie pe care o întâlnise Harry până atunci la cineva.

- Poșta trebuie să vină în orice moment... cred că bunica îmi trimite niște lucruri pe care le-am uitat.

Harry abia începuse să-și mănânce terciul de ovăz, când se auzi un zgomot ca de asediu pe deasupra lor și vreo sută de bufnițe năvăliră în sală, dându-i ocol și lăsând scrisori și pachete mulțimii înfierbântate. Un pachet mare pică în capul lui Neville și o secundă mai târziu, ceva mare și gri căzu în cana Hermionei, împroșcând pe toată lumea cu lapte și pene.

- Errol! zise Ron, trăgând bufnița de picioare.

Errol se prăbuși inconștient pe masă, cu picioarele în aer

și cu un plic roșu în cioc.

- O, nu! exclamă Ron.

- N-are nimic, este încă în viață, spuse Hermione, împungându-l cu vârful degetului.

- Nu el... *ăla*...

Ron arătă spre plicul roșu. Pentru Harry era un plic obișnuit, dar Ron și Neville se uitau la el de parcă urma să explodeze.

- Care e problema? întrebă Harry.

- Mi-a... mi-a trimis o... *Urlătoare,* zise Ron, terminat.

- Ar trebui s-o deschizi, Ron, șopti Neville, timid. O să fie și mai rău dacă n-o deschizi... Mi-a trimis și mie bunica odată și am ignorat-o și... a fost groaznic, crede-mă!

Harry își mută privirea de la fețele lor năucite la plicul roșu.

- Ce este o *urlătoare?* întrebă el.

Dar toată atenția lui Ron era concentrată asupra scrisorii, care începuse să scoată fum pe la colțuri.

- Deschide-o, îl grăbi Neville. O să se termine totul în câteva minute...

Ron întinse o mână tremurătoare, luă ușor plicul din ciocul lui Errol și îl desfăcu. Neville își puse degetele în urechi. O secundă mai târziu, Harry știu de ce! Pentru moment crezuse că explodase ceva... Un bubuit ca de tunet umplu sala enormă, scuturând praful din tavan.

- ... SĂ FURI MAȘINA, NICI NU M-AȘ FI MIRAT DACĂ TE-AR FI EXMATRICULAT, STAI SĂ VEZI CE-ȚI FAC CÂND PUN MÂNA PE TINE! PRESUPUN CĂ NU TE-AI GÂNDIT LA MINE ȘI LA TATĂL TĂU CÂND AM VĂZUT CĂ MAȘINA A DISPĂRUT...

Țipetele doamnei Weasley, de o sută de ori mai puternice decât de obicei, făcură ca farfuriile și lingurile să zăngăne pe mese și răsunară la nesfârșit din pereții de piatră. Cei din sală se uitau curioși în jur, să vadă cine primise urlătoarea și Ron se afundă atât de tare în scaun, încât i se mai vedea numai fruntea roșie.

- ... AM PRIMIT SCRISOAREA DE LA DUMBLEDORE ASEARĂ... EU ȘI TATĂL TĂU AM CREZUT CĂ O SĂ MURIM DE RUȘINE, NU TE-AM CRESCUT CA SĂ TE PORȚI AȘA, AȚI FI PUTUT SĂ MURIȚI AMÂNDOI, ȘI TU ȘI HARRY ...

Chiar se întrebase Harry când îi va menționa și numele lui... Încercă în zadar să pară că nu auzea vocea care îi făcea timpanele să păcăne.

- ...PUR ȘI SIMPLU SUNTEM DEZAMĂGIȚI, TATĂL TĂU VA FI INVESTIGAT LA SERVICIU! ESTE NUMAI VINA TA ȘI DACĂ MAI SARI CALUL, FIE ȘI NUMAI CU UN MILIMETRU, TE ADUCEM ACASĂ IMEDIAT!

Se lăsă o tăcere asurzitoare. Plicul roșu, care căzuse din mâna lui Ron, luă foc și se făcu scrum. Harry și Ron rămaseră împietriți, de parcă ar fi trecut un uragan peste ei. Câțiva râseră și încet-încet se reînnodară discuțiile despre fel de fel de nimicuri.

Hermione închise cartea „Expediții cu vampiri" și se uită spre creștetul lui Ron.

- Păi, nu știu la ce te așteptai Ron, dar ai...

- Să nu-mi spui că am meritat-o, sări Ron.

Harry dădu terciul la o parte, era ros de vină. Domnul Weasley avea să fie investigat la serviciu. Și asta, după tot ce făcuseră domnul și doamna Weasley vara aceea pentru el...

Dar nu avea timp să cadă pe gânduri. Profesoara McGonagall venea spre masa Cercetașilor, împărțind orare. Și văzu că la început avea două ore de „Ierbologie" cu Astropufii.

Harry, Ron și Hermione ieșiră din castel împreună, traversară stratul de legume și o luară spre sere, unde erau ținute plantele magice. Cel puțin, urlătoarea se soldase cu ceva bun: se pare că Hermione credea că au fost pedepsiți îndeajuns și era iar prietenoasă cu ei, ca de obicei.

Apropiindu-se de sere, văzură restul clasei stând afară, așteptând-o pe profesoara Lăstar. Harry, Ron și Hermione tocmai li se alăturaseră, când profesoara se ivi pe gazon,

însoțită de Gilderoy Lockhart. Profesoara Lăstar avea în brațe o mulțime de bandaje, și Harry văzu, cuprins de un alt val de vină, că Salcia Bătăușă avea câteva crengi imobilizate în atele.

Profesoara Lăstar era o vrăjitoare bondoacă și purta o pălărie peticită, peste părul zburătăcit. De obicei avea pământ pe haine, iar unghiile ei ar fi făcut-o pe Mătușa Petunia să leșine. Gilderoy Lockhart, pe de altă parte, era imaculat, în niște veșminte dărâmătoare, turcoaz, iar părul auriu îi strălucea pe sub pălăria cu ornamente aurii.

– Aaaa, salutare! strigă Lockhart, țâșnind spre grupul de elevi. Tocmai i-am arătat doamnei profesoare Lăstar cum trebuie tratată o Salcie Bătăușă! Dar nu vreau să credeți că sunt mai bun la „Ierbologie" decât ea! Se întâmplă însă să știu mai multe despre plantele exotice din călătoriile mele...

– La Sera 3, astăzi, elevi! anunță profesoara Lăstar, care era extrem de nemulțumită; nu era nicidecum veselă, ca de obicei.

Deveniră brusc interesați. Lucraseră doar în Sera 1 până atunci... Sera 3 adăpostea niște plante mult mai interesante și mai periculoase. Profesoara Lăstar luă o cheie mare de la curea și deschise ușa. Harry simți o boare de pământ umed, bine fertilizat, amestecat cu mirosul pregnant al unor flori de mărimea umbrelelor și care atârnau din tavan. Exact când vroia să-i urmeze înăuntru pe Ron și pe Hermione, Lockhart îl prinse de umăr.

– Harry! Vroiam să vorbim... Nu te superi dacă întârzie câteva minute, nu, doamnă Lăstar?

Dacă luai în calcul fruntea încruntată a doamnei Lăstar, se supăra, dar Lockhart spuse repede:

– Așa te vreau!

Și îi închise ușa în nas.

– Harry, zise Lockhart, dinții lui mari și albi scânteind în soare, în timp ce dădea din cap. Harry, Harry, Harry...

Complet zăpăcit, Harry nu zise nimic.

– Când am auzit... Ei bine, a fost vina mea, bineînțeles.

Îmi venea să-mi dau pumni!

Harry habar nu avea despre ce vorbea. Chiar vroia să-i spună acest lucru, dar Lockhart continuă.

- Nu știu de când n-am mai fost atât de șocat... Să zbori cu o mașină la Hogwarts! Ei, desigur, am știut imediat de ce ai făcut-o. Se vedea de la o poștă. Harry, Harry, Harry...

Era remarcabil cum i se vedea fiecare dinte strălucitor, chiar și când nu vorbea.

- Ai gustat din publicitate, nu-i așa? spuse Lockhart. Ți-am transmis boala. Ai apărut pe prima pagină a ziarului cu mine și abia ai așteptat să o faci din nou!

- O, nu, domnule profesor, știți...

- Harry, Harry, Harry, zise Lockhart, întinzând mâna și luându-l de după umeri. *Înțeleg*... Era normal să mai vrei după ce ai gustat o dată... și mă învinuiesc că ți-am transmis *morbul* ăsta, pentru că era inevitabil să ți se urce la cap... Dar, mă înțelegi, tinere, nu poți să te apuci să zbori cu mașinile, ca să atragi atenția asupra ta. Potolește-te, da? Ai destul timp pentru asta când vei mai crește. Da, da, știu la ce te gândești: „Îi convine, el e deja un vrăjitor celebru, pe plan internațional!" Dar când aveam doisprezece ani, eram un nimeni, ca și tine. De fapt, aș spune că eram un nimeni și mai mare! Mă refer la faptul că pe tine te cunosc deja mai mulți oameni, nu-i așa? Toate chestiile acelea extraordinare cu Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit!...

Privi la cicatricea în formă de fulger de pe fruntea lui Harry.

- Știu, nu este chiar la fel de bine ca în cazul în care ai fi câștigat de cinci ori la rând, ca mine, premiul pentru Cel Mai Fermecător Zâmbet, oferit de săptămânalul „Vrăjitoarea"..., dar este un început, Harry, este un început...

Îi zise „șmecherule" și îi făcu încurajator cu ochiul, după care se îndepărtă. Harry rămase tablou pentru câteva secunde, apoi, amintindu-și că ar fi trebuit să fie în seră, deschise ușa și se strecură înăuntru.

Profesoara Lăstar stătea în spatele unei bănci puse chiar

în centrul serei. Pe bancă erau vreo douăzeci de perechi de căști de urechi, în culori diferite. Când își ocupă locul între Ron și Hermione, profesoara spuse:

- Vom replanta mătrăgună astăzi. Cine îmi poate spune caracteristicile mătrăgunei?

Nu surprinse pe nimeni când mâna lui Hermione se ridică prima.

- Mătrăguna sau *Mandragora,* este un mijloc puternic de refacere, zise Hermione, părând că înghițise manualul, ca de obicei. Este folosită pentru a readuce la normal oamenii care au fost transfigurați sau blestemați.

- Excelent! Zece puncte pentru Cercetași, spuse profesoara Lăstar. Mătrăguna este ingredientul cel mai important a majorității antidoturilor. Dar este și foarte periculoasă. Cine poate să-mi spună de ce?

Mâna Hermionei rată de puțin ochelarii lui Harry, țâșnind iar în aer.

- Plânsul mătrăgunei este fatal pentru toți cei care îl aud, zise ea prompt.

- Întocmai! Alte zece puncte, zise profesoara Lăstar. Mătrăgunele pe care le plantăm astăzi sunt încă foarte tinere...

Și arătă spre un rând de tăvi adânci, în timp ce vorbea. Toată lumea se îmbulzi să vadă mai bine. Cam o sută de mănunchiuri de plante micuțe, verzi, cu reflexe mov, stăteau în șiruri, în răsaduri. Erau complet nesemnificative pentru Harry care nu înțelesese nimic din ce zisese Hermione despre „plânsul" mătrăgunei.

- Toată lumea să-și ia o pereche de căști de urechi, zise profesoara Lăstar.

Urmă o îmbulzeală de nedescris, toți căutând o pereche de căști, care să nu fie roz și pufoase.

- Când vă voi spune să vi le puneți, asigurați-vă că urechile vă sunt acoperite complet, spuse profesoara Lăstar. Când va trece pericolul, ridic degetele în sus. În ordine, căștile pe urechi!

Harry își puse căștile pe urechi. Nu se mai auzea absolut nici un sunet prin ele. Profesoara Lăstar își puse pe urechi o pereche roz și pufoasă, își suflecă mânecile, înșfăcă bine o plăntuță și o trase cu putere.

Harry scoase un strigăt surprins, pe care nu îl putu auzi nimeni.

În loc de rădăcini, din pământ ieși un copil extrem de mic, murdar și urât. Frunzele îi creșteau chiar din cap. Avea pielea verde-pal, marmorată, și era evident că urla cât îl țineau plămânii.

Profesoara Lăstar luă un ghiveci mare de sub masă și plantă mătrăguna în el, după care o acoperi cu îngrășământ, până nu se mai văzură decât frunzulițele. Profesoara Lăstar își scuturâ mâinile, ridică degetele și își scoase căștile.

– Având în vedere că mătrăgunele noastre sunt doar răsaduri, plânsetul lor nu ucide încă, spuse ea cu calm, de parcă doar udase o begonie. Pe de altă parte, vă pot face inconștienți câteva ore bune și, cum sunt sigură că nici unul dintre voi nu vrea să piardă prima zi de școală, aveți grijă să aveți căștile bine puse la urechi cât lucrați. Vă voi face semn când trebuie să vă pregătiți de plecare.

– Patru la o tavă cu răsaduri! Aveți destule ghivece aici... îngrășământ, în sacii aceia... și feriți-vă de tentaculele lor veninoase, pișcă serios!

Plesni cu putere o plantă țepoasă, de un roșu-închis, făcând-o să-și retragă tentaculele care se strecuraseră în apropiere de umărul ei.

Lui Harry, Ron și Hermione li se alătură un băiat cu părul creț de la Astropufi, pe care Harry îl știa din vedere, dar cu care nu vorbise niciodată.

– Justin Finch-Fletchley, zise el voios, dând mâna cu Harry. Știu cine ești, desigur, celebrul Harry Potter... Și tu ești Hermione Granger... totdeauna prima la toate. (Hermione se înroși, când băiatul îi strânse mâna)... Și Ron Weasley! Nu cumva a ta era mașina zburătoare?

Ron nu schiță nici un zâmbet. Era clar că se mai gândea

încă la urlătoare...

– Lockhart ăla este tare deosebit, nu-i așa? spuse Justin, bucuros, în timp ce își umpleau ghivecele cu îngrășământ de balegă de dragon. Un tip foarte curajos! I-ați citit cărțile? Aș fi murit de frică dacă aș fi fost închis într-o cabină telefonică de către un vârcolac, dar el a rămas calm și – ZBANG! – pur și simplu fantastic! Știți, eram înscris la Eton... Nici nu vă pot spune cât mă bucur că am venit aici. Desigur, mama a fost puțin dezamăgită, dar de când am pus-o să citească din cărțile lui Lockhart cred că a început să își dea seama cât de folositor este să ai un vrăjitor bine pregătit și educat în familie...

După aceea, nu au mai prea apucat să vorbească. Căștile le erau bine fixate pe urechi și trebuiau să se concentreze la mătrăgune. Profesoara Lăstar făcuse ca totul să pară foarte ușor, dar nu era chiar așa. Mătrăgunelor nu le plăcea să fie scoase din pământ, dar nici nu vroiau să se întoarcă în el. Se zbăteau, loveau, își agitau pumnii mici și ascuțiți și își dezgoleau dinții. Harry se chinui zece minute să bage un copil mai grăsuț în ghiveci.

La sfârșitul orei, Harry, ca toți ceilalți, era transpirat, extenuat și plin din cap până-n picioare de pământ și băligar. Se târâră până la castel și se spălară rapid, după care Cercetașii se grăbiră la ora de „Transfigurări".

Orele profesoarei McGonagall însemnau întotdeauna muncă grea, dar în acea zi totul fu deosebit de greu. Tot ce învățase Harry anul trecut părea să i se fi scurs din cap pe parcursul verii. Ar fi trebuit să transforme un cărăbuș într-un nasture, dar reuși doar să antreneze bine cărăbușul, pe când acesta se tot ferea de bagheta lui și alerga pe toată banca.

Ron avea probleme mult mai mari. Își lipise el bagheta cu niște Magicscotch, dar se pare că era distrusă de tot. Scrâșnea și scotea scântei încontinuu, în cele mai neplăcute momente, și, de fiecare dată când Ron vroia să transforme cărăbușul în nasture, scotea un fum negru, înnecăcios, care mirosea a ouă stricate și învăluia totul în jur. Pentru că nu

putea să vadă ce făcea, Ron strivi cărăbușul cu cotul și trebui să ceară un altul, spre nemulțumirea profesoarei McGonagall.

Harry răsuflă ușurat când auzi clopoțelul care anunța prânzul. Își simțea creierul ca un burete stors. Toți ieșiră din clasă, în afară de el și de Ron, care își izbea furios bagheta de bancă.

- Ce proastă... inutilă...

- Cere alta de acasă, îi sugeră Harry, în timp ce bagheta începu să scoată o serie de scântei, ca niște artificii.

- A, da, și să primesc o urlătoare în schimb, zise Ron, îndesând bagheta care șuiera acum. *E numai vina ta că ți s-a rupt bagheta!...*

Se duseră la masă, unde Ron nu se simți bine deloc, văzând pumnul plin cu nasturi perfecți, făcuți de Hermione la ora de „Transfigurare".

- Ce avem după-amiază? întrebă Harry, ca să-i abată atenția.

- „Apărare contra Magiei Negre", zise Hermione îndată.

- De ce..., exclamă Ron, luându-i orarul, ai pus toate orele lui Lockhart în inimioare?

Hermione îi smulse orarul din mâini, roșind furioasă.

Terminară de mâncat și ieșiră afară, îndreptându-se spre curtea întunecată. Hermione se așeză pe o piatră și se cufundă iar în „Expediții cu vampiri". Harry și Ron vorbiră despre Vâjthaț câteva minute, înainte ca Harry să-și dea seama că era privit îndeaproape. Ridicând privirea, îl văzu pe băiețelul care semăna cu un șoricel, cel pe care îl văzuse când își punea Jobenul Magic, seara trecută. Se uita la Harry, ca hipnotizat. Strângea în mână ceea ce părea să fie un aparat de fotografiat de-al Încuiaților. În momentul în care Harry se uită la el, se făcu roșu ca focul.

- Bună ziua, Harry, eu... sunt Colin Creevey, spuse acesta pe nerăsuflate, pășind spre el. Și eu sunt la Cercetași! Crezi că aș putea... ar fi posibil... să-ți fac o poză ?

Și ridică aparatul de fotografiat, entuziasmat.

– O poză? repetă Harry, absent.

– Ca să mă creadă lumea că te-am cunoscut, zise Colin Creevey, nerăbdător, apropiindu-se și mai tare. Știu totul despre tine. Mi-au povestit toți câte ceva... Cum ai supraviețuit când a vrut să te omoare Știi-Tu-Cine și cum acesta a dispărut fără urmă... și cum ai rămas cu o cicatrice în formă de fulger pe frunte (ochii săi cercetară fruntea lui Harry)... Un băiat de la mine din cameră a spus că dacă developez filmul cu emulsia potrivită, pozele or să se *miște.*

Colin trase în piept o gură de aer, emoționat și continuă:

– Este superb aici, nu? Nu am știut că toate lucrurile ciudate pe care le făceam erau magie, până când am primit o scrisoare de la Hogwarts. Tatăl meu este lăptar, nici lui nu i-a venit să creadă. Așa că fac multe poze, ca să i le trimit acasă. Și ar fi extraordinar dacă aș avea una și cu tine...

Îl privi smerit pe Harry și îndrăzni să întrebe:

– N-ar putea prietenul tău să ne facă poza? Așa aș putea să stau lângă tine... Și după aceea, vrei să mi-o semnezi? Te rooog...

– Poze semnate? Dai *autografe,* Potter?

Tare și usturătoare, vocea lui Draco Reacredință răsună în toată curtea. Se oprise chiar în spatele lui Colin, însoțit ca de obicei, de amicii săi solizi și bătăuși, Crabbe și Goyle.

– Toată lumea să stea la coadă! răcni Reacredință către mulțime. Harry Potter dă poze cu autograf!

– Nu, nu dau, spuse Harry supărat, cu pumnii încleștați. Taci odată, Draco!

– Ești gelos, de-aia! ciripi Colin, al cărui trup era cât gâtul lui Crabbe.

– *Gelos?* făcu Reacredință, care nu mai era nevoit să țipe, jumătate de curte fiind atentă la ce se întâmpla. Pe ce, mă rog? N-am nevoie de nici o cicatrice scârboasă pe frunte, mersi!... Eu unul nu cred că dacă ți s-a crăpat capul înseamnă că ești celebru!

Crabbe și Goyle rânjeau ca proștii.

– Ia mai tacă-ți fleanca, Reacredință! îl amenință Ron,

supărat.

Crabbe se opri din râs și începu să-și frece pumnii într-un mod amenințător.

- Ai grijă, Weasley, se răți Reacredință. Doar nu vrei să ai necazuri și să vină mămica să te ia acasă.

După care spuse, cu o voce subțire, sfredelitoare: *„Dacă mai sari calul o dată, fie și numai cu un milimetru..."*

Câțiva elevi din anul V, de la Viperini, se amuzară copios de maimuțăreala lui Draco.

- Weasley ar vrea o poză cu autograf, Potter, rânji Reacredință. Ar valora mai mult decât toată casa lor!

Ron își scoase bagheta lipită cu Magicscotch, dar Hermione șopti, închizând rapid „Expediții cu vampiri":

- Vine!

- Ce se întâmplă aici, ce se întâmplă aici?

Gilderoy Lockhart venea spre ei, cu straiele sale turcoaz fluturând în urma lui.

- Cine dă poze cu autograf?

Harry începu să spună ceva, dar fu întrerupt de Lockhart, care îi trecu un braț pe după umeri și zise voios:

- Ah, dar nici nu ar mai fi trebuit să întreb!... Ne întâlnim iar, Harry!

Imobilizat de Lockhart și umilit până în măduva oaselor, Harry îl văzu pe Draco rânjind și pierzându-se în mulțime.

- Haide atunci, domnule Creevey, zise Lockhart, privind radios spre Colin. Fă-ne la amândoi o poză bună și o semnăm!

Năucit, Colin își luă aparatul de fotografiat și făcu poza, când tocmai suna clopoțelul, care anunța începutul orelor de după-amiază.

- Hai, ce mai stați, împrăștiați-vă, voi, de colo! strigă Lockhart spre ceilalți și porni înapoi spre castel, ținându-l tot mai strâns pe Harry, care își dorea să fi știut o vrajă bună prin care să se facă nevăzut!

- Un sfat, Harry, zise Lockhart, părintește, în timp ce intrau în clădire pe o ușă lăturalnică. Te-am acoperit acum,

cu tânărul Creevey... Dacă m-a fotografiat și pe mine, colegii tăi nu mai pot crede că încercai să te grozăvești...

Surd la explicațiile lui Harry, Lockhart îl târî pe un hol plin de elevi, cu ochii cât cepele, și apoi sus, pe o scară.

- ... dar dă-mi voie să-ți spun că împărțitul pozelor cu autograf în acest stadiu al carierei tale nu este indicat... o să pari puțin înfumurat, Harry, ca să fiu sincer. Va veni la un moment dat o vreme când, ca și mine, vei fi nevoit să ai un teanc de poze la îndemână oriunde mergi, dar... mai ai până atunci! chicoti Lockhart.

Ajunseră la clasa lui Lockhart și acesta îi dădu drumul lui Harry, în sfârșit. Harry își aranjă hainele și se îndreptă spre fundul clasei, unde își stivui în fața ochilor cele șapte cărți ale lui Lockhart, pentru a evita să vadă originalul.

Restul clasei intră, îmbulzindu-se și hârjonindu-se, iar Ron și Hermione se așezară de o parte și de alta a lui Harry.

- Aș putea să prăjesc ouă pe fața ta, zise Ron. Spre binele tău, sper să nu se întâlnească Creevey cu Ginny și să formeze un club de fani Harry Potter!

- Taci și tu, sări Harry.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să audă Lockhart cuvintele „club de fani Harry Potter".

Când se așeză toată clasa, Lockhart tuși și se lăsă tăcerea. Întinse mâna, luă exemplarul lui Neville Poponeață, „Călătorii cu spiridușii," și îl ridică pentru ca toată lumea să-i vadă portretul șmecher, de pe copertă, de unde făcea cu ochiul.

- Ăsta sunt eu, spuse el, arătând spre poză și făcu cu ochiul ca în poză, Gilderoy Lockhart, Ordinul lui Merlin, clasa a III-a, Membru de Onoare al Ligii Apărării Împotriva Magiei Negre și câștigător de cinci ori la rând al premiului pentru Cel Mai Fermecător Zâmbet, oferit de săptămânalul „Vrăjitoarea"! Dar nu prea vorbesc despre asta, doar n-am scăpat de strigoi numai zâmbindu-le, nu?

Se aștepta ca toată clasa să izbucnească în râs, dar nu obținu decât câteva zâmbete anemice.

- Văd că v-ați cumpărat toți setul complet al cărților

mele... Bravo! M-am gândit să începem astăzi cu un mic test. Nu aveți de ce să vă faceți griji... vreau doar să verific cât de bine le-ați citit, cât ați asimilat...

După ce împărți lucrările se întoarse în fața clasei și spuse:

- Aveți treizeci de minute, începeți! *Acum!*

Harry privi lucrarea și citi:

1. Care este culoarea favorită a lui Gilderoy Lockhart?

2. Care este dorința secretă a lui Gideroy Lockhart?

3. Care, din punctul vostru de vedere, este cea mai mare realizare de până acum a lui Gilderoy Lockhart?

Și așa se întindeau întrebările de-a lungul a trei foi, până la:

54. Când este ziua lui Gilderoy Lockhart și care ar fi cadoul ideal pentru el?

O jumătate de oră mai târziu, Lockhart strânse testele și le răsfoi în fața clasei.

- Ttț!... Măi să fie! Doar câțiva dintre voi și-au amintit de culoarea mea favorită, lila... Spun asta în „Un an cu Yeti". Iar unii dintre voi trebuie să citească cu mai multă atenție „La braț cu un vârcolac", unde spun clar, în capitolul al doisprezecelea, că de ziua mea cadoul ideal ar fi înțelegere și armonie între popoare, magicieni și non-magicieni... Însă nu aș refuza nici o sticlă de „Ogden's Old Firewhisky"!

Și le mai făcu o dată cu ochiul. Ron îl privea acum pe Lockhart cu o expresie de neîncredere întipărită pe față. Seamus Finnigan și Dean Thomas, care stăteau în primele rânduri, abia se stăpâneau să nu izbucnească în râs. Hermione însă n-avea ochi decât pentru el și îl asculta cu o atenție de neclintit. Tresări când își auzi numele.

- ... dar domnișoara Hermione Granger știa că dorința mea secretă este să scap lumea de rele și să-mi comercializez propria linie de loțiuni de păr... Bravo, fetițo! De fapt..., se

opri el și întoarse foaia pe partea cealaltă, n-ai nici o greșeală! Cine este domnișoara Hermione Granger?

Hermione ridică o mână tremurândă.

– Excelent! exclamă Lockhart, chiar formidabil! Zece puncte pentru Cercetași! Și acum, la treabă!

Se aplecă și ridică o cușcă mare, acoperită, pe care o așează pe catedră.

– Acum, mare atenție! Datoria mea este să vă pregătesc împotriva celor mai îngrozitoare creaturi cunoscute în lumea vrăjitorilor! S-ar putea să vă confruntați cu cele mai groaznice coșmaruri în această cameră. Să știți însă că nu puteți păți nimic, atâta timp cât sunt cu voi. Nu vă cer decât să vă păstrați calmul.

Contrar dorinței lui, Harry se aplecă peste mormanul de cărți pentru a vedea mai bine cușca. Lockhart puse o mână pe învelitoare. Dean și Seamus nu mai râdeau acum. Neville murea de frică, în locul său din primul rând.

– Trebuie să vă rog să nu țipați, zise Lockhart pe un ton jos. S-ar putea să le provoace.

Toată clasa era cu sufletul la gură... Lockhart dădu la o parte învelitoarea.

– Da, zise el dramatic. Zâne de Cornish, recent capturate!

Seamus Finnigan nu putu să se mai abțină. Pufni în râs, un hohot pe care nici măcar Lockhart nu îl putea confunda cu un strigăt de spaimă.

– Da? zâmbi el la Seamus.

– Păi, nu sunt... nu sunt foarte... periculoase, nu? se înecă Seamus de râs.

– Nu fi atât de sigur! zise Lockhart, fluturând un deget spre Seamus. Sunt înșelătoare, pot fi adevărate belele diavolești!

Zânele erau de un albastru-fosforescent și de vreo douăzeci de centimetri înălțime, cu fețe ascuțite și niște voci atât de stridente, încât parcă ascultai niște pițigoi certându-se. În secunda în care colivia fusese descoperită, începuseră să protesteze și să se zbată în cușcă, zăngănind barele și

strâmbându-se în toate felurile la cei din primele rânduri.

– Bine, spuse Lockhart, tare. Să vedem ce ziceți de ele!

Și deschise cușca. Era iadul pe pământ. Zânele țâșniră în toate direcțiile, ca niște rachete. Două din ele îl apucară pe Neville de urechi și îl ridicară în aer. Câteva trecură, pur și simplu, prin fereastră, împrăștiind bucățele de sticlă pe tot rândul din spate. Celelalte se puseră pe distrugeri, mai eficiente ca rinocerii turbați. Luară călimările și împroșcară cerneală prin toată clasa, făcură ferfeniță cărțile și hârtiile, smulseră afișele de pe pereți, întoarseră coșurile de gunoi cu fundul în sus, înșfăcară ghiozdanele și cărțile și le aruncară prin fereastra spartă. În câteva minute, jumătate din clasă era sub bănci și Neville atârna de candelabru.

– Haideți, împresurați-le, prindeți-le, sunt doar niște zâne..., strigă Lockhart, ironic.

Își suflecă mânecile, își învârti bagheta și urlă din toate puterile:

– *Peskipiski Pesternomi!*

Cuvintele magice nu avură absolut nici un efect, una dintre zâne luându-i bagheta lui Lockhart și aruncând-o și pe ea pe fereastră. Lockhart înghiți în sec și aproape se ascunse sub catedră, reușind să evite în ultima clipă să fie strivit de Neville care căzu peste catedră, când candelabrul de care se ținea cedă.

La scurt timp, sună clopoțelul și toți se bulucîră spre ieșire. În liniștea relativă care urmă, Lockhart se ridică, îi zări pe Harry, Ron și Hermione, care ajunseseră aproape de ușă, și le spuse:

– Ei bine, vă rog să le băgați voi în cușcă pe cele care au mai rămas!

După care se strecură pe lângă ei și închise repede ușa în urma lui.

– Nu pot să cred! exclamă Ron, în timp ce una dintre zâne îl mușcă sălbatic de ureche.

– Urmărește să ne facă să câștigăm experiență pe teren, spuse Hermione, imobilizând două zâne dintr-un foc, cu o

bine executată Vrajă de Imobilizare, îndesându-le la loc în cușcă.

– Pe care *teren?* zise Harry, încercând să pună mâna pe o zână, care îi scăpa printre degete și scotea limba de-un cot la el. Hermione, ăsta habar n-are despre ce vorbește!

– Prostii, spuse Hermione. Nu i-ai citit cărțile... toate lucrurile extraordinare pe care le-a făcut...

– Pe care zice că le-a făcut, bombăni Ron.

— CAPITOLUL VII —

ŞOAPTE ŞI „SÂNGE-MÂL"

În următoarele zile, Harry petrecu cea mai mare parte a timpului, ascunzându-se ori de câte ori îl vedea pe Gilderoy Lockhart pe coridoare. Şi mai greu de evitat era Colin Creevey, care parcă învăţase pe de rost orarul lui Harry. Nimic nu părea să-l mulţumească pe Colin mai mult decât aventura de a spune „Ce mai faci Harry?" de vreo şase-şapte ori pe zi şi să-l audă pe Harry spunând „Bună, Colin!", oricât de exasperat părea a fi Harry când spunea acest lucru.

Hedwig era încă supărată pe Harry pentru îngrozitoarea călătorie cu maşina, şi bagheta lui Ron era tot stricată. În timpul orei de „Farmece", ţâşnea din mâna lui Ron, lovindu-l pe micuţul şi bătrânul profesor Flitwick în frunte, exact între ochi, făcând să-i apară un cucui mare şi verde, zvâcnitor, în locul respectiv. Una peste alta, Harry era foarte fericit că venea sfârşitul de săptămână. El, Ron şi Hermione vroiau să se ducă să-l vadă pe Hagrid sâmbătă, de dimineaţă. Dar Harry fu trezit cu câteva ore bune mai devreme decât şi-ar fi dorit, de Oliver Baston, căpitanul echipei de Vâjthaţ a Cercetaşilor.

- Ce se întâmplă? făcu Harry, morocănos.

- Antrenament de Vâjthaţ! spuse Baston. Haide!

Harry privi pe fereastră. Era un strat subţire de ceaţă peste cerul roz-auriu. Se trezise de-a binelea acum, întrebându-se cum de putuse dormi cu toată zarva pe care o făceau păsările.

- Oliver, mormăi Harry, abia se crapă de ziuă...

– Exact, zise Baston.

Era un brunet înalt și voinic din anul VI, cu ochii scânteietori, cu un entuziasm nebun.

– Asta face parte din noul nostru program de antrenamente. Haide, ia-ți mătura și să mergem, zise Baston, binevoitor. Nici una dintre celelalte echipe de Vâjthaț n-a început antrenamentele încă, vom fi primii anul acesta...

Căscând și tremurând puțin, Harry se dădu jos din pat și încercă să-și găsească echipamentul de Vâjthaț.

– Așa te vreau, zise Baston. Ne întâlnim pe teren în cincisprezece minute!

După ce își găsi echipamentul și își puse mantia ca să se încălzească, Harry îi scrise un bilet lui Ron, explicându-i unde trebuise să se ducă, și coborî pe scara în spirală spre camera mare de zi, cu mătura lui, Nimbus 2000, pe umăr. Tocmai ajunsese la gaura din portret, când auzi un zăngănit în spatele său și Colin Creevey sosi alergând pe scara circulară, cu aparatul de fotografiat la gât și cu ceva în mână.

– Am auzit pe cineva pronunțându-ți numele pe scări, Harry! Uite ce am aici! L-am developat, am vrut să-ți arăt...

Harry se uită năucit la poza pe care i-o vântura Colin pe sub nas.

Un Lockhart mișcător, alb-negru, scutura cu putere o mână pe care Harry și-o recunoscu ca fiind a lui. Constată mulțumit că imaginea lui fotografică se opunea cu îndârjire și refuza să apară în cadru. În timp ce Harry privea poza, Lockhart se dădu bătut și se sprijini, gâfâind, de marginea albă a fotografiei.

– Mi-o semnezi? întrebă Colin, nerăbdător.

– Nu, zise Harry, scurt, aruncând o privire în jur pentru a se asigura că într-adevăr nu auzise nimeni. Iartă-mă, Colin, mă grăbesc... antrenament de Vâjthaț!

Se cățără prin gaura portretului.

– Mamă, Doamne! Așteaptă-mă și pe mine! Nu am mai fost niciodată la un joc de Vâjthaț până acum!

Colin se strecură prin gaură după el.

– O să fie foarte plictisitor, zise Harry, repede, dar Colin nici nu-l auzi, cu fața luminată toată de emoție.

– Ai fost cel mai tânăr jucător din ultimii o sută de ani, nu-i așa Harry? Nu-i așa? zise Colin, țopăind pe lângă el. Trebuie să fii extraordinar! Eu n-am zburat niciodată. E ușor? Aceea este mătura ta? Cea mai bună din toate care există?

Harry nu știa cum să se descotorosească de el. Era ca și când ar fi avut o umbră extrem de vorbăreață.

– Eu nu prea înțeleg jocul ăsta, zise Colin, pe nerăsuflate. Este adevărat că sunt patru mingi? Și două dintre ele zboară în jur, încercând să dea jucătorii jos de pe mături?

– Da, spuse Harry grav, împăcat cu ideea că trebuia să-i explice regulile complicate. Se numesc baloane-ghiulea. Există doi prinzători în fiecare echipă, cu bâte pentru a expedia baloanele-ghiulea afară din terenul lor de joc. Fred și George sunt prinzătorii Cercetașilor.

– Și pentru ce sunt celelalte mingi? întrebă Colin, împiedicându-se de câteva trepte, pentru că îl privea absorbit, cu gura căscată, pe Harry.

– Păi, balonul este mingea roșie, mai mărișoară... cea cu care se dau golurile. Trei înaintași din fiecare echipă aruncă mingea de la unul la celălalt și încearcă să o treacă printre stâlpii de goluri, de la capătul terenului... trei stâlpi înalți, cu coșuri la vârf.

– Și a patra minge?...

– Este *hoțoaica aurie,* zise Harry, foarte mică, foarte rapidă și greu de prins. Dar asta au de făcut căutătorii, pentru că un joc de Vâjthaț nu se termină până nu este prinsă hoțoaica. Și când unul dintre cei doi căutători ai echipelor prinde hoțoaica, atunci câștigă pentru echipa din care face parte o sută cincizeci de puncte.

– Tu ești căutătorul Cercetașilor, nu-i așa? zise Colin cu venerație.

– Da, spuse Harry, părăsind castelul și luând-o prin iarba stropită de rouă. Și mai este și portarul. El păzește stâlpii de

gol. Cam asta este...

Dar Colin continuă să-l întrebe pe Harry o groază de alte chestii tot drumul spre terenul de Vâjthaț. Harry reuși să scape de el doar la vestiar. Colin strigă după el, pe o voce pițigăiată:

– Mă duc să ocup un loc bun, Harry!

Și se grăbi spre tribune.

Restul echipei Cercetașilor era deja în vestiar. Baston era singurul care părea cu adevărat treaz. Fred și George Weasley stăteau, cu ochii lipiți și părul ciufulit, lângă Alicia Spinnet din anul IV, care părea că atipise, sprijinită de peretele din spatele său. Vizavi, colegele ei, înaintașele Katie Bell și Angelina Johnson, căscau, una lângă alta.

– Ai venit, Harry, unde ai fost? zise Baston, plin de vioiciune. Vroiam să vorbesc cu voi înainte să ajungem pe teren, fiindcă mi-am petrecut vara gândindu-mă la o nouă serie de antrenamente, care cred că vor schimba complet lucrurile...

Baston ridică în fața ochilor lor o diagramă a terenului de Vâjthaț, pe care erau trasate multe linii, săgeți și X-uri, cu cerneală, în culori diferite. Își scoase bagheta, atinse partea de sus a schemei și săgețile începură să se zbată ca niște omizi. În timp ce Baston începuse un discurs despre noile sale tactici, capul lui Fred Weasley se prăbuși pe umărul Aliciei Spinnet și începu să sforăie.

Baston le explică prima schemă în douăzeci de minute, dar sub ea se mai aflau o a doua și o a treia schemă. Harry căzu în amorțire, în timp ce Baston pălăvrăgea în continuare.

– Deci, zise Baston, în sfârșit, trezindu-l pe Harry dintr-un vis despre toate lucrurile pe care le-ar fi putut mânca în acel moment la castel, este clar? Întrebări?

– Eu am o întrebare, Oliver, zise George, care se trezise speriat. De ce nu ne-ai spus toate astea ieri, când eram treji?

Baston se strâmbă, nemulțumit.

– Uite ce e, *isteților,* spuse el, uitându-se urât la toți, am fi putut să câștigăm cupa Vâjthaț anul trecut. Suntem de

departe cea mai bună echipă. Dar din nefericire, datorită unor împrejurări care ne-au depășit...

Harry se îndreptă în scaun, simțindu-se cu musca pe căciulă. Zăcuse inconștient în aripa spitalului anul trecut, în timpul ultimului meci, adică echipa Cercetașilor a avut un jucător în minus și suferise cea mai puternică înfrângere din ultimii trei sute de ani.

Baston făcu un moment de pauză pentru a-și reveni. Era evident că ultima înfrângere încă îl mai afecta.

– Deci, în acest an, ne vom antrena mai mult ca niciodată... În ordine, să mergem și să punem noile scheme în practică! strigă Baston, luându-și mătura și călăuzindu-i afară din vestiare.

Cu picioarele amorțite și căscând încă, echipa îl urmă, supusă.

Stătuseră atât de mult în vestiare, încât acum răsărise soarele de-a binelea, deși pe iarba umedă de pe stadion rămăseseră încă urme de rouă. Ieșind pe teren, îi văzu pe Ron și pe Hermione în tribune.

– Ați terminat? întrebă Ron, neîncrezător.

– Nici măcar nu am început, zise Harry, uitându-se invidios și pofticios la pâinea prăjită cu gem, cu care veniseră Ron și Hermione din Marea Sală. Baston ne învață manevre tactice noi...

Încălecă mătura și lovi pământul, avântându-se în aer. Aerul rece al dimineții îi atinse fața, trezindu-l mai repede ca toată vorbăria lui Baston. Era minunat să fie iar pe terenul de Vâjthaț. Goni în jurul terenului, întrecându-se cu Fred și George.

– Ce este sunetul ăla țăcănitor, ciudat? întrebă Fred, planând într-un colț al terenului.

Harry se uită în tribune. Colin stătea pe unul dintre cele mai înalte scaune, cu aparatul la ochi, făcând poze după poze, țăcănitul blițului fiind amplificat de stadionul pustiu.

– Uită-te la mine, Harry! Aici! se rugă el, stăruitor.

– Cine mai e și ăla? întrebă Fred.

– Habar n-am, minți Harry, accelerând atât de tare, încât îl lăsă mult în urmă pe Colin.

– Ce se întâmplă? spuse Baston, încruntându-se, în timp ce plutea spre ei. De ce face ăla din anul I poze? Nu-mi place!... Ar putea fi un spion al Viperinilor, care încearcă să afle mai multe despre noul meu program de antrenamente...

– Este de la Cercetași, zise Harry, repede.

– Și cei de la Viperini n-au nevoie de spioni, Oliver, spuse George.

– Ce te face să spui asta? zise Baston, bănuitor.

– Pentru că au venit aici în păr, zise George, arătând spre un grup.

Mai mulți tipi în veșminte verzi se plimbau pe teren, cu măturile în mâini.

– Nu-mi vine să cred! sâsâi Baston, mânios. Am închiriat terenul pentru astăzi! Mai vedem noi!

Baston țâșni spre pământ și, din cauză că era așa de furios, aterizâ mai brusc decât ar fi vrut. Se clătină puțin când descălecă. Harry, Fred și George îl urmară.

– Flint! strigă Baston către căpitanul Viperinilor. Este timpul nostru de antrenament! Ne-am sculat în mod special așa devreme! Eliberați terenul imediat!

Marcus Flint era chiar mai solid ca Baston. Afișă o expresie de viclenie și zise:

– Este destul loc pentru toți, Baston!

Veniseră și Angelina, Alicia și Katie. În echipa Viperinilor nu existau fete. Stăteau toți înșirați în fața Cercetașilor, privindu-i răutăcios.

– Dar am reținut terenul! zise Baston, scuipând de-a dreptul, cu mânie. L-am *închiriat,* auziți?

– Ah, zise Flint, dar eu am un bilet special semnat de profesorul Plesneală: *Eu, profesorul S. Plesneală, acord echipei Viperinilor permisiunea de a juca astăzi pe terenul de Vâjthaț, obligați fiind să își antreneze noul lor căutător.*

– Aveți un nou căutător? zise Baston, zăpăcit. Unde?

Din spatele celor șase matahale din față se ivi al șaptelea

jucător, mai mic, zâmbind ironic cu toată fața lui ascuțită și palidă. Era Draco Reacredință.

- Nu cumva ești fiul lui Lucius Reacredință? zise Fred, privindu-l pe Draco cu dispreț.

- Ce coincidență să vorbești de tatăl lui Draco, spuse Flint, făcând toată echipa să zâmbească și mai tare. Dă-mi voie să-ți arăt generosul cadou pe care l-a făcut echipei noastre!

Toți șapte își arătară măturile. Șapte cozi de mătură, perfect șlefuite, cu mânere nou-nouțe și șapte seturi de inscripții aurite, pe care se vedeau cuvintele „Nimbus 2001", străluceau sub nasurile Cercetașilor în soarele dimineții.

- Ultimul model! Sunt pe piață doar de o lună, zise Flint, scuturând indiferent un fir de praf de pe mătura lui. Cred că este de departe infinit mai bună decât vechile serii 2000!... Cât despre vechile tipuri, Măturin V, zâmbi răutăcios, privind ironic către Fred și George, care strângeau amândoi în mâini astfel de mături, sunt bune de șters praful de pe tabela de marcaj!

În acel moment, nici unuia dintre Cercetași nu-i veni nici o replică. Reacredință rânjea atât de tare, încât ochii săi glaciali fuseseră reduși la niște cute.

- A, uitați! spuse Flint. Invazie pe teren!

Ron și Hermione traversau gazonul stadionului în fugă, pentru a vedea ce se întâmplă.

- Ce se întâmplă? îl întrebă Ron pe Harry. De ce nu jucați? Ce caută el aici?

Se uită spre Reacredință, observându-i noul echipament de Vâjthaț.

- Sunt noul căutător de la Viperini, Weasley, zise Reacredință, îngâmfat. Tocmai ne-au fost admirate măturile, pe care ni le-a cumpărat tata...

Ron rămase tablou, cu gura căscată, în fața superbelor mături.

- Bune, nu? zise Reacredință, mieros. Dar probabil că și echipa Cercetașilor va face o chetă să-și ia niște mături ca lumea. Acum e momentul să scăpați de Măturin V alea...

Presupun că muzeele ar licita mult pentru ele!

Echipa Viperinilor izbucni în râs.

– Cel puțin, nimeni din echipa Cercetașilor nu a fost nevoit să-și cumpere postul în echipă, spuse Hermione, tăios. Au fost aleși fiindcă au talent, nu ca alții...

Expresia de înfumurare de pe fața lui Reacredință pieri.

– Nu ți-a cerut nimeni părerea, afurisită mică, *„sânge-mâl"* ce ești, răbufni el.

Harry știu imediat că Reacredință spusese ceva foarte grav, pentru că imediat izbucni furtuna. Flint trebui să se arunce în fața lui Reacredință, pentru a-l feri de pumnii lui Fred și George, care tăbărâseră pe el. Alicia strigă:

– Cum îndrăznești, nesuferitule?

Ron își afundă mâna în mantie și își scoase bagheta, strigând:

– Vei plăti pentru asta, Draco!

Și o îndreptă, furios, pe sub brațul lui Flint, spre fața lui Reacredință.

Răsună o bufnitură puternică pe stadion și din capătul opus al baghetei lui Ron țâșni un jet de lumină verde, lovindu-l în stomac chiar pe el și aruncându-l pe spate, în iarbă.

– Ron! Ron! Ai pățit ceva? se sperie Hermione.

Ron deschise gura să vorbească, dar nu scoase nici un cuvânt. În schimb scoase un râgâit puternic și din gură îi țâșni în poală câțiva melci scârboși, fără căsuță.

Echipa Viperinilor se ținea cu mâinile de burtă de atâta râs. Flint era pe jos, sprijinindu-se de noua sa mătură. Draco era în patru labe, bătând pământul cu pumnii. Cercetașii erau strânși în jurul lui Ron, care continua să râgâie melci mari și lucioși. Toți se fereau să-l atingă.

– Ar trebui să-l ducem la Hagrid, este cel mai aproape, îi spuse Harry lui Hermione, care dădu din cap cu hotărâre, și amândoi îl susținură de subsuori.

– Ce s-a întâmplat, Harry? Ce s-a întâmplat? E bolnav? Dar îl puteți vindeca, nu?

Colin coborâse de la locul său și acum țopăia în jurul lor,

părăsind terenul împreună cu ei. Ron oftă din toți rărunchii și o altă porție de melci se adună la picioarele lui.

– Ooooh, exclamă Colin, fascinat, ridicându-și aparatul de fotografiat. Poți să-l ții nemișcat, Harry?

– Dă-te la o parte, Colin! strigă Harry, supărat.

El și Hermione îl scoaseră pe Ron de pe stadion, ducându-l spre marginea pădurii.

– Încă puțin, Ron, zise Hermione, văzând cabana lui Hagrid. O să te faci bine în câteva minute... încă puțin...

Erau la vreo zece metri depărtare de casa lui Hagrid, când se deschise ușa, dar nu ieși Hagrid, ci Gilderoy Lockhart, îmbrăcat în acea zi cu niște veșminte de un mov-pal.

– Repede, să ne ascundem aici, șopti Harry, trăgându-l pe Ron în spatele unui tufiș din apropiere. Hermione îi urmă, cam împotriva voinței ei.

– E o nimica toată, dacă știi ce trebuie să faci! îi spunea Lockhart, în gura mare, lui Hagrid. Dacă ai nevoie de ajutor, știi unde mă găsești! O să-ți dau un exemplar din cartea mea, mă mir că nu ai unul deja. O să-ți semnez unul diseară și ți-l trimit. Ei bine, la revedere!

Și Lockhart se îndreptă spre castel.

Harry așteptă până nu îl mai văzu pe Lockhart, apoi îl trase pe Ron din boschet până la ușa lui Hagrid. Ciocăniră în ușă, grăbiți.

Hagrid apăru imediat, foarte morocănos, dar i se lumină fața când văzu cine era la ușa lui.

– Chiar mă întrebam când o să veniți să mă vedeți... Intrați, intrați... Am crezut că s-a întors profesoru' Lockhart...

Harry și Hermione îl târâră pe Ron peste prag, în cabana cu o singură cameră, în care era un pat enorm, într-un colț, și un foc trosnea vesel, în celălalt. Hagrid nu părea afectat de problema lui Ron, pe care i-o explică rapid Harry, în timp ce îl așeza pe Ron într-un scaun.

– Mai bine afară decât înăuntru, spuse el voios, punând un lighean mare în fața lui Ron. Scoate-i pe toți, Ron!

– Nu cred că putem face altceva decât să așteptăm să se oprească, zise Hermione nerăbdătoare, privindu-l pe Ron aplecându-se deasupra ligheanului. Este un blestem foarte greu de îndepărtat, oricum, darămite cu o baghetă ruptă...

Hagrid se învârtea în jurul lor, făcându-le ceai, iar Colț, câinele lui Hagrid, îi lingea mâna lui Harry.

– Ce-a vrut Lockhart de la tine, Hagrid? îl întrebă Harry, scărpinându-i urechile lui Colț.

– Mi-a dat sfaturi cum să scot niște alge dintr-o fântână, mormăi Hagrid, dând la o parte de pe masă un cocoș jumulit pe jumătate și punând ceainicul în locul lui. De parcă eu nu știu! Și-mi tot povestea ceva despre nu știu ce strigoi a gonit el... Dacă-i adevărat fie și numai un cuvânt, eu mănânc ibricul ăsta!

Era foarte ciudat ca Hagrid să critice un profesor de la Hogwarts și Harry se uită uimit la el. Hermione, pe de altă parte, spuse pe un ton mai înalt decât de obicei:

– Cred că ești puțin nedrept, Hagrid, se pare că profesorul Dumbledore este convins că Lockhart este omul potrivit pentru...

– A fost singurul om pe care l-a găsit, zise Hagrid, oferindu-le o farfurie cu caramele, timp în care Ron tot scuipa melci în ligheanul lui. Și subliniez: *singurul!* A devenit foarte greu să găsești pe cineva care să vrea să predea „Apărarea contra Magiei Negre". Vedeți voi, lumea nu prea vrea să accepte asemenea post. Au început să creadă că-i piază rea. Nimeni nu a rezistat prea mult într-un astfel de post, în ultimul timp. Spuneți-mi, zise Hagrid, întorcându-și capul spre Ron, pe cine încerca Ron să blesteme?

– Reacredință i-a zis Hermionei... *cumva*... Trebuie să fi fost tare grav pentru că toată lumea a înnebunit.

– A fost grav, zise Ron răgușit, ridicându-și capul deasupra mesei, palid și transpirat. Reacredință a făcut-o „sânge-mâl", Hagrid...

Ron își aplecă iar capul deasupra ligheanului, în timp ce apărea un val nou de melci proaspeți. Hagrid era stupefiat.

– Nu se poate! făcu el către Hermione.

– Ba da, zise ea. Dar nu știu ce înseamnă, însă mi-am dat seama că a fost foarte grosolan...

– Este lucrul cel mai jignitor care i-ar fi putut trece prin minte, icni Ron, ridicându-se. „Sânge-mâl" este cea mai gravă insultă pentru o persoană care are părinți Încuiați... știi tu, părinți obișnuiți, nu magicieni.... Sunt unii vrăjitori, ca Reacredință de pildă, care cred că sunt superiori pentru că au ceea ce numesc ei „sânge-pur".

Scoase un mic râgâit și în mâna lui întinsă căzu doar un singur melc. Îl aruncă în lighean și continuă:

– Vreau să spun, că ceilalți știu că nu este nici o diferență. Uită-te la Neville Poponeață, de exemplu: are sânge curat și de-abia poate pune ceaunul de vrăji cum trebuie.

– Și nu s-a inventat încă vraja, pe care Hermione a noastră să nu o poată face, zise Hagrid, mândru, făcând-o pe Hermione să capete o culoare magenta, sclipitoare.

– E groaznic să faci pe cineva așa, zise Ron, ștergându-și fruntea transpirată cu mâna tremurândă, ... sânge... murdar, înțelegeți. Sânge obișnuit. Este o nebunie. Majoritatea vrăjitorilor de astăzi au sângele juma'-juma'... Oricum, dacă nu ne-am fi căsătorit cu Încuiați am fi dispărut până acum.

Se încovoie și se ascunse iar sub masă.

– Păi, nu te învinuiesc c-ai încercat să-l blestemi, Ron, spuse Hagrid, tare, acoperind zgomotul făcut de melcii care se prăvăleau în lighean. Da' poate a fost mai bine că nu ți-a mers bagheta. Presupun că Lucius Reacredință ar fi venit în doi timpi și trei mișcări la școală, dacă i-ai fi blestemat fiul... Măcar așa, nu ai probleme.

Harry ar fi vrut să evidențieze faptul că probleme mai mari decât a scuipa melci pe gură nu erau ușor de găsit, dar nu putu, deoarece caramelele lui Hagrid îi încleștaseră fălcile.

– Harry, zise Hagrid dintr-o dată, de parcă i-ar fi trecut un gând fulgerător prin cap, am ceva de discutat cu tine. Am auzit că dai poze cu autograf. Eu cum de n-am primit una?

Furios, Harry își descleștă dinții.

- Nu am împărțit poze cu autograf, spuse el, înfierbântat. Dacă Lockhart continuă să mai vorbească despre...

Dar atunci văzu că Hagrid râdea.

- Glumeam, zise el, bătându-l pe Harry pe spate, trimițându-l cu capul înainte, până atinse masa cu bărbia. Știam eu că tu nu poți face așa ceva. I-am spus lui Lockhart că n-ai nevoie de așa ceva. Ești mai celebru decât el făr' să vrei!

- Pariez că nu i-a prea plăcut asta, zise Harry, ridicându-se și frecându-și bărbia.

- Da, așa cred și eu, zise Hagrid, zâmbind pișicher. Și atunci i-am spus că nu am citit nici una dintre cărțile lui și așa l-am făcut să plece. Niște caramele, Ron?

- Nu, mulțumesc, zise Ron, slăbit. Mai bine nu risc.

- Veniți să vedeți ce-am plantat, zise Hagrid, după ce Harry și Hermione își băură ceaiul.

În spatele casei lui Hagrid, în grădina de zarzavaturi, creșteau cei mai mari dovleci pe care îi văzuse Harry vreodată. Fiecare era cât un bolovan.

- Au crescut frumos, nu? întrebă Hagrid, fericit. Pentru serbarea de Halloween... Ar trebui să fie destul de mari până atunci!

- Cu ce i-ai hrănit? zise Harry.

Hagrid se uită peste umăr pentru a verifica dacă erau singuri.

- Păi, le-am dat... știi tu... o mână de ajutor...

Harry privi spre umbrela înflorată, roz, care stătea sprijinită de peretele casei. Avea toate motivele să creadă că umbrela aceea era mai mult decât părea, de fapt... Era convins că în ea era ascunsă vechea baghetă a lui Hagrid.

Hagrid nu avea voie să facă vrăji. Fusese exmatriculat de la Hogwarts în anul III, dar Harry nu aflase niciodată de ce. De fiecare dată când aducea vorba despre asta, Hagrid tușea și surzea până se schimba subiectul.

- O Vrajă de Înfulecare, presupun..., zise Hermione, la jumătatea drumului dintre dezaprobare și amuzament. Ei

bine, ai făcut treabă bună!

- Asta a spus și surioara ta, am văzut-o chiar ieri, zise Hagrid, privind spre Ron și făcându-i cu ochiul lui Harry. A zis că a venit doar să vadă terenurile, dar eu cred că spera să dea peste cineva anume în casa mea (și îi mai făcu o dată cu ochiul lui Harry). După părerea mea, nu cred că ar refuza o poză cu...

- Ah, taci, zise Harry.

Ron pufni în râs, zgomotos, de ajuns ca să înceapă să plouă iar cu melci peste tot.

- Ai gijă! mormăi Hagrid, îndepărtându-l pe Ron de iubiții săi dovleci.

Era aproape ora prânzului și având în vedere că Harry nu mâncase decât o caramea de dimineață, era hotărât să se întoarcă la școală să mănânce. Își luară la revedere de la Hagrid și porniră spre castel, Ron sughițând din când în când, dar fără să scuipe decât unul sau doi melci micuți.

Abia intraseră în holul de la intrare, când răsună o voce bine cunoscută.

- Aici erați, Potter, Weasley!

Profesoara McGonagall venea spre ei, încruntată.

- Amândoi vă veți ispăși pedepsele în seara asta!

- Ce avem de făcut, doamnă profesoară? spuse Ron, înăbușindu-și un râgâit.

- Tu o să lustruiești argintăria din Camera Trofeelor, împreună cu domnul Filch, spuse profesoara McGonagall. Și fără magie! Doar cu cârpa!

Ron înghiți în sec. Argus Filch, îngrijitorul, era urât de toți elevii școlii.

- Iar tu, Potter, o să-l ajuți pe profesorul Lockhart să răspundă scrisorilor de la admiratori, zise profesoara McGonagall.

- O, nu... nu pot să merg și eu la lustruit? zise Harry, disperat.

- În nici un caz, spuse profesoara McGonagall, ridicându-și sprâncenele. Profesorul Lockhart te-a cerut în mod special.

La opt fix, începeți! Amândoi!

Harry și Ron își târâră pașii în Marea Sală, cât se poate de cătrăniți. Hermione îi urmă cu o expresie, de genul „păi ați încălcat regulile școlii". Harry nu aprecie pe cât se aștepta plăcinta de la masa de seară. Era convins că și el și Ron nimeriseră cât se putea de prost.

– Filch o să mă țină acolo toată noaptea, zise Ron, chinuit. Fără magie! Cred că sunt mai mult de o sută de cupe și medalii în camera aia. Nu sunt foarte bun la curățenie, în stilul Încuiaților...

– Aș face schimb oricând, zise Harry privind în gol. Eu m-am antrenat din greu la familia Dursley. Să răspund la scrisorile admiratorilor lui Lockhart... un adevărat coșmar...

După-amiaza din sâmbăta aceea se topi ca o părere și într-o clipă se făcu opt fără cinci minute. Harry își târșâia picioarele pe holul de la etajul doi, spre biroul lui Lockhart. Scrâșni din dinți și bătu la ușă.

Ușa se deschise la perete, imediat. Lockhart se aruncă spre el.

– Ah, iată *haimanaua* noastră! glumi el. Intră, Harry, intră.

Pe pereți se aflau puzderie de poze ale lui Lockhart, strălucind în lumina nenumăratelor lumânări. Unele dintre ele aveau chiar autografe. Un alt teanc gros de poze era pregătit pe biroul său.

– Tu o să scrii adresele pe plicuri! îi spuse Lockhart lui Harry, de parcă era o mare onoare. Prima este pentru Gladys Gudgeon, Dumnezeu s-o binecuvânteze, o mare admiratoare a mea.

Minutele treceau ca melcul. Harry auzea din când în când vocea lui Lockhart, spunând „Mm..." și „Așa" sau „Da". Ocazional, se auzeau fraze stupide, de genul „Celebritatea este un prieten înșelător, Harry" sau „Faima este ca faima, ține minte, Harry".

Lumânările ardeau, micșorându-se, făcând lumina să danseze pe portretele lui Lockhart care îl priveau de pe

pereți. Harry apucă pixul cu mâna înțepenită deja și se apucă să scrie ceea ce părea a fi plicul cu numărul 2000, pentru Veronica Smethley. „Cred că s-a făcut timpul să plec", gândi Harry, terminat, „Te rog, Doamne, fă să nu mai am decât puțin..."

Și apoi auzi ceva... ceva diferit de sfârâitul lumânărilor și de poveștile lui Lockhart despre admiratorii lui.

Era o *voce,* o voce care te îngheța până la os, o voce care te lăsa fără suflare, un venin rece ca gheața.

– *Vino... vino la mine... lasă-mă să te rup... lasă-mă să te sfâșii... lasă-mă să te omor...*

Harry sări în sus ca ars și o pată mare și mov apăru pe strada Veronicăi Smethley.

– *Ce-i asta?* strigă el.

– Știu! zise Lockhart. Șase luni întregi în fruntea listei cu cele mai bine vândute romane! Am spart toate recordurile!

– Nu, zise Harry, îngrozit. *Vocea* aceea!

– Poftim? zise Lockhart, privindu-l descumpănit. Care voce?

– Aceea... care a spus... N-ați auzit-o?

Lockhart se uită la Harry uimit peste măsură.

– Despre ce vorbești, Harry? Poate ești puțin somnoros? Sfinte, Doamne... uită-te la ceas! Suntem aici de aproape patru ore! N-aș fi crezut... Cum a zburat timpul, nu-i așa?

Harry nu răspunse. Își ciuli urechile pentru a auzi vocea aceea din nou, dar nu se mai auzi nimic, în afară de Lockhart care îi spunea că nu ar trebui să se aștepte la asemenea favoruri de fiecare dată când primește pedepse. Simțindu-se amețit, Harry plecă.

Era atât de târziu, încât camera comună din Turnul Cercetașilor era aproape goală. Harry se duse direct în camera lui. Își puse pijamaua, se băgă în pat și așteptă. O jumătate de oră mai târziu, sosi și Ron, masându-și mâna dreaptă și aducând în camera întunecată un miros pregnant de soluție de lustruit.

– Mi-au amorțit toți mușchii, se plânse el, cufundându-se

în patul său. De paisprezece ori m-a pus să șterg cupa aia de Vâjthaț, până să fie mulțumit. Și apoi am avut o altă criză de melci peste un Premiu Special pentru servicii aduse școlii. Mi-a luat secole să îndepărtez toată murdăria... Cum a fost la Lockhart?

Păstrând vocea destul de joasă, încât să nu-i trezească pe Neville, Dean și Seamus, Harry îi povesti lui Ron ce auzise.

– Și Lockhart a zis că nu a auzit vocea? spuse Ron și Harry îl văzu încruntându-se în lumina lunii. Crezi că minte? Dar nu înțeleg... chiar și cineva invizibil ar fi trebuit să deschidă ușa... Ai fi văzut...

– Știu, zise Harry, întinzându-se la loc și privind spre pânza baldachinului de deasupra sa. Nici eu nu înțeleg...

— Capitolul VIII —

PETRECEREA DE ZIUA MORȚII

Sosi octombrie, răspândind un aer rece și umed în împrejurimi și în castel. Madam Pomfrey era ocupată până peste cap cu un potop de viroze printre profesori și elevi. Poțiunea ei, Ardeiuț, acționa instantaneu, deși îl lăsa pe băutor cu urechile fumegânde, ore în șir. Percy o convinse și pe Ginny să bea din poțiune, deoarece arăta cam slăbită. Roșeața care se revărsă pe sub părul ei înfoiat făcea să pară că îi luase capul foc.

Picături de ploaie, mari cât gloanțele, șiroiră pe la ferestrele castelului zile în șir. Lacul crescu, straturile de flori se transformară în niște bălți noroioase, iar dovleccii lui Hagrid se umflară până la umbrarele sub care îi adăpostise Hagrid. Cu toate acestea, entuziasmul lui Oliver Baston pentru seriile regulate de antrenamente nu scăzu deloc, motiv pentru care, într-o după-amiază târzie și ploioasă de sâmbătă, cu câteva zile înainte de Halloween, Harry se întorcea la Turnul Cercetașilor, ud leoarcă și plin de noroi.

Chiar făcând abstracție de ploaie și vânt, nu fusese un antrenament plăcut. Fred și George, care spionaseră echipa Viperinilor, văzuseră cu ochii lor viteza acelor Nimbus 2001. Le spuseseră că echipa Viperinilor părea formată din șapte nori verzi, săgetând văzduhul ca niște avioane cu reacție.

Lipăind pe coridorul părăsit, trecu pe lângă cineva care părea la fel de preocupat ca și el. Până și Nick Aproape-Făr-de-Cap, fantoma din Turnul Cercetașilor, privea posomorât pe o fereastră, bombănind în șoaptă „...nu întrunesc condițiile, dacă

astea sunt"...

- Bună, Nick, spuse Harry.

- Bună seara, bună seara, zise Nick Aproape-Făr-de-Cap, tresărind și uitându-se în jur. Purta o pălărie fermecătoare, cu pană, pe părul său lung și ondulat, și o jachetă cu guler, care îi ascundea gâtul aproape retezat, care abia se mai ținea într-un tendon. Era transparent și de culoarea fumului, Harry putând să vadă prin el cerul întunecat și ploaia torențială de afară.

- Te văd necăjit, tinere Potter, zise Nick, împăturind și îndesând în căptușeală o scrisoare transparentă, în timp ce vorbea cu Harry.

- Și tu la fel, spuse Harry.

- Ah, făcu Nick Aproape-Făr-de-Cap și-și vântură cu eleganță una dintre mâini, e ceva neînsemnat... de fapt nici nu am vrut să mă înscriu neapărat... deși am făcut cerere..., dar se pare că „nu întrunesc condițiile"...

În ciuda tonului indiferent, pe față îi era întipărită o expresie de dezamăgire profundă.

- Dar nu crezi, răbufni el dintr-o dată, scoțând iar scrisoarea din buzunar, că a fi lovit de patruzeci și cinci de ori la gât, cu un topor tocit, te-ar înscrie automat în „Clubul Decapitaților"?

- Oh... da, zise Harry, care trebuia să fie de acord, cum altfel?

- Vreau să spun că nimeni nu-și dorește mai mult ca mine să fi fost totul curat și rapid și să-mi fi retezat capul cum trebuie... m-ar fi scutit de durere și ridicol! Cu toate astea...

Nick Aproape-Făr-de-Cap desfăcu scrisoarea dintr-o zvâcnitură și citi mânios:

Nu putem să acceptăm ca membri pe cei ale căror capete nu s-au despărțit complet de trupuri. Trebuie să fiți de acord că ar fi imposibil să participați la activități de genul Jonglare-Cu-Capul, din goana calului, și Polo-Cu-Capete. În consecință, cu profund regret, trebuie să vă anunțăm că nu

întruniți condițiile noastre.

Cu stimă,
Sir Patrick Delayney-Podmore

Clocotind, Nick Aproape-Făr-de-Cap puse scrisoarea de-o parte.

- Doi centimetri de piele și tendon care îmi țin capul pe umeri, Harry! Cei mai mulți ar crede că asta înseamnă decapitat, dar nu, nu și *Sir Decapitat-Cum-Trebuie-Podmore!*

Nick Aproape-Făr-de-Cap trase de câteva ori aer în piept și apoi spuse, pe un ton mai calm:

- Dar pe tine, ce te neliniștește? Pot să te ajut cu ceva?

- Nu, zise Harry. Doar în cazul în care poți să-mi spui de unde pot să fac rost gratis de șapte mături Nimbus 2001 pentru meciul nostru împotriva echipei Vipe...

Restul propoziției lui Harry fu acoperit de un mieunat subțire, care venea de undeva, de la gleznele sale. Privi în jos și se trezi uitându-se fix în niște ochi galbeni, ca niște lămpi. Era Doamna Norris, pisica gri, scheletică, pe care Argus Filch, supraveghetorul, o folosea ca pe un fel de sergent, în războiul lui nesfârșit împotriva elevilor.

- Ar cam trebui să pleci de aici, Harry, spuse Nick, repede. Filch nu este bine dispus. Are gripă și niște elevi din anul III au împrăștiat niște creier de broască pe tavanul pivniței 5. Curățã la el de dimineață și dacă te vede cum lași urme de noroi peste tot...

- Da, bine, zise Harry, îndepărtându-se de privirea acuzatoare a Doamnei Norris, dar nu destul de repede.

Atras de legătura misterioasă care îl lega de pisica lui răutăcioasă, Argus Filch apăru dintr-o dată din spatele unei tapiserii din dreapta lui Harry, șuierând și căutându-l cu privirea pe cel care încălcase regulile. Avea un fular gros în jurul capului și nasul îi era neobișnuit de violet.

- Mizerie! strigă el, falca de jos tremurându-i și ochii holbându-i-se alarmant, în timp ce arăta spre balta de noroi

care se scursese de pe echipamentul de Vâjthaț al lui Harry. Mizerie și gunoi peste tot! Mi-a ajuns! Vino după mine, Potter!

Așa că Harry trebui să se supună. Îi făcu un semn cu mâna lui Nick Aproape-Făr-de-Cap și îl urmă pe Filch la parter, îngroșând urmele de noroi de pe covor.

Harry nu văzuse niciodată cum era biroul lui Filch pe dinăuntru, fiindcă majoritatea elevilor îl evitau. Camera era soioasă și fără ferestre, luminată de o singură lampă cu gaz care atârna de tavanul lăsat. Un miros slab de pește prăjit impregnase camera. Dulapuri de lemn umpleau pereții. După etichete, Harry își dădu seama că în ele se găseau detalii despre fiecare elev pe care îl pedepsise Filch vreodată. Fred și George Weasley aveau un sertar numai al lor. O colecție foarte bine lustruită de lanțuri și cătușe era atârnată pe peretele din spatele biroului lui Filch. Era bine cunoscut faptul că se ruga tot timpul de Dumbledore să-i dea voie să atârne elevii de glezne, cu capul în jos.

Filch înșfăcă o pană de scris dintr-o cutie și începu să cotrobăie prin cameră după niște pergament.

– Bălegar, mormăi el supărat, de la dragonii ăia mari și afurisiți... creieri de broască ... intestine de șobolani... mi-a ajuns ... Trebuie să dau un exemplu... Unde e formularul... A, da...

Scoase un sul mare de pergament din sertarul biroului și îl desfăcu dinaintea lui, înmuind pana neagră în călimară.

– *Numele...* Harry Potter. *Delictul...*

– Era doar puțin noroi! zise Harry.

– Poate pentru tine era doar puțin noroi, băiete, dar pentru mine este încă o oră de frecat! strigă Filch, o picătură atârnându-i dezgustător din vârful nasului său borcănat. *Delictul...* mânjitul castelului... *pedeapsa propusă...*

Scormonind în nasul care șiroia, Filch privi răutăcios la Harry, care îl aștepta cu inima la gură să-și termine propoziția.

Dar când Filch își coborî pana pentru a scrie pedeapsa,

se auzi un BANG! puternic, în tavanul biroului, zgâlțâind lampa cu gaz.

- PEEVES! răcni Filch, scuturându-și pana cu furie. Te prind, de data asta, te prind!

Și fără să se uite înspre Harry, Filch o luă la goană din birou, cu Doamna Norris pe urmele lui.

Peeves era unul dintre strigoii școlii, o adevărată pacoste, care rânjea răutăcios și plutea prin aer și care trăia pentru a teroriza pe toată lumea și a face cât mai multe stricăciuni. Harry nu îl prea plăcea pe Peeves, dar nu putea să nu îi fie recunoscător pentru acea bufnitură. Cu ajutorul lui Dumnezeu, orice făcuse Peeves (și se pare că făcuse ceva destul de grav de data asta) îl va face pe Filch să uite de Harry.

Gândindu-se că ar trebui să-l aștepte pe Filch să se întoarcă, Harry se așeză într-un scaun mâncat de molii, lângă birou. În afară de forma sa nedefinită, un alt lucru ciudat îi atrase atenția lui Harry: un plic mare, lucios, violet, care avea ceva scris pe el, cu litere argintii. Privind repede spre ușă pentru a verifica dacă nu cumva se întorcea Filch, Harry ridică plicul și citi:

RAPIDMAGIC
Curs prin corespondență
pentru începători în ale magiei

Curios, Harry deschise plicul și scoase o bucată de pergament din el. Pe prima pagină, cu niște litere și mai argintii, scria:

„Te simți depășit în lumea magiei moderne? Te trezești inventând scuze pentru a nu face vrăji simple? Ai fost cumva batjocorit pentru jalnicul mod de manevrare a baghetei? Există un răspuns pentru toate acestea!

Rapidmagic este un curs nou-nouț, cu succes 100%, rezultate rapide, ușor de învățat!

Sute de vrăjitoare și vrăjitori au profitat de metoda Ra-

pidmagic! Doamna Z. Nettles, din Topsham, scrie: „Nu puteam să memorez toate incantațiile, iar poțiunile mele erau distracția familiei! Acum, după cursul Rapidmagic, sunt în centrul atenției la petreceri și prietenii se roagă de mine să le dau rețeta dexterității mele!"

Vrăjitorul D. J. Prod, din Didsbury, spune: „Soția mea obișnuia să râdă de farmecele mele prăpădite, dar într-o lună, datorită cursului Rapidmagic, am reușit să o transform într-un zimbru! Mulțumesc, Rapidmagic!"

Fascinat, Harry frunzări și restul conținutului plicului. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, a vrut Filch să comande un curs *RAPIDMAGIC?* Asta înseamnă că nu se prea pricepea la vrăji? Harry tocmai citea Lecția 1: „Cum să ții bagheta (Câteva șmecherii folositoare)", când auzi niște pași afară care îi spuneau clar că Filch se întorcea. Îndesă pergamentul înapoi în plic și îl aruncă la loc pe birou, exact în clipa în care se deschidea ușa.

Filch era triumfător.

– Dulapul acela care tot dispărea era foarte valoros! îi spunea el vesel Doamnei Norris. De data asta îl dăm pe Peeves afară, scumpa mea!

Își aținti privirea asupra lui Harry și apoi se aruncă asupra plicului *RAPIDMAGIC,* care se afla la un metru distanță față de poziția în care îl lăsase Filch, lucru pe care Harry îl observă mult prea târziu.

Fața bolnăvicioasă a lui Filch se făcu de un roșu-cărămiziu. Harry se pregăti cât mai bine pentru o criză de furie.

– L-ai... L-ai citit? bolborosi el.

– Nu, minți Harry, repede.

Filch își frângea mâinile noduroase.

– Dacă aș fi convins că mi-ai citit corespondența personală... nu că ar fi a mea... e pentru un prieten..., dar chiar și așa... oricum...

Harry îl privea, speriat. Filch nu fusese niciodată atât de apucat. Ochii i se măreau, un obraz începuse să-i tremure și

fularul îl spânzura de gât.

– Foarte bine... pleacă... și să nu sufli o vorbă nimănui... nu că ai fi... oricum, dacă nu ai citit... Pleacă acum, trebuie să scriu raportul contra lui Peeves... pleacă odată...

Uimit de norocul care dăduse peste el, Harry fugi din birou, pe coridor, și nu se opri până sus. Să scapi din biroul lui Filch fără pedeapsă era un record, probabil.

– Harry! Harry! A mers?

Nick Aproape-Făr-de-Cap ieși în grabă dintr-o clasă. În spatele lui, Harry văzu rămășițele unui dulap mare, negru cu auriu, care părea să fi fost aruncat de la mare înălțime.

– L-am convins pe Peeves să-l trântească deasupra biroului lui Filch, zise Nick, entuziasmat. M-am gândit că poate o să-i distragă atenția...

– Ai făcut tu asta pentru mine? zise Harry, recunoscător. Chiar așa a și fost, nici măcar n-am primit vreo pedeapsă. Mersi, Nick!

Porniră împreună agale, sporovăind de-a lungul coridorului. Nick Aproape-Făr-de-Cap, observă Harry, încă ținea în mână scrisoarea de la Sir Patrick.

– Aș vrea să te pot ajuta cu ceva în privința „Clubului Decapitaților"..., zise Harry.

Nick Aproape-Făr-de-Cap se opri în fața lui Harry care trecu prin el. Regretă imediat, fusese ca și când ar fi păsit printr-un duș rece.

– Ai putea să faci ceva pentru mine, zise Nick, emoționat. Harry..., oare cer prea mult... nu ai vrea...

– Ce este? întrebă Harry.

– Păi, de acest Halloween se împlinesc cinci sute de ani de la moartea mea, spuse Nick Aproape-Făr-de-Cap, stând drept și încercând să pară demn.

– Ah, zise Harry, neștiind dacă trebuia să fie trist sau fericit. Da...

– Dau o petrecere într-una dintre camerele mai spațioase din pivniță. O să vină prieteni din toată țara. Ar fi o mare onoare pentru mine, dacă ai veni și tu... Ar fi bineveniți și

domnul Weasley și domnișoara Granger, desigur... Dar cred că vă duceți la serbarea de la școală..., zise el, privindu-l în așa fel, încât Harry nu știa cum să iasă din acea situație.

- Nu, zise Harry, repede, o să vin...

- Dragul meu! Harry Potter la petrecerea de ziua morții mele! Și... crezi că ai putea să-i spui domnului Patrick cât de tare te-am speriat și cât de deosebit mă găsești?

- Bi-Bineînțeles, zise Harry.

Nick Aproape-Făr-de-Cap mai avea puțin și-l lua în brațe.

*

- O petrecere de *ziua morții?* întrebă Hermione, entuziasmată, după ce Harry se schimbă în sfârșit de hainele ude și murdare și coborî în camera de zi. Pariez că nu sunt mulți oameni în viață care pot spune că au fost invitați la o astfel de petrecere! O să fie fascinant!

- De ce și-ar dori cineva să-și serbeze ziua în care a murit? spuse Ron, care își făcuse tema doar pe jumătate la „Poțiuni" și era foarte morocănos. Mie mi se pare extrem de deprimant...

Ploaia încă mai bătea cu furie în ferestre, care acum erau negre ca tușul, dar înăuntru era vesel și cald. Lumina șemineului se revărsa asupra nenumăratelor fotolii moi în care elevii citeau, discutau, își făceau temele, sau, în cazul lui Fred și George, încercau să afle ce se întâmplă cu o salamandră dacă îi dai să mănânce artificii Filibuster. Fred „salvase" reptila de un portocaliu-fosforescent, care trăia în mijlocul flăcărilor, de la o oră de „Grija față de creaturile magice", iar acum se foia pe masă, sub privirile curioase ale celor din jur.

Harry era pe punctul de a le spune lui Ron și Hermionei despre Filch și cursul său RAPIDMAGIC, când salamandra țâșni în sus, refugiindu-se în flăcările din șemineu, scoțând scântei și pufnituri. Imaginea lui Percy care răcnea la George și la Fred de răgușise și spectacolul minunat al mandarinei de flăcări din gura salamandrei șterseră din mintea lui Harry și pe Filch și cursul RAPIDMAGIC.

*

Până în ziua de Halloween, Harry regretă promisiunea făcută în grabă lui Nick Aproape-Făr-de-Cap. Toată școala visa cu nerăbdare la serbarea de Halloween. Marea Sală fusese decorată ca de obicei cu lilieci vii, dovlecii lui Hagrid fuseseră scobiți și transformați în felinare enorme, în care puteau să încapă trei oameni, și circulau zvonuri că Dumbledore chemase o trupă de schelete dansatoare, pentru animarea atmosferei.

- O promisiune este o promisiune, îi reaminti Hermione lui Harry, autoritar. Ai promis că te duci la petrecerea de ziua morții lui Nick.

Așa că la ora șapte, Harry, Ron și Hermione trecură chiar pe lângă Marea Sală, care gemea de lume și care strălucea ademenitor, din cauza farfuriilor aurite și a lumânărilor, și toți trei se îndreptară spre pivnița castelului.

Coridorul care ducea spre petrecerea de ziua morții lui Nick Aproape-Făr-de-Cap fusese presărat și el cu lumânări, deși efectul era departe de a fi vesel: erau niște lumânări lungi, subțiri, cu flacără neagră, toate dând o culoare de un albastru-închis, aruncând o paloare ca de fantomă pe fețele lor însuflețite. Temperatura scădea cu fiecare treaptă pe care o coborau. Tremurând, și strângându-și mantiile în jurul trupurilor, auziră un sunet ca un zgâriat de unghii enorme pe o tablă gigantică.

- Asta ar trebui să fie *muzică?* șopti Ron.

Dădură colțul și îl văzură pe Nick Aproape-Făr-de-Cap stând în pragul unei uși, drapat în catifea neagră.

- Prieteni dragi, spuse el, sumbru, bine ați venit, bine ați venit... sunt așa de fericit că ați putut veni...

Își scoase pălăria și îi salută, după care îi pofti în cameră.

Era o priveliște incredibilă. Camera era plină de sute de oameni translucizi, sidefii, mai mult plutind deasupra ringului de dans, valsând pe o îngrozitoare și sfredelitoare muzică a treizeci de ferăstraie, cântată de o orchestră de pe o scenă neagră. Un candelabru cu mii de lumânări negre arunca o

lumină mohorâtă, albastră. Aburul respirației lor se ridica la un metru pe deasupra capetelor. Era ca și când ar fi intrat într-un congelator.

– Aruncăm o privire în jur? sugeră Harry, dorind să-și încălzească picioarele.

– Aveți grijă să nu pășiți *prin* cineva, zise Ron, neliniștit, și porniră pe marginea ringului de dans.

Trecură pe lângă un grup de călugărițe posomorâte, pe lângă un om zdrențăros, care purta lanțuri, și pe lângă Călugărul Barosan, o stafie veselă, din casa Astropufilor, care vorbea cu un cavaler cu o săgeată înfiptă în frunte. Harry nu se miră deloc să vadă că Baronul Sângeros, o stafie din casa Viperinilor, fioroasă și cu privirea holbată, plină de stropi de sânge, era tratată cu indiferență de celelalte fantome.

– O nu, zise Hermione, oprindu-se brusc. Înapoi, înapoi, nu vreau să vorbesc cu Plângăcioasa Myrtle...

– Cu cine? zise Harry, dându-se repede înapoi.

– Bântuie toaleta fetelor de la primul etaj, zise Hermione.

– Bântuie o *toaletă?*

– Da, toaleta a fost stricată tot anul, din cauza isericalelor lui Myrtle. A inundat totul cu plânsetele ei! Oricum, nu am intrat acolo decât dacă a fost neapărat nevoie. Este îngrozitor să te duci la un W.C., unde geme încontinuu cineva lângă tine...

– Uite, mâncare! zise Ron.

De partea cealaltă a camerei, se afla o masă lungă, acoperită și ea cu catifea neagră. Se îndreptară spre ea, entuziasmați, dar în momentul următor rămaseseră paralizați, scârbiți la culme. Mirosul era dezgustător. Pești mari, în putrefacție, erau așezați pe niște frumoase platouri de argint, prăjiturile, făcute scrum, erau îngrămădite pe tăvi superbe, țipari de baltă, pe care mișunau viermii, o bucată de brânză, acoperită de un strat gros de mucegai verde, și, la loc de cinste, un enorm tort cenușiu, în formă de piatră funerară, cu glazură ca de smoală, care forma cuvintele:

Sir Nicholas de Mimsy-Porpington
Mort: 31 Octombrie 1500

Harry văzu cu uimire cum o fantomă impunătoare se apropie de masă, se lăsă pe vine și păși prin masă cu gura căscată atât de tare, încât trecu printr-un întreg somon puturos.

- Poți să-i simți gustul dacă treci prin el? îl întrebă Harry.

- Aproape, răspunse stafia, tristă, și se depărtă.

- Cred că special i-au lăsat să putrezească, pentru a le da un miros mai puternic, să-l poată simți și ei, zise Hermione atotștiutoare, apucându-se de nas și aplecându-se pentru a examina un țipar putred.

- Hai să ne dăm mai la o parte, mi-e rău, zise Ron.

Abia se întoarseră, când un strigoi slăbănog țâșni de sub masă și se proțăpi în aer, în fața lor.

- Bună, Peeves, spuse Harry, precaut.

Spre deosebire de celelalte fantome din jur, Peeves nu era transparent și palid. Din contră, purta o pălărie mare, portocalie, de petrecere, un papion care se tot rotea, iar fața lui diavolească afișa un rânjet sarcastic.

- Vreți ceva de rontăit? spuse el, cât mai dulce posibil, oferindu-le un bol cu alune acoperite de mucegai.

- Nu, mulțumim, zise Hermione.

- Te-am auzit vorbind de biata Myrtle, zise Peeves, cu ochii jucându-i în cap. Ai fost foarte dură cu biata Myrtle.

Trase aer în piept și zbieră:

- HEI! MYRTLE!

- O, nu, Peeves, nu-i spune ce-am zis despre ea, o să fie tare supărată, șopti Hermione, disperată. Nu vorbeam serios, îmi place de ea... ăăă... Bună, Myrtle...

De ei se apropiase stafia ghemuită a unei fete. Avea cea mai posomorâtă față dintre toate câte văzuse Harry, pe jumătate acoperită de părul lins și des, cu ochelari sidefii.

- Ce-i? zise ea, îmbufnată.

- Ce mai faci, Myrtle? zise Hermione, străduindu-se să

pară cât mai veselă. Ce bine că ai ieșit din toaletă.

Myrtle suspină.

– Domnișoara Granger tocmai vorbea de tine, zise Peeves cu viclenie, în urechea lui Myrtle.

– Doar spuneam... spuneam... cât de bine arăți în seara asta, spuse Hermione, fulgerându-l pe Peeves cu privirea.

Myrtle privi bănuitor spre Hermione.

– Îți bați joc de mine, spuse ea și lacrimi argintii i se rostogoliră din ochii ei micuți.

– Nu... sincer... Nu-i așa că tocmai spuneam ce bine arată Myrtle astă-seară? zise Hermione, împungându-i dureros în coaste pe Harry și pe Ron.

– A, da...

– Așa e...

– Nu mă mințiți, icni Myrtle, lacrimile inundându-i fața, în timp ce Peeves o apucă fericit de umeri. Ce credeți, că nu știu ce vorbesc oamenii pe la spatele meu? *Myrtle cea Grasă... Myrtle cea urâtă! Îngrozitoarea, plângăcioasa și jalnica Myrtle!*

– Ai uitat și *plină de coșuri,* îi șușoti Peeves în ureche.

Plângăcioasa Myrtle izbucni în hohote chinuite și ieși fugind din încăpere. Peeves o luă pe urmele ei, aruncând cu alune mucegăite în ea, strigând:

– Plină de coșuri! Plină de coșuri! Sâc! Sâc!

– Dumnezeule, zise Hermione cu tristețe.

Nick Aproape-Făr-de-Cap pluti spre ei prin mulțime.

– Vă simțiți bine?

– Da, mințiră ei.

– O petrecere reușită, spuse Nick Aproape-Făr-de-Cap, mândru. Văduva Îndurerată a venit tocmai din Kent... Se apropie momentul discursului meu, ar trebui să mă duc să previn orchestra...

Dar orchestra se opri din cântat chiar în acel moment. Ca tot restul invitaților, tăcură și ei, privind în jur neliniștiți, în timp ce trâmbița un corn de vânătoare.

– Ah, începe, zise Nick Aproape-Făr-de-Cap, sumbru.

Prin zidul pivniței năvăliră doisprezece cai-fantomă, fiecare călărit de un călăreț fără cap. Mulțimea începu să aplaude puternic. Începu și Harry să aplaude, dar se opri când văzu expresia de pe chipul lui Nick.

Caii galopară până în mijlocul ringului de dans și se opriră, înșirându-se și făcând un pas în față. O fantomă robustă, din primul rând, care își ținea capul bărbos sub braț, suflă în corn, sări jos, își ridică deasupra mulțimii capul pentru a îi vedea pe toți (toată lumea râse amuzată) și veni spre Nick Aproape-Făr-de-Cap, punându-și capul la loc pe umeri.

- Nick! răcni fantoma. Ce mai faci? Mai reziști?

Râse cu hohote, din toată inima, și îl bătu pe umăr pe Nick Aproape-Făr-de-Cap.

- Bine ai venit, Patrick, spuse Nick, țeapăn.

- A, și d'ăștia, *vii!* zise Sir Patrick, zărindu-i pe Harry, Ron și Hermione și se prefăcu speriat de moarte, încât îi căzu iar capul de pe umeri (și din nou izbucni mulțimea în hohote de râs).

- Foarte comic, n-am ce zice, făcu Nick, posac.

- Nu îl luați în seamă pe Nick, zise capul lui Sir Patrick, de pe jos. E încă supărat că nu l-am admis în „Clubul Decapitaților"! Dar uitați-vă și voi la el...

- Cred, zise Harry grăbit, în urma unei priviri sugestive din partea lui Nick, că Nick este foarte... înspăimântător și... hmm...

- Mda! strigă capul lui Sir Patrick. El te-a rugat să spui asta!

- Un moment de atenție, vă rog, este timpul pentru discursul meu! spuse Nick Aproape-Făr-de-Cap, tare, îndreptându-se spre podium și intrând sub un reflector albastru.

- Răposații mei, domni și doamne, este marea mea durere să...

Dar nimeni nu putu auzi restul. Sir Patrick și călărețiii tocmai începuseră un joc de Hochei-cu-Capete și lumea se întorsese pentru a-i urmări. Nick Aproape-Făr-de-Cap încercă în zadar să-și recupereze publicul. Renunță când capul lui Sir Patrick zbură pe deasupra lui în urale.

Lui Harry îi era foarte frig, ca să nu mai vorbim de foame...

– Nu mai pot să suport mult timp toate astea, mormăi Ron, cu dinții clănțănind, în timp ce orchestra își reîncepu „melodia" și stafiile se reîntoarseră pe ringul de dans.

– Hai să mergem, se învoi Harry.

Se îndreptară spre ușă cu spatele, dând din cap și zâmbind tuturor celor care îi priveau, iar peste câteva minute alergau pe coridorul plin de lumânări negre.

– Poate că nu s-a terminat budinca încă, zise Ron, optimist, mergând înainte, spre Marea Sală.

Și atunci Harry o auzi din nou.

– *... sfâșii... distrug... omor...*

Era aceeași voce, aceeași voce glacială, criminală, pe care o auzise în biroul lui Lockhart.

Încremeni, lipit de zidul de piatră, ascultând cu maximă atenție, uitându-se în jur, cercetând culoarul prost luminat.

– Harry, ce...

– Vocea aceea... taci puțin...

– *... atât de înfometat... de atâta timp...*

– Ascultați! strigă Harry, iar Ron și Hermione înțepeniră locului, privindu-l cu atenție pe Harry.

– *... să omor... a venit vremea să omor...*

Vocea era din ce în ce mai slabă. Harry era convins că se îndepărta, ducându-se undeva, în sus. Un amestec de frică și emoție puse stăpânire pe el, în timp ce se uita la tavanul întunecos. Cum putea să se ducă în sus? Era o stafie, pentru care tavanele de piatră nu contau?

– Pe aici, strigă el, și începu să urce scările în fugă, spre holul de la intrare.

Era inutil să spere că va auzi ceva, fiindcă glasurile vesele de la Serbarea de Halloween răzbăteau din Marea Sală. Harry sui pe scara de marmură până la etajul întâi, urmat de Ron și Hermione.

– Harry, ce...

– SSST!

Harry își ciuli urechile. De departe, de deasupra ringului de dans, din ce în ce mai încet, auzi iar vocea:

- ... *îmi miroase a sânge... MIROS DE SÂNGE!*

Stomacul lui Harry se făcuse ghem.

- O să omoare pe cineva! strigă el și, ignorând fețele stupefiate ale lui Ron și Hermione, urcă scările, câte trei trepte deodată, încercând să mai audă vocea, cu tot zgomotul pașilor săi.

Harry fugi de-a lungul coridorului de la etajul doi, cu Ron și Hermione gâfâind în urma lui, oprindu-se doar când dădură colțul spre un coridor părăsit.

- Harry, ce a fost toată chestia asta? zise Ron, ștergându-și fruntea transpirată. Eu n-am auzit nimic...

- UITAȚI!

Ceva strălucea pe peretele din fața lor. Se apropiară încet, încercând să zărească prin întuneric. Cuvinte de un cot fuseseră scrijelite pe peretele dintre două ferestre, scânteind în lumina torțelor aprinse.

CAMERA SECRETELOR A FOST DESCHISĂ!
DUȘMANI AI MOȘTENITORULUI, PĂZIȚI-VĂ!

- Ce este *aia*... care atârnă dedesubt? zise Ron, cu un tremur ușor în voce.

Apropiindu-se, Harry aproape alunecă pe o baltă enormă de pe jos. Ron și Hermione îl prinseră și se duseră toți trei lângă inscripție, cu ochii fixați pe silueta întunecată de sub ea. Toți își dădură seama imediat cine era și se dădură înapoi cu un PLEOȘC!

Doamna Norris, pisica supraveghetorului, era atârnată de coadă, de suportul torței! Țeapănă, cu ochii larg deschiși, ficși.

Pentru câteva minute nu se mișcară din loc. Apoi Ron zise repede:

- Hai să plecăm de-aici!

- Nu, ar trebui să rămânem... să dăm o mână de ajutor...,

bălmăji Harry.

– Crede-mă, zise Ron, nu e bine să fim găsiți aici!

Dar era prea târziu. Un zgomot, ca un tunet îndepărtat, îi anunță că serbarea se sfârșise. Din ambele capete ale coridorului se auzeau sute de pași, care urcau scările, și vocile fericite ale unor oameni sătui. În secunda următoare, elevii năvăliră din ambele părți.

Discuțiile, învălmășeala, zgomotul se opriră dintr-o dată când zăriră în fața ochilor pisica spânzurată de coadă. Harry, Ron și Hermione erau singuri în mijlocul culoarului. Peste mulțimea de elevi care se îmbulzeau pentru a se holba la priveliștea sinistră se lăsă o tăcere de moarte. Apoi cineva țipă, spărgând liniștea.

– Dușmani ai Moștenitorului, păziți-vă! Voi sunteți următorii, ăștia cu „sânge-mâl"!

Era Draco Reacredință. Se împinse în fața mulțimii, ochii săi verzi și reci prinzând viață, chipul său, de obicei secat de sânge, roși, rânjind la vederea pisicii înțepenite.

— Capitolul IX —

SCRISUL DE PE PERETE

- Ce se întâmplă aici? Ce s-a întâmplat?

Atras fără îndoială de ţipetele lui Reacredinţă, Argus Filch veni, făcându-şi loc cu coatele prin mulţime. În acel moment o văzu pe Doamna Norris şi se dădu un pas înapoi, strângându-şi faţa în mâini, disperat.

- Pisica mea! Pisica mea! Ce s-a întâmplat cu Doamna Norris? se jeli el.

Ochii îi căzură pe Harry.

- Tu! icni el. Tu! Tu mi-ai omorât pisica! Ai omorât-o! Te ucid! Te...

- *Argus!*

Dumbledore sosise la faţa locului, urmat de alţi profesori. În câteva minute, trecu de Harry, Ron şi Hermione şi o desprinse pe Doamna Norris de pe mânerul torţei.

- Vino cu mine, Argus, îi spuse el lui Filch. Şi voi, domnule Potter, domnule Weasley şi domnişoară Granger...

Lockhart făcu un pas grăbit în faţă.

- Biroul meu este cel mai aproape, domnule director... chiar deasupra... Vă rog să binevoiţi să...

- Mulţumesc, Gilderoy, zise Dumbledore.

Mulţimea amuţită se dădu la o parte pentru a le face loc. Lockhart, entuziasmat şi dându-şi importanţă, îl urmă pe Dumbledore. La fel, profesorii McGonagall şi Plesneală.

De cum intrară în biroul întunecos al lui Lockhart, se simţi un freamăt pe pereţi. Harry văzu cum câteva dintre pozele lui Lockhart se ascundeau, să nu li se vadă părul pus

pe bigudiuri. Lockhart în carne și oase aprinse lumânările de pe birou și se retrase în fundul camerei. Dumbledore o puse pe Doamna Norris pe biroul lustruit și începu să o examineze. Harry, Ron și Hermione schimbară priviri îngrijorate și se adânciră în scaunele pe care nu cădea direct lumina lumânărilor.

Vârful nasului lung și strâmb al lui Dumbledore era doar la doi centimetri depărtare de blana Doamnei Norris.

O cercetă cu atenție prin ochelarii săi, în formă de semilună, degetele-i lungi împungând-o și pipăind-o. Profesoara McGonagall era aplecată aproape la fel de mult, încât ajunsese să se uite cruciș. În spatele lor se deslușea Plesneală, retras cât mai în umbră, cu o expresie ciudată pe chip, de parcă încerca din răsputeri să nu zâmbească. Iar Lockhart se plimba în jurul lor, dându-le sfaturi.

– Cu siguranță a fost omorâtă de un blestem... probabil Tortura Transmogrifă. Am văzut de multe ori cum este folosită, ce ghinion că nu am fost acolo, știu contra-blestemul care ar fi salvat-o...

Comentariile lui Lockhart erau însoțite de bocetele răscolitoare ale lui Filch. Era prăbușit în scaunul de lângă birou, neputând să se uite la Doamna Norris, ascunzându-și fața în mâini. Oricât de mult l-ar fi detestat Harry pe Filch, nu putea să nu-i pară un pic rău de el, însă nu îl compătimea atât de mult, cât se compătimea pe sine. Dacă Dumbledore îl credea pe Filch, ar fi fost exmatriculat pe viață, cu siguranță.

Dumbledore bombănea cuvinte ciudate încet și o atingea pe Doamna Norris cu bagheta, dar nu se întâmplă nimic. Era la fel ca și până atunci, de parcă tocmai ar fi fost împăiată.

– ...Îmi amintesc de un incident similar din Oaugadogou, zise Lockhart, o serie de atacuri, toată povestea este prezentată în autobiografia mea. Am reușit să dotez băștinașii cu diferite talismane care au rezolvat imediat problema...

Fotografiile lui Lockhart de pe pereți dădeau din cap aprobator, în timp ce acesta vorbea. Una dintre ele uitase

să-și scoată bigudiurile.

Până la urmă, Dumbledore se îndreptă din șale.

- Nu este moartă, Argus, spuse el cu blândețe.

Lockhart se opri brusc din enumerarea crimelor pe care le prevenise el.

- Nu-i moartă? exclamă Filch, uitându-se printre degete la Doamna Norris. Dar de ce este... rigidă și înghețată?

- A fost împietrită, zise Dumbledore („Ah, știam eu!" făcu Lockhart.). Dar cum, nu vă pot spune...

- Întreabați-l pe el! icni Filch, întorcându-și fața înlăcrimată și umflată spre Harry.

- Nici un elev din anul II nu ar fi putut să facă vraja asta, zise Dumbledore, ferm. Ar fi fost nevoie de cea mai elaborată Magie Neagră a...

- El a făcut-o, el a făcut-o! răcni Filch și fața încercănată i se învineți. Ați văzut ce a scris pe peretele acela! A găsit... în biroul meu... știe că sunt... sunt un...

Chipul lui Filch se schimonosi îngrozitor.

- Știe că sunt un... *Non!* termină el.

- Nu m-am atins de Doamna Norris! spuse Harry, tare, stânjenit de privirile celor din jur îndreptate asupra lui, inclusiv ale tuturor pozelor lui Lockhart. Și nici măcar nu știu ce este un Non!

- Prostii! sări Filch. Mi-a văzut plicul de la RAPIDMAGIC!

- Dați-mi voie să vorbesc, domnule director, spuse Plesneală din umbră.

Lui Harry i se accentuă presentimentul unor nenorociri viitoare. Era sigur că Plesneală nu era în stare să spună nimic în favoarea lui.

- Potter și prietenii lui ar fi putut să fie în locul nepotrivit și la timpul nepotrivit, spuse el, un zâmbet prefigurându-se în colțul gurii sale, de parcă s-ar fi îndoit de ce spunea, dar există niște dubii totuși. De ce se aflau pe coridorul de sus, oricum? De ce nu erau la serbarea de Halloween?

Harry, Ron și Hermione începură să le explice totul,

amintind de petrecerea de ziua morții lui Nick.

– Erau prezente sute de stafii, care pot să vă spună că am fost acolo...

– Dar de ce nu v-ați întors la serbare după aceea? zise Plesneală, ochii săi negri sclipind în lumina lumânărilor. Ce căutați pe coridor?

Ron și Hermione se uitară la Harry.

– Pentru că... pentru că..., începu Harry.

Inima îi bătea cu putere, ceva îi spunea că ar fi întins coarda prea tare dacă le-ar fi spus că au fost aduși acolo de o voce din neant, pe care numai el putea să o audă...

– ... pentru că eram obosiți și vroiam să ne ducem la culcare! termină el.

– Fără să cinați? întrebă Plesneală, un zâmbet triumfător făcându-și apariția pe fața sa sfrijită. Nu știam că fantomele au mâncare potrivită pentru oameni, la petrecerile lor...

– Nu ne era foame, spuse Ron, tare, stomacul său scoțând un ghiorțăit puternic.

Zâmbetul răutăcios al lui Plesneală i se întinse pe toată fața.

– Vă sugerez, domnule director, că Potter nu este sincer pe deplin, spuse el. Ar fi o idee bună dacă ar fi privat de anumite privilegii, până când va fi gata să ne spună tot adevărul. Personal, eu cred că ar trebui scos din echipa de Vâjthaț a Cercetașilor, până va învăța să fie cinstit.

– Serios, Severus? făcu profesoara McGonagall, tăios. Nu văd nici un motiv pentru care să i se interzică băiatului să joace Vâjthaț. Pisica asta nu a fost lovită în cap cu o mătură. Nu este absolut nici o dovadă că Potter a greșit cu ceva.

Dumbledore îl cerceta pe Harry cu privirea. Privirea sa de un albastru-deschis îl făcea pe Harry să se simtă de parcă ar fi fost examinat cu raze X.

– Nevinovat până când se va dovedi contrariul, Severus, zise el cu hotărâre.

Plesneală era furios. Ca și Filch, de altfel.

– Pisica mea a fost împietrită! izbucni el, cu ochii ieșindu-i din orbite. Vreau să fie pedepsit cineva!

– O vom vindeca, Argus, zise Dumbledore, răbdător. Doamna Lăstar a reușit să cultive niște mătrăgune, numai bune ca antidot. Cum ajung la mărimea potrivită, voi cere să se prepare o poțiune, care o va învia pe Doamna Norris.

– O voi face eu, se băgă și Lockhart în discuție. Cred că am mai făcut-o de cel puțin o sută de ori, aș putea să fac o Poțiune de Refacere chiar și în somn...

– Scuzați-mă, îl întrerupse Plesneală, glacial, dar cred că eu sunt maestrul poțiunilor în școala asta...

Urmă o pauză nefirească.

– Puteți să plecați, le spuse Dumbledore lui Harry, Ron și Hermionei.

Plecară cât mai repede posibil, dar fără să alerge. Când ajunseră la etaj, deasupra biroului lui Lockhart, intrară într-o clasă goală și închiseră ușa după ei. Harry privea spre fețele întunecate ale prietenilor săi.

– Credeți că ar fi trebuit să le spun despre vocea pe care am auzit-o?

– Nu, zise Ron, fără ezitare. Să auzi voci pe care nu le mai poate auzi nimeni altcineva nu e de bine, nici chiar în lumea noastră...

Ceva din tonul lui Ron îl făcu pe Harry să întrebe:

– Dar tu mă crezi, nu?

– Bineînțeles, zise Ron, repede. Dar... trebuie să recunoști că e ciudat ...

– Știu că este ciudat, spuse Harry. Toată chestia e stranie. Ce era scris, oricum? *Camera a fost deschisă...* Ce ar trebui să însemne asta?

– Știi, parcă îmi sună cunoscut, zise Ron încet. Parcă cineva mi-a spus odată o poveste despre existența unei camere secrete la Hogwarts... S-ar putea să fi fost Bill...

– Și ce Dumnezeu este un Non? zise Harry.

Spre uimirea lui, Ron își înăbuși un chicotit.

– Păi... de fapt nu este nimic de râs..., dar fiind vorba de Filch..., spuse el. Un Non este cineva care a fost născut într-o familie de vrăjitori, dar nu are puteri magice deloc. Într-un

fel, opusul vrăjitorilor născuți din Încuiați, dar acești Non sunt foarte stranii. Dacă Filch încearcă să învețe magia printr-un curs RAPIDMAGIC, presupun că trebuie să fie un Non. Asta ar explica multe. De exemplu, de ce urăște elevii atât de mult.

Ron zâmbi satisfăcut.

– De-aia este așa de înverșunat împotriva noastră!

Un ceas bătu undeva.

– Miezul nopții, spuse Harry. Ar trebui să ne ducem la culcare, înainte să ne găsească Plesneală și să ne acuze de cine știe ce altceva.

*

Timp de câteva zile, școala nu mai vorbea despre nimic altceva, decât de atacul împotriva Doamnei Norris. Filch menținea proaspăt acest gând în mințile tuturor, plimbându-se în jurul locului faptei, de parcă ar fi crezut că atacatorul ar putea să se întoarcă. Harry îl văzuse frecând mesajul de pe perete cu Îndepărtătorul de Mizerie al doamnei Skowers, bun la toate, dar fără succes. Cuvintele străluceau mai tare ca niciodată pe peretele de piatră. Când Filch nu păzea locul crimei, scruta cu ochi roșii și holbați, pândind elevii neștiutori și încercând să-i pedepsească pentru lucruri de genul „respirației prea zgomotoase" sau fiindcă „păreau fericiți".

Ginny Weasley fusese foarte afectată de soarta Doamnei Norris. Din câte spunea Ron, era o mare iubitoare de pisici.

– Dar tu nu ai apucat să o cunoști bine pe Doamna Norris, îi spuse Ron, binevoitor, de-aia o plângi atât. Sincer, ne este mult mai bine fără ea!

Buza de jos a lui Ginny începu să tremure.

– De obicei nu se întâmplă astfel de lucruri la Hogwarts, o liniști Ron. O să-l prindă pe nebunul care a făcut-o și îl vor da afară cât ai zice pește. Tot ce sper este să aibă timp să-l împietrească și pe Filch, înainte de a fi exmatriculat. Glumeam..., adăugă Ron repede, văzând că Ginny se albise la față.

Atacul avusese consecințe și asupra Hermionei. Era chiar foarte normal pentru Hermione să petreacă foarte mult

timp citind, dar acum nu mai făcea nimic altceva decât asta. Până miercurea următoare, nici Harry și nici Ron nu primiră nici un răspuns din partea ei la întrebarea „Ce mai faci?"

Harry fusese reținut după ora de „Poțiuni", Plesneală punându-l să curețe resturile de viermi de pe bănci. După un prânz rapid, urcă la bibliotecă, să-l întâlnească pe Ron, și îl văzu venind spre el pe Justin Finch-Fletchley, băiatul de la Astropufi, pe care îl cunoscuse la ora comună de „Ierbologie". Harry tocmai deschisese gura să-l salute, când Justin, care îl zărise cu siguranță, se întoarse și plecă grăbit în partea opusă.

Harry îl găsi pe Ron în bibliotecă, făcându-și tema la „Istoria magiei". Profesorul Binns le ceruse o compunere lungă de un metru despre „Consiliul medieval al vrăjitorilor europeni".

– Nu-mi vine să cred, tot mai am nevoie de șaptesprezece centimetri..., zise Ron, enervat, dând drumul pergamentului care se strânse la loc, iar Hermione a scris un metru și jumătate, și are și un scris mic!

– Ea unde e? întrebă Harry, înșfăcând ruleta și măsurându-și lucrarea.

– Acolo, zise Ron, arătând spre rafturi, caută altă carte. Cred că vrea să citească toată biblioteca până la Crăciun.

Harry îi povesti lui Ron despre Justin Finch-Fletchley, care fugise de el.

– Și ce-ți pasă, eu cred că e cam idiot, spuse Ron, scriind cât de mare putea. Toate prostiile alea cu Lockhart, care este atât de minunat...

Hermione ieși dintre rafturi și, deși părea irascibilă, era totuși pregătită să stea de vorbă cu ei.

– Toate exemplarele „Hogwarts: Scurtă istorie" au fost împrumutate, spuse ea, așezându-se lângă Harry și Ron. Și este o listă de așteptare de două săptămâni, ca să pui mâna pe carte. Cât de rău îmi pare că am uitat-o acasă, dar nu mai avea loc în cufăr, cu toate cărțile lui Lockhart.

– De ce o cauți? o întrebă Harry.

– Din același motiv ca toată lumea, zise Hermione, să citesc despre legenda Camerei Secretelor.

– Ce-i asta? spuse Harry, repede.

– Tocmai asta este problema. Nu-mi pot aminti, zise Hermione, mușcându-și buza. Și nu găsesc povestea altundeva...

– Hermione, lasă-mă să-ți citesc compunerea, spuse Ron, disperat, uitându-se la ceas.

– Nu, spuse Hermione, serioasă deodată. Ai avut zece zile să o termini.

– Nu mai îmi trebuie decât cinci centimetri, haide, te rog...

Sună clopoțelul. Ron și Hermione se duseră spre ora de „Istoria Magiei", ciondănindu-se tot drumul.

„Istoria Magiei" era materia cea mai plictisitoare din orarul lor. Profesorul Binns, care o preda, era singurul profesor-fantomă și cel mai interesant lucru la orele sale era când intra în clasă prin tablă. Bătrân și cocârjat, mulți oameni ziceau că nici nu-și dăduse seama că a murit. Pur și simplu se dusese la ore într-o zi și își lăsase corpul într-un fotoliu din fața șemineului din cancelarie, iar viața lui nu se schimbase cu nimic de atunci.

În acea zi era mai plictisitor ca niciodată. Profesorul Binns se uită pe notițe și începu să citească, mormăind monoton, ca un aspirator vechi, până când aproape toți elevii din clasă ațipiră, trezindu-se din când în când să mai scrie un nume sau o dată, pentru ca apoi să adoarmă la loc. Vorbea de o jumătate de oră, când se petrecu ceva ce nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Hermione ridică mâna.

Profesorul Binns, întrerupându-se dintr-o lectură îngrozitor de obositoare despre o Întrunire Vrăjitorească Internațională din 1289, o privi uimit.

– Domnișoară... ăăă...

– Granger, domnule profesor. Mă întrebam dacă ați putea să ne spuneți câte ceva despre Camera Secretelor, zise Hermione cât se putea de clar.

Dean Thomas, care până atunci căscase gura pe fereastră, tresări pe scaun, Lavender Brown își înălță capul de pe bra-

te și cotul lui Neville alunecă de pe bancă.

Profesorul Binns clipi.

- Eu predau „Istoria Magiei", zise el cu o voce uscată, șuierătoare. Eu am de-a face cu *faptele,* domnișoară Granger, nu cu mituri și legende.

Își drese vocea cu un zgomot ca de cretă ruptă și continuă:

- În luna septembrie a acelui an, un comitet de vrăjitori din Sardinia...

Se întrerupse iar, fiindcă mâna Hermionei era din nou în aer.

- Domnișoară *Grant?*

- Domnule, dar legendele nu sunt bazate întotdeauna pe fapte?

Profesorul Binns o privea atât de mirat, încât Harry fu convins că până atunci nu mai fusese întrerupt vreodată de nimeni, viu sau mort.

- Păi, zise profesorul Binns încet, da, s-ar putea spune și așa, presupun...

Se uită la Hermione de parcă nu mai văzuse cu adevărat nici un elev până atunci.

- Pe de altă parte, legenda despre care vorbești este o poveste extraordinar de senzațională, ridicolă chiar...

Toată clasa sorbea acum fiecare vorbă a profesorului Binns. Privi sumbru la toți și văzu că fiecare chip se întoarce spre el. Harry își dădu seama că era total nepregătit pentru atenția acordată subit.

- Ei bine, spuse el încet. Să vedem... Camera Secretelor... Știți cu toții, desigur, că Hogwarts a fost fondat acum mai bine de o mie de ani... data precisă nu este cunoscută... de patru dintre cei mai mari vrăjitori ai tuturor timpurilor. Cele patru case ale școlii au fost numite după ei: Godric Cercetaș, Helga Astropuf, Rowena Ochi-de-Șoim și Salazar Viperin. Au construit acest castel împreună, departe de ochii iscoditori al Încuiaților, având în vedere că era o epocă în care oamenii obișnuiți se temeau de vrăjitori și vrăjitoare, pe care îi persecutau și-i prigoneau fără milă.

Făcu o pauză, aruncă o privire prin clasă, și continuă:

– Vreme de câțiva ani, fondatorii au colaborat în armonie, căutând tineri care dădeau semne că ar fi fost capabili de vrăji și îi aduceau la castel pentru a-i educa. Au început apoi neînțelegerile. Se produse o ruptură între Viperini și ceilalți. Viperinii doreau o selecționare mai atentă a elevilor care erau admiși la Hogwarts. Credeau că magia ar fi trebuit să fie păstrată și transmisă din tată în fiu. Nu erau de acord cu primirea elevilor care proveneau din părinți Încuiați, crezând că erau nedemni de încredere. După un timp, Viperinii se certară crunt cu Cercetașii și părăsiră școala.

Profesorul Binns luă iar o pauză, țuguindu-și buzele și arătând ca o broască țestoasă bătrână și uscată.

– Surse istorice de încredere ne spun doar atât, continuă el, dar aceste fapte adevărate au fost uitate în favoarea legendei despre Camera Secretelor, o născocire foarte măiestrit alcătuită. Povestea spune că Viperinii au construit o cameră secretă în castel, despre care ceilalți fondatori nu au știut nimic. Conform legendei, Viperinii ar fi sigilat Camera Secretelor în așa fel, încât să nu poată fi deschisă decât în momentul în care Moștenitorul ar sosi în școală. Numai acesta putea să desigileze Camera Secretelor, să dezlănțuie *oroarea* din ea și să o folosească pentru a purifica școala de toți cei nedemni să studieze magia.

În toată clasa se lăsase o adâncă tăcere când Binns termină de povestit legenda, dar nu era tăcerea somnoroasă care se instala la orele profesorului Binns. Plutea un sentiment de neliniște în aer, în timp ce toată lumea continua să îl privească, sperând la mai mult. Profesorul Binns era puțin enervat.

– Toate astea sunt niște prostii, desigur, zise el. Normal că școala a fost examinată de multe ori de cei mai înțelepți vrăjitori și vrăjitoare, pentru a se găsi dovezi despre existența acestei camere. Această cameră nu există! Un basm pentru a-i speria pe creduli!

Mâna Hermionei zvâcni iar în aer.

- Domnule... la ce anume v-ați referit când ați spus „oroarea" din Cameră?

- Se crede că este vorba de un monstru, pe care doar Moștenitorul lui Salazar Viperin îl poate controla, zise profesorul Binns pe un ton strident.

Elevii schimbară priviri speriate.

- Vă spun, nu există o astfel de cameră, zise profesorul Binns, răsfoindu-și notițele. Și nici un monstru!

- Dar, domnule, zise Seamus Finnigan, dacă nu poate fi deschisă decât de moștenitorul adevărat al lui Viperin, atunci nimeni altcineva nu ar putea să o găsească, nu-i așa?

- Aiureli, *O'Flaherty,* zise profesorul Binns, cu o voce gravă. Dacă generații întregi de directori și directoare de la Hogwarts nu au găsit-o...

- Dar domnule profesor, sări și Parvati Patil, cred că ai fi nevoit să folosești Magia Neagră ca să o deschizi...

- Doar pentru că un vrăjitor nu folosește Magia Neagră, nu înseamnă că nu o cunoaște, domnișoară, sări profesorul Binns. Repet, dacă unul ca Dumbledore...

- Dar poate că trebuie să fii înrudit cu Salazar Viperin, așa că Dumbledore nu ar putea să..., începu Dean Thomas, dar profesorului Binns i se umpluse paharul.

- De ajuns, le-o tăie el. Este un mit! Nu există! Nu este nici o dovadă că Viperinii ar fi construit nici măcar un dulap de mături! Îmi pare rău că v-am spus o poveste atât de stupidă! Ne vom întoarce, cu voia dumneavoastră, la istorie, la fapte, singurele veridice și credibile!

Și în cinci minute, clasa reveni la starea ei obișnuită de somnolență.

*

- Întotdeauna am știut că Salazar Viperin a fost un bătrân smintit și anormal, le spuse Ron lui Harry și Hermionei, după ce se terminase lecția, în timp ce urcau pe coridoarele supraaglomerate, pentru a-și lăsa ghiozdanele înainte de cină. Dar niciodată nu am bănuit că el a început toată chestia asta cu „sânge-pur". N-aș sta la Viperini, nici

dacă m-ar plăti. Serios, dacă Jobenul Magic m-ar fi trimis la Viperini, aș fi luat trenul înapoi spre casă în trei secunde...

Hermione dădu aprobator din cap, dar Harry nu spuse nimic. Simțea însă un nod în stomac.

Harry nu le spusese niciodată lui Ron și Hermionei că Jobenul Magic se gândise serios să îl pună la Viperini. Își amintea, de parcă ar fi fost ieri, micuța voce care îi vorbise în ureche, când își pusese jobenul pe cap, în urmă cu un an. Harry auzise deja de reputația casei Viperinilor de a fi dat mulți vrăjitori periculoși și se gândise, disperat: *„Doamne, nu la Viperini! Nu la Viperini!"* *„Nu la Viperini, da?"* zisese vocea. *„Ești sigur? Ai toate calitățile, iar această casă te-ar putea ajuta să devii și mai faimos!"*

Și vocea îl repartizase la Cercetași, până la urmă.

Strecurându-se prin mulțime, Colin Creevey trecu pe lângă ei.

– Bună, Harry!

– Bună Colin, zise Harry din reflex.

– Harry..., Harry..., un băiat de la mine din clasă spune că ești...

Dar Colin era atât de mic încât nu se putea lupta cu valul de oameni care îl împingea spre Marea Sală. Îi auziră vocea subțire chițăind:

– Pe curând, Harry!

Și Colin fu luat de șuvoiul mulțimii.

– Oare ce spune un băiat de la el din clasă despre tine? se întrebă Hermione.

– Că sunt moștenitorul lui Viperin, presupun, zise Harry, nodul din stomac mărindu-i-se cu vreo doi centimetri, amintindu-și cum fugise Justin Finch-Fletchley de el.

– Ăștia sunt în stare să creadă orice, spuse Ron, dezgustat.

Mulțimea se rări și putură să urce scările în liniște.

– Chiar ai crezut că există o Cameră a Secretelor? o întrebă Ron pe Hermione.

– Nu știu, spuse ea, încruntându-se. Dumbledore nu a putut s-o vindece pe Doamna Norris și asta mă face să cred că

orice a atacat-o s-ar putea să nu fie... *uman!*

În timp ce Hermione spunea toate acestea, dădură colțul și se regăsiră la capătul aceluiași coridor, unde avusese loc atacul asupra Doamnei Norris. Se opriră și se uitară. Totul era ca în noaptea aceea, în afară de pisica atârnată de torță, iar la perete fusese pus un scaun care acoperea mesajul „CAMERA SECRETELOR A FOST DESCHISĂ! DUȘMANI AI MOȘTENITORULUI, PĂZIȚI-VĂ!"

- Aici cred că stă Filch de pază, mormăi Ron.

Se uitară unul la altul. Culoarul era părăsit.

- Nu moare nimeni dacă aruncăm o privire, zise Harry, punându-și ghiozdanul pe jos și așezându-se în genunchi și în coate, căutând indicii.

- Urme de arsură! zise el. Aici... și aici...

- Vino să vezi asta! spuse Hermione. Ciudat...

Harry se ridică și se duse la fereastra de lângă peretele inscripționat și Hermione arătă spre gemulețul cel mai de sus, unde roiau vreo douăzeci de păianjeni care, după câte își dădeau ei seama, se băteau care să iasă primul prin crăpătura micuță din pervaz. Un fir lung, argintiu atârna ca o funie din locul acela, de parcă ar fi urcat cu toții pe ea, grăbindu-se să iasă afară.

- Ai mai văzut vreodată păianjeni care să se comporte așa? zise Hermione, neliniștită.

- Nu, spuse Harry, dar tu, Ron? Ron?

Se uită în spate. Ron stătea la mare depărtare de ei, părând a lupta din greu cu impulsul de a o lua la goană.

- Care-i problema? zise Harry.

- Nu... nu îmi plac... păianjenii, îngăimă Ron, încordat.

- N-am știut până acum, zise Hermione, uitându-se la Ron, uimită. Dar i-ai folosit de multe ori în poțiuni...

- Nu mă deranjează dacă sunt morți, zise Ron, care evita precaut să se uite spre fereastră, pur și simplu nu-mi place cum se mișcă...

Hermione chicoti.

- Ce ți s-o fi părând așa de amuzant, nu știu, zise Ron,

supărat. Dacă chiar vrei să știi, când aveam trei ani, Fred mi-a transformat ursulețul de pluș într-un păianjen mare și urât pentru că îi stricasem mătura de jucărie. Nici ție nu ți-ar plăcea dacă ți-ai ține ursulețul în brațe și dintr-o dată ar avea mult prea multe picioare și...

Ron se întrerupse, tremurând. Hermione se străduia să nu râdă. Simțind că era momentul să schimbe subiectul, Harry spuse:

– Vă amintiți de toată apăraia aia de pe jos? De unde apăruse? Cineva a șters-o, probabil...

– Era cam pe aici, zise Ron, reușind să se reculeagă pentru a face câțiva pași spre scaunul lui Filch. În fața ușii ăsteia...

Atinse clanța de aramă, dar își retrase mâna imediat, de parcă l-ar fi ars.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

– Nu pot să intru aici, zise Ron cu seriozitate, este o toaletă de fete.

– Ah, Ron, dar n-are cum să fie nimeni înăuntru, spuse Hermione, ridicându-se și apropiindu-se. Este locul Plângăcioasei Myrtle. Haideți, să ne uităm.

Ignorând cu totul semnul mare pe care scria „Defect", ea deschise ușa.

Era cea mai sumbră și mai deprimantă baie în care intrase Harry vreodată. Sub o oglindă mare, spartă și pătată, se aflau niște chiuvete ciobite, rânduite la perete. Podeaua era udă și în ea se reflectau luminile de la cioturile câtorva lumânări pâlpâitoare. Ușile de lemn dinspre toalete erau zgâriate și dezmembrate, ba chiar una dintre ele era scoasă din balamale.

Hermione le făcu semn să tacă și se îndreptă spre cabina din fund. Când ajunse la ea, Hermione spuse:

– Bună, Myrtle, ce mai faci?

Harry și Ron se duseră și ei să vadă. Plângăcioasa Myrtle plutea pe rezervorul W.C.-ului, ștergându-și bărbia.

– Aceasta este toaleta fetelor, făcu ea, privindu-i bănu-

itoare pe Ron și pe Harry. Ei nu sunt fete...

- Nu, zise Hermione. Am vrut doar să le arăt cât... hm... de frumos este aici...

Făcu un semn spre oglinda veche și murdară și spre podeaua umedă.

- Întreab-o dacă nu a văzut ceva, îi șuflă Harry lui Hermione printre dinți.

- Ce i-ai șoptit? întrebă Myrtle, holbându-se la el.

- Nimic, spuse Harry repede. Vroiam să te întrebăm...

- Tare aș vrea ca oamenii să nu mă mai vorbească pe la spate! zise Myrtle, cu vocea înecată de lacrimi. Am și eu sentimente, să știți, chiar dacă sunt moartă...

- Myrtle, nimeni nu vrea să te supere, zise Hermione, Harry a vrut doar...

- Nimeni nu vrea să mă supere! Ce glumă bună! exclamă Myrtle. Viața mea a fost îngrozitoare aici și acum vin oamenii și se iau de mine chiar și după moarte!

- Vroiam să te întrebăm dacă nu ai văzut ceva ciudat în ultimul timp, zise Hermione, repede, pentru că a fost atacată o pisică exact în fața ușii tale, în noaptea de Halloween.

- Ai văzut pe cineva pe aici, în noaptea aia? spuse Harry.

- Nu eram atentă, zise Myrtle cu dramatism. Peeves m-a supărat atât de tare, încât am venit aici cu gând să mă sinucid. Apoi, desigur, mi-am amintit că sunt... că sunt...

- Deja moartă, zise Ron, încercând să o ajute.

Myrtle icni tragic, se ridică în aer, se întoarse și plonjă cu capul înainte, în toaletă, împroșcându-i cu apă din cap până-n picioare, și se făcu nevăzută. După sunetul suspinelor ei, se oprise undeva în curbura în formă de U.

Harry și Ron rămaseseră cu gura căscată, dar Hermione ridică din umeri, vlăguită, și zise:

- Dacă vreți să știți, a fost aproape veselă de data asta... Hai să mergem!

Harry abia închisese ușa, lăsând în urmă suspinele lui Myrtle, când o voce puternică îi făcu pe toți trei să tresară.

- RON!

Percy Weasley se oprise în capul scărilor, cu insigna de Perfect strălucind, și pe chip cu o expresie șocată.

- Este o toaletă de *fete!* exclamă el. Ce căutați...

- Doar aruncam o privire, ridică Ron din umeri. Indicii, știi tu...

Percy se umflă într-un fel care-i aminti perfect lui Harry de doamna Weasley.

- Plecați d-de a-acolo, strigă el, venind spre ei și ușuindu-i cu bătăi din palme. Nu vă pasă ce ar putea crede lumea? Să vă întoarceți iar aici, când toată lumea este la cină...

- Și de ce nu ar trebui să fim aici? întrebă Ron, pornit, oprindu-se brusc și privind spre Percy. Ascultă, noi n-am atins nici măcar un fir de păr de pe pisica aia!

- I-am spus și eu același lucru lui Ginny, zise Percy, furios, dar tot mai crede că o să fiți exmatriculați. N-am mai văzut-o până acum atât de supărată, plânge de mama focului. Ar trebui să te gândești la ea, toți cei din primul an sunt foarte impresionați de chestia asta...

- Puțin îți pasă ție de Ginny, zise Ron, ale cărui urechi se înroșeau tot mai tare. Ți-e teamă doar să nu-ți stric șansele de a deveni Șef de Promoție!

- O să iau cinci puncte de la Cercetași! îi anunță Percy, atingându-și insigna de Perfect. Și sper că v-ați învățat minte! Fără *detectivisme,* sau îi scriu mamei!

Și se depărtă, cu ceafa la fel de roșie, ca și urechile lui Ron.

*

Harry, Ron și Hermione se așezară cât mai departe de Percy în camera de zi, în acea seară. Ron era încă foarte prost dispus și făcea pată după pată pe tema pentru „Farmece". Când încercă să ia bagheta și să le șteargă, aprinse pergamentul. Scoțând aproape la fel de mult fum ca și tema lui, Ron închise furios „Manualul-Standard de vrăji", pentru anul II. Spre uimirea lui Harry, Hermione procedă în același fel.

- Dar cine poate fi, totuși? spuse ea cu o voce calmă, ca

și când ar fi continuat o discuție, pe care tocmai o începuseră. Cine ar vrea să-i elimine de la Hogwarts pe Non și pe cei cu părinți Încuiați?

– Să ne gândim, zise Ron, bătându-și joc de ea. Care dintre bunele noastre cunoștințe crede că cei care provin din Încuiați sunt *gunoaie?*

Se uită la Hermione. Hermione se uită la el, fără să se lase convinsă.

– Dacă te referi la Reacredință...

– Bineînțeles că la el! zise Ron. Ai auzit, doar, chestia cu „sânge-mâl". Ei, și tu, Hermione, nu este nevoie decât să te uiți la mutra lui de șobolan, ca să-ți dai seama că este vorba despre el...

– Reacredință, moștenitorul lui Viperin? întrebă Hermione sceptic.

– Gândește-te și la familia lui, zise Harry, închizându-și cărțile. Fiecare dintre ei au fost la Viperini, tot timpul se laudă cu asta. Ar putea fi foarte bine descendenții lui Viperin. Tatăl lui e foarte rău.

– Ar putea să aibă cheia Camerei Secretelor de secole! zise Ron. Transmițând-o din tată în fiu...

– Păi, zise Hermione prudentă, presupun că este posibil...

– Dar cum o putem dovedi? întrebă Harry, sumbru.

– Putem într-un fel, zise Hermione, încet, coborându-și și mai tare vocea și aruncând o privire spre Percy. Desigur, va fi foarte greu. Și periculos, foarte periculos... Am încălca vreo cincizeci de reguli ale școlii, presupun...

– Dacă o să ai chef să ne explici în decursul viitoarei luni, să ne anunți și pe noi, da? făcu Ron, enervat.

– Bine, zise Hermione, rece. Trebuie să aflăm cum putem să intrăm în camera de zi a Viperinilor și să-l întrebăm pe Reacredință câteva lucruri, fără ca el să-și dea seama că suntem noi.

– Dar este imposibil, zise Harry, în timp ce Ron se prăpădea de râs.

– Nu, nu este, spuse Hermione. Am putea, dacă am face

rost de PoliPoțiune!

– Ce mai e și asta? întrebară Ron și Harry într-un glas.

– Ne-a pomenit ceva despre ea Plesneală acum câteva lecții...

– Poate crezi că noi nu avem altceva mai bun de făcut la „Poțiuni", decât să-l ascultăm pe Plesneală..., bombăni Ron.

– Te transformă în altcineva. Gândiți-vă! Ne-am putea preschimba în unii de la Viperini. Nu și-ar da seama nimeni că suntem noi. Draco ne-ar spune totul. Probabil că deja trâmbițează despre asta, chiar acum în camera lor de zi... Numai dacă l-am putea auzi...

– Chestia asta, PoliPoțiunea, mi se pare cam riscantă, zise Ron, încruntându-se. Ce s-ar întâmpla dacă am rămâne niște Viperini pentru totdeauna?

– Trece după un timp, zise Hermione, fluturându-și mâna, nerăbdătoare, dar o să fie foarte greu să facem rost de rețetă. Plesneală a zis că se află într-o carte care se numește „Poțiuni extrem de puternice" și sunt sigură că este în partea interzisă a bibliotecii.

Exista un singur mod de a scoate o carte din zona interzisă: trebuia să ai un bilet semnat de un profesor.

– Totuși nu văd de ce am avea nevoie de cartea asta, zise Ron, dacă nu avem de gând să preparăm poțiuni din ea.

– Cred, spuse Hermione, că dacă am lăsa impresia că avem nevoie de ea doar pentru a o citi, ca să pătrundem mai bine teoria poțiunilor, am avea o șansă...

– Ah, fiți serioși, n-o să ne creadă nici un profesor, zise Ron. Ar trebui să fie tare tâmpit...

— Capitolul X —

BALONUL-GHIULEA

De la evenimentul dezastruos cu zânele, Profesorul Lockhart nu mai adusese creaturi vii în clasă. În schimb, le citea pasaje din cărțile lui și câteodată dădea viață momentelor mai interesante. De obicei îl chema pe Harry să-l ajute cu acele exemplificări. Harry ajunsese să fie, rând pe rând, un sătean transilvănean, pe care Lockhart îl vindecase de un Blestem de Bâlbâială, un Yeti care răcise la cap și un vampir care nu mai putea mânca decât salată, de când avusese de-a face cu Lockhart.

Și în timpul următoarei ore de „Apărare contra Magiei Negre", Harry fu adus în fața clasei, de data aceasta jucând rolul unui vârcolac. Dacă nu ar fi avut un motiv foarte bine întemeiat pentru a-l menține pe Lockhart bine dispus, ar fi refuzat.

– Un urlet frumos și puternic, Harry... perfect! Și atunci, nici n-o să vă vină să credeți, am țâșnit... uite așa... l-am trântit la podea... astfel... și cu o mână, am reușit să-l țin acolo... Cu cealaltă, i-am pus bagheta la gât... și cu ultimele puteri am săvârșit extrem de complicata vrajă, Homorphus... Atunci a scos un geamăt demn de milă... haide, Harry... pe un ton mai înalt... Bravo!... blana a dispărut... colții s-au retras... și s-a transformat din nou în om. Simplu, dar eficace! Și așa, oamenii dintr-un alt sat își vor aminti de mine ca de un erou care i-a salvat de teroara atacurilor vârcolacului, din fiecare lună.

Clopoțelul sună și Lockhart se ridică de la catedră.

– Temă: scrieți o poezie despre felul în care l-am înfrânt eu pe vârcolacul Wagga Wagga! Un exemplar al cărții mele „Frumosul de mine" cu autograf, celui care compune cea mai bună poezie!

Elevii începură să plece. Harry se întoarse în fundul clasei, unde îl așteptau Ron și Hermione.

– Gata? bombăni Harry.

– Să mai așteptăm până pleacă toată lumea, spuse Hermione, emoționată. Acum...

Se apropie de catedra lui Lockhart, cu mâna încleștată pe o foaie, Harry și Ron, în spatele ei.

– Ăăă... Domnule profesor Lockhart..., începu Hermione. Vroiam să iau cartea aceasta din bibliotecă. Pentru cultura mea generală.

Întinse hârtia, mâna tremurându-i puțin. Dar am o problemă... este în sectorul interzis al bibliotecii, așa că am nevoie de semnătura unui profesor... Sunt convinsă că m-ar ajuta să înțeleg mai bine ce vreți să spuneți în „Hoinărind cu vampirii" despre otrăvuri cu efect întârziat...

– Ah, „Hoinărind cu vampirii"! făcu Lockhart, luând biletul de la Hermione și zâmbindu-i larg. Cred că este cartea mea preferată. Ți-a plăcut?

– O, da, zise Hermione, entuziasmată. Cât de ingenios ați fost când l-ați prins pe ultimul vampir cu strecurătoarea de ceai...

– Ei bine, sunt sigur că nu se va supăra nimeni dacă îi voi oferi celei mai bune eleve a anului puțin ajutor, zise Lockhart, entuziasmat, și scoase o pană enormă de păun. Da, frumoasă, nu? spuse el, citind greșit expresia revoltată de pe fața lui Ron. De obicei o păstrez pentru autografe.

Făcu o semnătură mare și șerpuită pe bilet și i-l dădu înapoi Hermionei.

– Deci, Harry, zise Lockhart, în timp ce Hermione împături biletul cu degete nesigure și îl strecură în geantă, mâine este primul joc de Vâjthaț al sezonului, dacă nu mă înșel... Cercetașii împotriva Viperinilor, nu? Am auzit că ești un ju-

cător important. Și eu am fost căutător. Am fost solicitat să mă alătur Echipei Naționale, dar am preferat să-mi dedic viața cercetării și înfrângerii Magiei Negre. Totuși, dacă simți că ai nevoie de puțin antrenament separat, nu ezita să mă anunți. Întotdeauna sunt fericit să le împărtășesc din experiența mea jucătorilor mai puțin pricepuți...

Harry scoase un sunet neclar din gâtlej și plecă grăbit după Ron și Hermione.

- Nu-mi vine să cred! exclamă el, toți trei examinând semnătura de pe bilet. Nici măcar nu s-a uitat ce carte vroiam!...

- Pentru că este un tembel fără creier, zise Ron. Dar cui îi pasă, am obținut ce doream.

- Ia, te rog, nu este un tembel fără creier, zise Hermione, tăios, în timp ce aproape fugeau spre bibliotecă.

- Da, fiindcă a spus că ești cea mai bună elevă a anului...

Își coborâră vocile, fiind înconjurați de liniștea sufocantă a bibliotecii.

Madam Pince, bibliotecara, era o femeie slabă și enervantă, care arăta ca un vultur malnutrit.

- „Poțiuni extrem de puternice"? repetă ea, bănuitoare, încercând să ia biletul din mâna Hermionei, dar ea nu îi dădu drumul.

- Mă întrebam dacă nu aș putea să păstrez biletul..., spuse ea pe nerăsuflate.

- Of, haide, zise Ron, smulgându-i-l din mână și dându-i-l lui Madam Pince. O să-ți facem rost de un alt autograf. Lockhart ar semna orice care stă nemișcat suficient de mult timp.

Madam Pince puse biletul în lumină, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu-i falsificat, dar trecu testul. Se plimbă printre rafturile impresionante și se întoarse peste câteva secunde cu o carte mare, aparent mucegăită. Hermione o puse cu grijă în ghiozdanul ei și plecară, încercând să nu meargă prea repede și să nu pară prea vinovați.

Cinci minute mai târziu, erau baricadați iar în baia defec-

tă a Plângăcioasei Myrtle. Hermione ignorase protestele lui Ron care subliniau faptul că era ultimul loc în care ar intra orice om în deplinătatea facultăților mintale. Aveau intimitatea asigurată. Myrtle plângea în toaleta ei, dar ei o ignorau complet, așa cum făcea și ea, de altfel.

Hermione deschise cu grijă cartea „Poțiuni extrem de puternice" și toți trei se aplecară asupra paginilor pătate de umezeală. Chiar de la prima privire era evident de ce se afla în sectorul interzis. Unele dintre poțiuni aveau urmări grotești, de neconceput, și mai erau și niște ilustrații foarte neplăcute, de exemplu, un om care părea că fusese întors pe dos și o vrăjitoare din al cărei cap creșteau mai multe perechi de mâini.

– Uite-o, zise Hermione, emoționată, găsind pagina intitulată „PoliPoțiunea".

Era ilustrată cu desene cu oameni transformați pe jumătate în alți oameni. Harry spera din tot sufletul că artistul își imaginase doar expresia durerii insuportabile de pe chipul lor.

– Este cea mai complicată poțiune despre care am citit în viața mea, zise Hermione, în timp ce examinau rețeta. Aripi dantelate de muște, lipitori, alge culese după flux și ghemotoace de iarbă, șopti ea, urmărind cu degetul lista ingredientelor. Păi, se găsesc destul de ușor, sunt în dulap, la îndemâna elevilor, putem să ne servim de acolo. Aaaah, uite, pudră de corn de Bicorn... nu știu de unde o s-o luăm pe asta... Piele sfâșiată de bizon... nici asta nu va fi ușor... și, bineînțeles, puțin din persoana în care vrem să ne preschimbăm.

– Poftim? spuse Ron, tăios. Ce vrei să spui, *puțin din persoana în care vrem să ne preschimbăm?* Eu nu am de gând să beau nimic care să conțină unghiile de la picioarele lui Crabbe...

Hermione continuă de parcă nici nu-l auzise.

– Nu avem de ce să ne facem griji pentru asta, părțile alea se pun la sfârșit...

Ron se întoarse, fără grai, spre Harry, care avea alte griji însă.

– Îți dai seama cât va trebui să furăm, Hermione? Piele sfâșiată de bizon, asta nu se găsește, cu siguranță, în dulapul elevilor. Ce o să facem, o să intrăm în depozitele personale ale lui Plesneală? Nu cred că este o idee foarte bună...

– Ei bine, dacă voi dați bir cu fugiții, foarte bine, spuse ea.

Avea pete roz în obraji și ochii îi erau mai strălucitori ca de obicei.

– Eu nu vreau să încalc regulile, știți prea bine, dar cred că a-i amenința pe cei cu părinți Încuiați este mult mai grav, decât a prepara o poțiune complicată. Dar dacă nu vreți să aflați dacă este vorba de Reacredință, mă duc chiar acum la Madam Pince și returnez cartea...

– N-am crezut că voi trăi ziua când tu ne vei convinge pe noi să încălcăm regulile, zise Ron. Bine, o s-o facem... Dar fără unghiile de la picioare, da?

– Oricum, cât timp ne va lua s-o facem? întrebă Harry, în timp ce Hermione, care părea mai fericită acum, deschise din nou cartea.

– Păi, având în vedere că algele de după flux trebuiesc culese când este lună plină și aripile dantelate trebuie să fiarbă douăzeci și una de zile... cred că va fi gata cam într-o lună, dacă vom putea găsi toate ingredientele.

– O lună? zise Ron. Reacredință i-ar putea ataca pe toți cei care provin din Încuiați până atunci!

Dar ochii Hermionei se subțiară iarăși periculos și adăugă cu calm:

– Dar este cel mai bun plan pe care-l avem... Cu toată viteza înainte!

Însă, în timp ce Hermione verifica dacă puteau să plece din baie fără să-i vadă nimeni, Ron îi șopti lui Harry:

– Ar fi mult mai simplu dacă l-ai putea da jos pe Draco de pe mătură, mâine.

*

Harry se trezi devreme în sâmbăta aceea și se gândi puțin la meciul de Vâjthaț care urma. Avea emoții, mai ales când își imagina la ce ar spune Baston dacă ar pierde Cercetașii,

dar și la gândul de a înfrunta o echipă cu cele mai rapide mături de competiție de pe lume. Niciodată până atunci nu-și dorise să-i bată pe Viperini atât de tare ca în acel moment.

După o jumătate de oră de când stătea în pat, cu un gol în stomac, se sculă și se duse devreme la micul dejun, unde găsi restul echipei Cercetașilor, la masa lungă, goală, toți părând încordați și vorbind puțin.

Ora unsprezece se apropia și toată școala începu să se îndrepte spre stadionul de Vâjthaț. Era o zi cam înnorată, cu un iz de ploaie în aer. Înainte să intre în vestiar, Ron și Hermione veniră repede la Harry să îi ureze baftă. Echipa își puse mantiile roșii ale Cercetașilor, apoi se așeză să asculte tradiționalul discurs de îmbărbătare al lui Baston, dinainte de meci.

– Viperinii au mături mai bune ca noi, începu el, nu are rost să negăm asta. Dar noi avem oameni mai buni pe mături. Ne-am antrenat mult mai mult ca ei, am zburat pe orice vreme... („Foarte adevărat", bombăni George Weasley. „Nu am apucat să mă usuc cum trebuie din august și până acum!")... și îi vom face să regrete ziua în care l-au lăsat pe viermele ăla de Reacredință să cumpere postul de căutător din echipa lor.

Cu pieptul umflat de emoție, Baston se întoarse spre Harry.

– Depinde de tine, Harry, să demonstrezi că un căutător trebuie să aibă ceva mai mult decât banii lui babacu'. Prinde hoțoaica aurie înaintea lui Reacredință sau mori încercând, Harry, pentru că trebuie să câștigăm astăzi, *trebuie.*

– Deci, fii relaxat, Harry, spuse Fred, făcându-i cu ochiul.

Când ajunseră pe teren, îi întâmpină un potop de zgomote, majoritatea urale, deoarece Ochii-de-Șoim și Astropufii abia așteptau să-i vadă învinși pe Viperini, dar din mulțime se auzeau și Viperinii, huiduind și fluierând. Madam Hooch, arbitrul de Vâjthaț, le ceru lui Baston și Flint să dea mâna, ceea ce și făcură, aruncându-și priviri aprige, strângându-și mâinile chiar mai tare decât ar fi fost

cazul.

– La semnalul meu, zise Madam Hooch, trei... doi... unu!

În uralele mulțimii, care le dădeau aripi, cei paisprezece jucători se ridicară spre cerul plumburiu. Harry zbură mai sus decât toți ceilalți, încercând să zărească hotoaica.

– Ce mai faci, Însemnatule? strigă Reacredință, țâșnind pe sub Harry, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze viteza măturii sale.

Harry nici nu avu timp să răspundă. În clipa aceea, veni în viteză spre el un balon-ghiulea, mare și negru. Îl evită în ultima clipă, simțind chiar că îi atinge părul, când trecu pe lângă el.

– Era gata-gata, Harry! zise George, venind lângă el cu bâta în mână, pregătit să trimită balonul-ghiulea înapoi spre unul dintre Viperini. Harry îl văzu pe George lovind cu putere spre Adrian Pucey, dar balonul-ghiulea își schimbă direcția în aer și veni iar țintă spre Harry.

Harry coborî repede pentru a-l evita și George reuși să îl lovească tare, trimițându-l spre Draco. Pentru a doua oară, balonul-ghiulea coti iar ca un bumerang și se îndreptă spre capul lui Harry.

Harry acceleră și o zbughi spre capătul opus al terenului. Auzea clar balonul-ghiulea șuierând în spatele lui. Dar ce se întâmpla? Baloanele-ghiulea nu se concentrau niciodată asupra unui singur jucător, în felul acela, rolul lor era să dea jos de pe mătură cât mai mulți jucători...

Fred Weasley aștepta balonul-ghiulea la capătul celălalt. Harry se feri, timp în care Fred lovi balonul-ghiulea cu toată forța.

– Gata! strigă Fred, fericit, dar se înșela.

Ca și când ar fi fost atras de Harry, ca de un magnet puternic, balonul-ghiulea goni iar spre el și Harry fu nevoit să se îndepărteze cu toată viteza.

Începuse să plouă. Harry simți picăturile grele pe față, stropindu-i ochelarii. Habar nu avea cum decurgea jocul, până nu îl auzi pe Lee Jordan, comentatorul, spunând: „Vi-

perinii conduc cu șaizeci de puncte la zero!"

Măturile superioare ale Viperinilor își făceau evident treaba, iar balonul-ghiulea continua să facă orice ca să-l dea pe Harry jos de pe mătură. Fred și George zburau atât de aproape de el acum, de o parte și de alta, încât Harry nu putea să vadă altceva în afară de mâinile lor și nu avea nici cum să caute hoțoaica, darămite să o mai și prindă.

- Cineva... i-a făcut... ceva... acestui balon-ghiulea..., mormăi Fred, lovindu-l cu toată puterea, în timp ce acesta începuse un nou atac asupra lui Harry.

- Trebuie să cerem timp de odihnă, zise George, încercând în același timp să-i facă semn și lui Baston și nici să nu lase balonul-ghiulea să-i spargă nasul lui Harry.

Baston receptase cu siguranță mesajul. Fluierul lui Madam Hooch se auzi iar. Harry, Fred și George se avântară spre pământ, încă încercând disperați să evite balonul-ghiulea care își ieșise din minți.

- Ce se întâmplă? zise Baston.

În timp ce toată echipa Cercetașilor se strânsese în jurul lui Baston, galeria Viperinilor îi huiduia.

- Fred, George, unde erați când balonul-ghiulea a oprit-o pe Angelina să dea gol?

- Eram cu douăzeci de metri deasupra ei, Oliver, zise George supărat, oprind celălalt balon-ghiulea care era gata să-l omoare pe Harry. Cineva l-a vrăjit... nu-l lasă pe Harry în pace, doar pe el l-a atacat tot jocul. Probabil că e mâna Viperinilor aici!

- Dar baloanele-ghiulea au fost închise în biroul lui Madam Hooch, imediat după ultimul nostru antrenament... și atunci nu aveau nimic..., zise Baston, neliniștit.

Madam Hooch venea spre ei. Peste umărul ei, Harry zări echipa Viperinilor râzând și arătând cu degetul spre el.

- Ascultați, spuse Harry, în timp de Madam Hooch se apropia tot mai mult, cu voi doi zburând în jurul meu tot timpul, singurul mod în care aș putea prinde hoțoaica ar fi doar dacă mi-ar sări drept în poală, zise Harry. Aveți grijă

de restul echipei și lăsați-mă pe mine să mă descurc cu balonul-ghiulea...

– Nu fi încăpățânat, zise Fred. O să-ți zboare capul!

Baston privea când la Harry, când la băieții Weasley.

– Oliver, e o nebunie, zise Alicia Spinnet, supărată. Nu-l poți lăsa pe Harry să-i țină piept singur chestiei ăleia turbate. Hai să cerem o investigație!...

– Dacă ne oprim acum, pierdem meciul! zise Harry. Și nici măcar nu pierdem în fața Viperinilor, ci doar din cauza unui balon-ghiulea nebun! Oliver, spune-le să mă lase în pace!

– Numai din cauza ta, îi strigă George, supărat, lui Baston. „Prinde hoțoaica... sau mori încercând", auzi, ce aiureală!

Madam Hooch veni lângă ei.

– Putem să reluăm meciul? îl întrebă ea pe Baston.

Baston privi expresia hotărâtă de pe chipul lui Harry.

– Bine, spuse el. Fred, George, l-ați auzit pe Harry... Lăsați-l în pace să se descurce singur cu balonul-ghiulea!

Ploaia cădea și mai puternic acum. La fluierul lui Madam Hooch, Harry țâșni în văzduh și auzi fâșâitul balonului-ghiulea în spatele lui. Se roti și coti în spirale, zigzaguri și rostogoliri. Deși puțin ametit, își ținea ochii larg deschiși. Ploaia îi șiroia de pe ochelari în nări, în timp ce zbura cu fața în sus, evitând un alt atac sălbatic al balonului-ghiulea. Auzea râsetele mulțimii din tribune, știa că arăta cât se poate de caraghios, dar balonul-ghiulea era greoi și nu își putea schimba direcția la fel de ușor ca el. Începu un traseu ca de montagne-russe, pe marginea stadionului, străduindu-se să zărească porțile echipei Cercetașilor, printre stropii argintii de ploaie, la care încerca să ajungă Adrian Pucey, dacă trecea de Baston...

Un șuierat pe la urechea lui Harry îl anunță că scăpase iar ca prin urechile acului de balonul-ghiulea. Se întoarse din drum și goni în direcția opusă.

– Te antrenezi la balet, Potter? strigă Draco, Harry fiind nevoit să se rotească de-a dreptul caraghios prin aer pentru a se feri.

Harry țâșni iar, balonul-ghiulea urmându-l la câțiva metri distanță. În acea clipă, privind înapoi cu ură spre Draco, zări hoțoaica aurie! Plutea la câțiva centimetri pe lângă urechea stângă a acestuia, dar el, fiind mult prea ocupat să se distreze pe seama lui Harry, nu o văzuse.

Urmă un moment de derută, Harry plutind nehotărât în aer. Nu îndrăznea să se repeadă spre Draco, de teamă ca acesta să nu ridice privirile și să vadă hoțoaica...

TRONC!

Șovăise prea mult. O secundă în plus și balonul-ghiulea îl izbise în umăr, iar Harry avu senzația că i se desprinde mâna. Amețit, năucit de durerea sfredelitoare, alunecă de pe mătura lui îmbibată de ploaie, rămânând prins de ea doar cu genunchiul, brațul drept atârnându-i inutil pe lângă el. Balonul-ghiulea se întoarse înapoi pentru un al doilea atac, de data aceasta țintind spre față. Harry se dădu la o parte din calea lui cu repeziciune, cu un singur gând în mintea lui amorțită: *să ajungă la Draco!*

Printr-o ceață de ploaie și cu o durere cumplită, țâșni spre chipul de sub el, care rânjea satisfăcut. Văzu cum ochii lui Draco i se măresc de frică, crezând că Harry avea de gând să-l atace.

– Ce..., se fâstâci el, dându-se la o parte din drumul lui Harry.

Harry își dezlipi de pe mătură singura mână care îi mai rămăsese și o întinse înainte. Își simți degetele amorțite încleștându-i-se pe hoțoaica rece, dar acum nu se mai ținea de mătură decât cu picioarele. Mulțimea izbucni în urale, în timp ce el plonjă spre pământ, încercând din răsputeri să nu-și piardă cunoștința.

Cu o bufnitură răsunătoare căzu în noroi și se rostogoli de pe mătură. Mâna îi atârna într-un unghi foarte ciudat. Zăpăcit de durere, auzi din depărtare nenumărate urale, fluierături și strigăte. Se concentră asupra hoțoaicei, încleștate în mâna lui zdravănă.

– Ah, zise el, slăbit, am câștigat!

Și leșină.

Se trezi cu ploaia șiroindu-i pe față, zăcând încă pe teren, cu cineva aplecat deasupra lui. Văzu niște dinți sclipitori.

- O nu, nu tu! se văită el.

- Delirează, spuse Lockhart mulțimii neliniștite a Cercetașilor, care se îmbulzea în jurul lor. Nu-ți face griji, Harry, îți pun eu mâna la loc!

- Nu! sări Harry. E bine așa cum e, mulțumesc...

Încercă să se ridice, dar durerea era îngrozitoare. Auzi un țăcănit cunoscut în apropiere.

- Nu vreau o poză acum, Colin, zise el cât putu de tare.

- Lasă-te pe spate, Harry, spuse Lockhart, încercând să-l liniștească. Este un truc simplu pe care l-am folosit de mii de ori.

- De ce nu mă duceți la spital? se rugă Harry printre dinții încleștați.

- Cam așa ar trebui, domnule profesor, întări Baston, plin de noroi.

Nu se putea abține să nu zâmbească, deși căutătorul lui era rănit.

- Ai prins-o *superb,* Harry, foarte spectaculos, cel mai bine de până acum, îndrăznesc să spun.

Printre pădurea de picioare din jurul său, Harry îi zări pe Fred și George Weasley, încercând să pună într-o cutie balonul-ghiulea care le făcuse atâtea probleme și care încă se mai opunea cu vehemență.

- Dați-vă la o parte, strigă Lockhart și își suflecă mânecile de culoarea jadului.

- Nu... nu..., abia putu Harry să îngaime, dar Lockhart își învârti bagheta și o secundă mai târziu o ațintì spre brațul lui Harry.

O stranie și neplăcută senzație îl fulgeră pe Harry, începând de la umăr și până în vârfurile degetelor. Simți cum parcă i se dezumfla mâna. Nu îndrăzni să se uite la ce se întâmpla. Închise ochii, întoarse capul în partea opusă brațului său, dar cele mai negre gânduri îi fură confirmate de

strigătele uluite ale mulțimii de deasupra lui și de Colin Creevey care făcea poze frenetic. Nu-l mai durea brațul... însă nici nu-l mai simțea ca pe un braț normal.

– Ah, zise Lockhart. Da... Uneori se mai poate întâmpla și asta. Important este că oasele nu mai sunt rupte. Deci, Harry du-te tu frumos în aripa spitalului... Ah, domnule Weasley, domnișoară Granger, îl puteți escorta?... Și Madam Pomfrey vă va... hm... *curăța* puțin...

Ridicându-se, Harry simți că își pierde echilibrul. Trăgând aer în piept, privi cu teamă spre mâna lui stângă. Ce văzu aproape că îl făcu să leșine din nou.

Din mâneca veșmintelor se ivea ceea ce părea a fi o mănușă de cauciuc, groasă, de culoarea pielii. Încercă să-și miște degetele. Nu se întâmplă nimic.

Lockhart nu pusese la loc oasele de la mâna lui Harry. I le scosese, pur și simplu!

*

Madam Pomfrey nu fu încântată deloc.

– Ar fi trebuit să vii direct la mine! răcni ea, ridicând jalnica rămășiță beteagă a ceea ce fusese cândva un braț normal. Pot să lipesc oase la loc într-o secundă... dar să le fac din nou...

– Dar o să puteți, nu? întrebă Harry, disperat.

– Sigur că da, dar va fi dureros, spuse Madam Pomfrey, sumbru, aruncându-i lui Harry o pijama. Va trebui să rămâi aici la noapte...

Hermione aștepta lângă paravanul tras în jurul patului lui Harry, în timp ce Ron îl ajuta să-și pună pijamaua. Le luă ceva timp până îndesară în mânecă mâna cauciucată, dezosată.

– Acum o să-i mai iei apărarea lui Lockhart, Hermione, ei, ce zici? strigă Ron, trăgând prin manșetă de degetele inerte ale lui Harry. Dacă Harry ar fi dorit o *dezosare,* ar fi cerut-o, nu crezi?

– Oricine poate greși, zise Hermione, și oricum nu te mai doare, nu-i așa Harry?

– Nu, spuse Harry, dar nici nu pot să fac nimic cu el!...

Se prăbuși pe pat, brațul căzându-i inert pe lângă trup.

Hermione și Madam Pomfrey ieșiră de după paravan. Madam Pomfrey avea o sticlă cu ceva, pe care scria „PlusSchelet".

– Te așteaptă o noapte grea, zise ea, întinzându-i un pahar din care ieșeau aburi. Creșterea oaselor nu e o treabă ușoară...

Ca și băutul PlusSchelet-ului, de altfel! Îi arse gura și gâtul, coborând spre stomac, făcându-l să tușească și să se zbată. Încă bombănind ceva despre profesorii inapți, Madam Pomfrey se retrase, lăsându-i pe Ron și pe Hermione să-l ajute pe Harry să bea niște apă.

– Am câștigat totuși, zise Ron, un zâmbet apărându-i pe chip. Ai prins-o, nu glumă! Dacă i-ai fi văzut fața lui Draco... Te-ar fi sfâșiat!

– Vreau să știu cum a vrăjit balonul ăla ghiulea..., zise Hermione, îngândurată.

– Putem adăuga asta la lista lucrurilor de care îl vom întreba după ce vom lua PoliPoțiunea, spuse Harry, adâncindu-se în pernele de la spatele său. Sper să fie mai bună la gust decât chestia asta...

– Cu bucăți de Viperini în ea? Cred că glumești, zise Ron.

În acel moment, ușa spitalului se dădu de perete. Murdari și uzi leoarcă, restul membrilor echipei Cercetașilor veniseră să-l vadă pe Harry.

– Un zbor incredibil, Harry, zise George. Tocmai l-am văzut pe Marcus Flint urlând la Reacredință. Ceva în legătură cu faptul că avea hoțoaica deasupra capului și n-a văzut-o... Draco nu părea prea mulțumit.

Aduseseră prăjituri, dulciuri și sticle cu suc de dovleac. Se adunară în jurul patului lui Harry și inițiară ceea ce părea a fi o petrecere reușită, când Madam Pomfrey intră ca o furtună, strigând:

– Băiatul ăsta are nevoie de odihnă, are treizeci și trei de oase care trebuie să-i crească la loc! Afară! AFARĂ!

Și Harry rămase singur, cu nimic altceva care să-l distragă de la durerile sfredelitoare din brațul amorțit.

*

Câteva ore mai târziu, Harry se trezi deodată în întunericul ca tăciunele și scoase un geamăt de durere. Acum își simțea mâna de parcă ar fi fost plină cu așchii mari. Pentru moment, crezu că durerea îl trezise. Apoi, străfulgerat de groază, își dădu seama că cineva îi ștergea fruntea în întuneric.

– Dă-te la o parte! strigă el. Dobby!

Ochii bulbucați ca niște mingi de tenis ai spiridușului de casă îl fixau pe Harry prin noapte. O singură lacrimă aluneca pe nasul său lung și ascuțit.

– Harry Potter s-a întors la școală, șopti el, dezamăgit. Dobby l-a prevenit iar și iar pe Harry Potter. Ah, domnule, de ce nu i-a dat Harry Potter ascultare lui Dobby? De ce nu s-a întors Harry Potter acasă, când a pierdut trenul?

Harry se ridică pe perne și îndepărtă burețelul cu care îi ștergea Dobby fruntea.

– Ce cauți aici? spuse el. Și de unde știi că am pierdut trenul?

Buza lui Dobby tremură, iar Harry fu brusc cuprins de o bănuială.

– Tu ai fost! șopti el. Tu ai făcut ca bariera să nu ne lase să trecem!

– Într-adevăr, domnule, zise Dobby, dând din cap cu putere, cu urechile fluturându-i de o parte și de alta. Dobby s-a ascuns și l-a urmărit pe Harry Potter și a blocat bariera, apoi Dobby a trebuit să-și ardă mâinile cu fierul de călcat...

Îi arătă lui Harry zece degete lungi, bandajate...

– ... dar lui Dobby nu i-a păsat, domnule, pentru că îl credea pe Harry Potter în siguranță, și nu s-a gândit Dobby nici măcar o secundă că Harry Potter va ajunge pe altă cale la școală!

Se legănă înainte și înapoi, scuturându-și capul hidos.

– Dobby a fost atât de șocat când a auzit că Harry Potter

s-a întors la Hogwarts, încât a ars mâncarea stăpânilor! De o asemenea biciuire Dobby nu a mai avut parte niciodată în viata lui, domnule...

Harry căzu iar între perne.

- Eu și Ron era să fim exmatriculați din cauza ta, spuse el, aprig. Ar fi bine să dispari înainte să mi se formeze oasele la loc, Dobby, sau s-ar putea să te sugrum.

Dobby își suflă nasul în colțul pernei murdare pe care o purta, arătând atât de jalnic, încât Harry simți cum îi scădea furia, împotriva voinței lui.

- De ce porți chestia aia? întrebă el, curios.

- Asta, domnule? zise Dobby, trăgând de fața de pernă murdară. Este semnul sclaviei unui spiriduș de casă, domnule. Familia are grijă ca nu cumva să-i dea lui Dobby vreo șosetă, domnule, pentru că atunci ar fi liber să plece din casa lor pentru totdeauna.

Dobby își șterse ochii bulbucați și spuse deodată:

- Harry Potter trebuie să se întoarcă acasă! Dobby a crezut că balonul-ghiulea îl va convinge să...

- Tu ai făcut asta? zise Harry, înfuriindu-se iar. Cum adică, tu l-ai pus să mă omoare?

- Nu să vă omoare, domnule, niciodată să vă omoare! zise Dobby, șocat. Dobby vrea să-i salveze viața lui Harry Potter! Mai bine să fie trimis acasă, grav rănit, decât să rămână aici, domnule! Dobby nu a vrut, domnule, decât ca Harry Potter să fie atât de tare rănit, încât să fie trimis acasă!

- A, *doar* atât? spuse Harry, supărat. Ce drăguț din partea ta! Presupun că o să-mi spui de ce ai vrut să fiu trimis acasă în bucăți?

- Ah, dacă ar ști Harry Potter! gemu Dobby, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe jerpelita față de pernă. Dacă ar ști Harry Potter cât înseamnă el pentru noi, cei săraci, sclavii, scursurile lumii magiei! Dobby își amintește cum era când Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit era în culmea puterii sale, domnule! Noi spiridușii de casă eram tratați ca niște

nimicuri, domnule! Desigur, Dobby încă mai este tratat ca un nimic, domnule, dar pentru cei mai mulți din neamul meu, domnule, viața a devenit mai suportabilă, de la triumful dumneavoastră asupra Celui-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit. Harry Potter a supraviețuit, iar puterea Lordului Întunericului s-a sfârșit, și a însemnat un nou început, domnule, iar Harry Potter a strălucit ca un simbol al speranței pentru cei care credeau că zilele întunecate nu se vor termina niciodată, domnule... Iar acum, la Hogwarts, se vor întâmpla lucruri groaznice, poate chiar se întâmplă deja, și Dobby nu-l poate lăsa pe Harry Potter să rămână aici, acum că se repetă istoria și Camera Secretelor este deschisă din nou...

Dobby încremeni, îngrozit, apoi înșfăcă repede carafa cu apă de pe noptiera lui Harry și se pocni în cap cu ea. După câteva minute, se târî iar pe pat, uitându-se sașiu și bombănind:

- Dobby rău, Dobby foarte rău...

- Deci, *există* o Cameră a Secretelor? șopti Harry. Și... ai spus că a mai fost deschisă și *înainte?* Spune-mi, Dobby, te rog!

Apucă încheietura osoasă a spiridușului, în momentul în care mâna lui Dobby se îndrepta iar spre carafa cu apă.

- Dar eu nu am părinți Încuiați... cum pot fi pus în pericol de cel ce este în Cameră?

- Ah, domnule nu mai întrebați nimic, nu-l mai întrebați nimic pe bietul Dobby, exclamă spiridușul, ochii săi părând și mai holbați în întuneric. Faptele întunecate sunt plănuite în acest loc, iar Harry Potter nu trebuie să fie aici când se vor întâmpla. Duceți-vă acasă... Harry Potter nu trebuie să se amestece în asta, domnule, este mult prea periculos...

- Cine este, Dobby? spuse Harry, ținându-l bine pe Dobby de încheietură, pentru a-l opri să se lovească iar cu carafa de apă. Cine a deschis-o? Cine a deschis-o ultima dată?

- Dobby nu poate, domnule, Dobby nu poate, Dobby nu trebuie să spună! chițăi spiridușul. Întoarce-te acasă, Harry

Potter, întoarce-te acasă!

– Nu mă duc nicăieri! spuse Harry, hotărât. Una dintre prietenele mele are părinți Încuiați, va fi prima pe listă, acum, că a fost deschisă Camera...

– Harry Potter își pune viața în pericol pentru prietenii săi! gemu Dobby, entuziasmat, dar și deprimat, în același timp. Atât de nobil! Atât de curajos! Dar trebuie să se salveze, Harry Potter nu trebuie să...

Dobby încremeni deodată, urechile sale ca de liliac tremurând. Și Harry auzise. Răzbăteau pași de pe coridorul de afară.

– Dobby trebuie să plece! zise spiridușul, îngrozit.

Se auzi un pocnet puternic și dintr-o dată Harry simți că nu mai are nimic în pumnul încleștat. Se culcă, cu ochii ațintiți pe ușa întunecată. Pașii se apropiau.

În câteva minute, Dumbledore intră cu spatele pe ușa dormitorului, purtând un halat gros de lână și o căciuliță de noapte. Căra un capăt a ceea ce părea a fi o statuie. Profesoara McGonagall apăru o secundă mai târziu, cărând partea de jos a statuii. Împreună, o așezară pe un pat.

– Cheam-o pe Madam Pomfrey, șopti Dumbledore și profesoara McGonagall trecu grăbită pe lângă patul lui Harry și dispăru.

Harry stătea cât putea de nemișcat, prefăcându-se că dormea. Auzi voci neliniștite și profesoara McGonagall apăru iar, urmată îndeaproape de Madam Pomfrey, care își punea o jachetă peste cămașa de noapte. Auzi o exclamație uimită.

– Un alt atac, zise Dumbledore. Minerva l-a găsit pe scări.

– Erau niște ciorchini de struguri lângă el, spuse profesoara McGonagall. Credem că se furișa aici să-l vadă pe Harry Potter.

Stomacul lui Harry se strânse, ghiorțăind. Încet și cu grijă, se ridică puțin pentru a putea privi statuia de pe pat. O rază a lunii îi lumină fața îngrozită a statuii.

Era Colin Creevey. Ochii săi erau holbați și mâinile înțepenite în fața lui, cu aparatul de fotografiat în ele.

– Împietrit? șopti Madam Pomfrey.

– Da, zise profesoara McGonagall. Dar mă cutremur la gândul... dacă Albus nu ar fi coborât scările ca să-și ia niște ciocolată fierbinte, cine știe ce s-ar fi...

Toți trei îl examinară pe Colin. Apoi Dumbledore se aplecă peste el și îi smulse aparatul de fotografiat din mâinile rigide.

– Crezi că a reușit să-i facă o poză atacatorului? întrebă profesoara McGonagall, plină de speranță.

Dumbledore nu răspunse. Deschise aparatul de fotografiat.

– Dumnezeule Mare! zise Madam Pomfrey.

Un jet de abur țâșni din aparatul de fotografiat. Harry, trei paturi mai încolo, simți mirosul neplăcut de plastic topit.

– S-a topit, zise Madam Pomfrey, nedumerită, s-a topit de tot...

– Ce înseamnă asta, Albus? întrebă speriată profesoara McGonagall.

– Înseamnă, zise Dumbledore, că într-adevăr Camera Secretelor a fost iar deschisă!

Madam Pomfrey își duse mâinile la gură. Profesoara McGonagall îl privi disperată pe Dumbledore.

– Dar Albus... ești sigur... *cine?...*

– Nu cine este întrebarea, zise Dumbledore, uitându-se la Colin. Întrebarea este *cum...*

După cum vedea Harry pe chipul întunecat al profesoarei McGonagall, nici ea nu știa mai multe decât el.

— CAPITOLUL XI —

CLUBUL DUELIȘTILOR

Harry se trezi duminică dimineața în dormitorul scăldat în lumina sclipitoare a iernii și cu mâna cu oase din nou, dar țeapănă. Se ridică repede și privi spre patul lui Colin, care fusese însă ascuns după paravanul înalt, în spatele căruia se schimbase Harry ieri. Văzând că era treaz, Madam Pomfrey veni cu o tavă cu mâncare și începu să-i îndoaie și să-i întindă degetele și cotul.

- Totul este în ordine, zise ea, în timp ce el mânca neîndemânatic, cu mâna stângă. După ce termini de mâncat, poți să pleci.

Harry se îmbrăcă cât de repede putu și se îndreptă grăbit spre Turnul Cercetașilor, dorind cu disperare să le spună lui Ron și Hermionei despre Colin și Dobby, dar nu erau acolo. Harry porni în căutarea lor, întrebându-se unde ar putea fi și fiind puțin jignit la gândul că puțin le păsa lor dacă el avea iar oase sau nu.

Trecând pe lângă bibliotecă, Percy Weasley ieși repede de acolo, părând mult mai fericit decât ultima dată când îl văzuse.

- A, bună, Harry, spuse el. Ai zburat excelent ieri, chiar formidabil! Cercetașii sunt în fruntea clasamentului în Cupa Caselor... Ne-ai adus cincizeci de puncte!

- I-ai văzut cumva pe Ron și pe Hermione? întrebă Harry.

- Nu, nu i-am văzut, zise Percy, pierindu-i zâmbetul. Sper că Ron nu este în vreo altă toaletă de fete...

Harry se strădui să schițeze un zâmbet, îl așteptă să se îndepărteze și apoi se duse direct spre toaleta Plângăcioasei Myrtle. Nu putea să înțeleagă de ce s-ar fi dus iar Ron și Hermione acolo, dar după ce se asigură că nici Filch sau vreun Perfect nu erau prin apropiere, deschise ușa și auzi voci dintr-o cabină închisă.

– Eu sunt, spuse el, închizând ușa în urma lui. Se auzi o bufnitură, un PLEOSC! și un icnet din cabină. Văzu un ochi prin gaura cheii.

– Harry! zise Hermione. Ne-ai speriat de moarte. Vino... Cum îți mai este mâna?

– Bine, zise Harry, strecurându-se în cabină.

Un ceaun vechi era plasat pe toaletă și un sfârâit îl anunță pe Harry că fusese aprins un foc sub el. A încropi focul prin farmece era una dintre specialitățile Hermionei.

– Am fi venit să te luăm, dar ne-am hotărât să începem prepararea PoliPoțiunii, îi explică Ron, în timp ce Harry închidea cu greu cabina, în urma lor. Am căzut de acord că este cea mai bună ascunzătoare.

Harry începu să le spună despre Colin, dar Hermione îl întrerupse.

– Știm deja, am auzit-o pe profesoara McGonagall povestindu-i profesorului Flitwick, azi-dimineață. De-asta ne-am hotărât că trebuie să ne apucăm de treabă cât mai repede...

– Cu cât obținem mai repede o mărturisire de la Reacredință, cu atât mai bine, se burzului Ron. Știți ce cred? Că era atât de prost dispus după meciul de Vâjthat, încât s-a răzbunat pe Colin.

– Mai este ceva, zise Harry, privind-o pe Hermione cum rupea smocuri de iarbă, pe care le arunca în licoare. Dobby a venit să mă vadă în miezul nopții...

Ron și Hermione ridicară privirea, uimiți. Harry le spuse tot ce aflase de la Dobby. Ron și Hermione ascultau cu gurile căscate.

– Camera Secretelor a mai fost deschisă *înainte?* zise Hermione.

– Asta e confirmarea, zise Ron cu o voce triumfătoare. Lucius Reacredință a deschis Camera când era el la Hogwarts și acum i-a spus scumpului său fiu cum să o facă la rândul lui. Este clar ca lumina zilei! Totuși, ar fi fost tare bine dacă ți-ar fi spus Dobby ce fel de monstru este înăuntru. Vreau să știu cum de nu l-a văzut nimeni.

– Poate că se poate face invizibil, zise Hermione, azvârlind lipitori în cazan. Sau poate că se poate camufla... Sau se poate preface într-o armură sau altceva de genul ăsta. Am citit despre vampirii-cameleoni...

– Citești prea mult, Hermione, spuse Ron, turnând peste lipitori aripile dantelate de muște.

Mototoli punga în care fuseseră aripile de muște și privi spre Harry.

– Deci Dobby nu ne-a lăsat să ne urcăm în tren și ți-a rupt mâna... Știi ce, Harry? Dacă nu renunță să mai încerce să te salveze, o să te omoare!...

*

Până luni dimineața, vestea despre atacul asupra lui Colin Creevey și faptul că acum zăcea ca mort în aripa spitalului se răspândise în toată școala. Cei din anul I se mișcau acum prin castel în grupuri compacte, de parcă le-ar fi fost frică să nu fie atacați dacă ar fi fost singuri.

Ginny Weasley, care stătea lângă Colin Creevey la ora de „Farmece", era distrusă, iar Harry era convins că Fred și George aleseseră o cale greșită de a o înveseli. Săreau pe rând asupra ei, din spatele statuilor, acoperiți cu blană și plini de coșuri. Încetară numai când Percy, turbat de furie, îi amenință că o să-i scrie doamnei Weasley că Ginny avea coșmaruri din cauza lor.

Între timp, pe la spatele profesorilor, se organizase un târg strașnic de amulete, talismane și alte obiecte protectoare sau aducătoare de noroc. Neville Poponeață cumpără o ceapă mare, verde și urât mirositoare, un cristal mov, în colțuri, și o coadă de triton putrezită, înainte ca ceilalți băieți de la Cercetași să-i atragă atenția că nu era în pericol

având sângele curat, deci puțin probabil să fie atacat.

– Filch a pățit-o primul, zise Neville, cu chipul său dolofan și înfricoșat, și toată lumea știe că sunt aproape un Non...

*

În cea de-a doua săptămână a lunii decembrie, profesoara McGonagall veni ca de obicei să facă o listă cu cei care aveau să-și petreacă sărbătorile de Crăciun la școală. Harry, Ron și Hermione se trecură pe listă. Auziseră că Draco rămânea și el, ceea ce li se părea foarte curios. Sărbătorile erau momentul cel mai potrivit pentru a vedea puterile PoliPoțiunii și să stoarcă o mărturisire de la Draco.

Din nefericire, licoarea era terminată doar pe jumătate. Încă mai aveau nevoie de cornul de Bicorn și de pielea de bizon, și singurul loc de unde puteau să facă rost de ele era depozitul secret al lui Plesneală. Harry era de părere că mai degrabă ar înfrunta monstrul din Camera Secretelor, decât să-l prindă Plesneală furând din biroul său.

– Având în vedere că se apropie ora de „Poțiuni", împreună cu Viperinii, de joi după-amiază, avem nevoie, îi anunță Hermione, vioaie, de o diversiune. Apoi unul dintre noi se poate strecura în biroul lui Plesneală, să ia ce ne trebuie!

Harry și Ron se uitară la ea, speriați.

– Cred că eu ar trebui să execut furtul propriu-zis, continuă Hermione, pe un ton care nu admitea contrazicere. Voi doi veți fi exmatriculați, dacă mai faceți vreo boacănă, eu am... *dosarul* curat! Deci, voi nu trebuie decât să faceți o harababură de nedescris, care să-l țină ocupat pe Plesneală pentru aproximativ cinci minute.

Harry surâse stânjenit. Să provoci o harababură cu bună știință în timpul orei de „Poțiuni", în timp ce Plesneală preda, era ca și când ai înțepa în ochi un dragon adormit.

Lecția de „Poțiuni" fu ținută în una dintre camerele mari ale pivniței. Ora din acea după-amiază de joi decurgea ca de obicei. Douăzeci de ceaune fierbeau între mesele de lemn, pe care erau așezate cântare de aramă și borcane cu ingre-

diente. Plesneală se plimba printre aburi, făcând remarci usturătoare despre experiențele Cercetașilor, în timp ce Viperinii rânjeau mulțumiți. Draco Reacredință, care era elevul preferat al lui Plesneală, se tot zgâia la Ron și la Harry, știind că ar fi fost pedepsiți cât ai zice „nedrept", dacă ar fi făcut și ei același lucru.

Poțiunea Umflătoare a lui Harry era mult prea diluată, dar el se gândea la lucruri mai importante în acel moment. Aștepta semnalul Hermionei și abia îl auzea pe Plesneală, care se oprise să-și bată joc de poțiunea lui apoasă. Când Plesneală se îndreptă spre Neville, cu coada ochiului, Harry o văzu pe Hermione făcându-i semn cu capul.

Harry se lăsă încet pe vine, în spatele cazanului său, scoase un artificiu Filibuster, pe care îl luase de la Fred, și îl atinse cu bagheta. Artificiul începu să sfârâie și să scoată scântei. Știind că avea doar două secunde la dispoziție, Harry se ridică, fixă ținta și azvârli artificiul drept în cazanul lui Goyle.

Poțiunea lui Goyle explodă, împroșcând toată clasa. Toți țipau, fiind stropiți cu Poțiune Umflătoare. Draco fu nimerit chiar pe față și nasul începu să i se umfle ca un balon. Goyle bâjbâia, cu mâinile la ochi, care se făcuseră cât niște farfurii. În acest timp, Plesneală încerca să păstreze liniște și să-și dea seama ce se întâmplase. Prin toată nebunia aceea, Harry o văzu pe Hermione strecurându-se pe ușă.

- Liniște! LINIȘTE! răcni Plesneală. Toți cei care ați fost stropiți, veniți aici să vă dau Esența contra umflăturilor. Când o să aflu cine a fost de vină...

Harry încercă să nu râdă, văzându-l pe Draco grăbindu-se în față, cu capul plecat sub greutatea nasului ca un pepene micuț. Jumătate din clasă se îmbulzi în jurul catedrei lui Plesneală, unii cu mânile cât niște plăcinte, alții neputând să vorbească, cu buzele și limba umflate... Harry o văzu pe Hermione întorcându-se în încăpere, cu veșmintele umflate.

După ce toată lumea luă o gură de antidot și umflăturile se retraseră, Plesneală se apropie de ceaunul lui Goyle și în-

cepu să scobească prin rămășițele negre ale artificiului. Se simți un freamăt în jur.

– Dacă aflu cine l-a aruncat, șopti Plesneală, *voi avea grijă* să fie exmatriculat!

Harry își *compuse* fața, sperând să pară a avea o expresie nedumerită. Plesneală se uita direct la el, iar clopoțelul, care sună zece minute mai târziu, fu o adevărată binefacere.

– Știa că eu am fost, îi zise Harry lui Ron și Hermionei, în timp ce se îndreptau grăbiți spre toaleta Plângăcioasei Myrtle. Ascultați-mă pe mine...

Hermione aruncă noile ingrediente în ceaun și începu să amestece cu putere.

– Va fi gata peste două săptămâni, spuse ea, bucuroasă.

– Plesneală nu are cum să dovedească că tu ești vinovatul, îl asigură Ron pe Harry. Ce ar putea să-ți facă?

– După câte îl cunosc eu pe Plesneală, ceva rău, zise Harry.

În tot acest timp, poțiunea bolborosea și se învolbura.

*

O săptămână mai târziu, Harry, Ron și Hermione treceau pe lângă holul de la intrare când văzură un grup de colegi care se strânseseră lângă avizier, citind un pergament care abia fusese pus. Seamus Finnigan și Dean Thomas se dădură la o parte, părând entuziasmați.

– Se înființează Clubul Dueliștilor! zise Seamus. Prima întâlnire e în seara asta! Nu mi-ar strica niște lecții de duel, cine știe când mi-ar putea fi de ajutor...

– Ce, crezi că monstrul lui Viperin se duelează? întrebă Ron, dar citi și el cu mult interes anunțul.

– Pot fi folositoare, făcu Harry către Hermione, în timp ce mergeau la cină. Mergem și noi?

Harry și Hermione se hotărâră, așa că la ora opt, în aceeași seară, se duseră în grabă în Marea Sală. Mesele lungi dispăruseră și apăruse o scenă aurită, de-a lungul unui perete, luminată de mii de lumânări care pluteau pe deasupra. Tavanul era negru, catifelat, și toată școala părea strânsă sub el,

toți având baghetele cu ei și părând emoționați.

- Mă întreb pe cine vom avea ca profesor? zise Hermione, alăturându-se mulțimii care fremăta. Cineva mi-a spus că Flitwick era campion la dueluri când era tânăr, poate că el e profesorul...

- Doar să nu fie..., începu Harry, dar se opri cu un geamăt: Gilderoy Lockhart urca pe scenă, în toată splendoarea lui, în veșminte de culoarea prunei, însoțit de nimeni altul decât de Plesneală, care era îmbrăcat ca de obicei, în negru.

Lockhart făcu un semn, cerând liniște, și zise:

- Veniți, veniți! Mă vede toată lumea? Mă aude toată lumea? Excelent!

- Iată, profesorul Dumbledore mi-a dat permisiunea să înființez acest club, să vă antrenez pentru cazul în care veți fi nevoiți să vă apărați, cum am făcut și eu de nenumărate ori... Pentru mai multe detalii, consultați lucrările mele deja publicate. Dați-mi voie să vi-l prezint pe asistentul meu, profesorul Plesneală, zise Lockhart, zâmbind. Am înțeles că și el știe câte ceva despre arta duelului și a fost amabil să mă ajute să vă ofer o mică demonstrație scurtă, înainte să începem. Acum nu vreau ca dragii de voi să vă îngrijorați... profesorul vostru de „Poțiuni" va scăpa întreg și nevătămat... nu vă temeți!

- N-ar fi perfect dacă s-ar lichida unul pe altul? șopti Ron în urechea lui Harry.

Buza de sus a lui Plesneală se încordase. Harry nu înțelegea de ce Lockhart continua să zâmbească... Dacă Plesneală l-ar fi privit pe el așa crunt, ar fi rupt-o la fugă în direcție opusă!

Lockhart și Plesneală se așezară față-n față și se înclinară. Cel puțin, Lockhart se înclină, fluturându-și mâinile, în timp ce Plesneală își clătina enervant capul. Își ridicară baghetele ca pe niște săbii.

- După cum puteți vedea, ținem baghetele în poziția standard de duel, spuse Lockhart către mulțimea tăcută. După ce numărăm până la trei, facem primele farmece. Desigur

nici unul dintre noi nu va încerca să-și ucidă adversarul.

- Eu n-aș fi atât de sigur, bombăni Harry, uitându-se la dinții rânjiți ai lui Plesneală.

- Unu... doi... trei!

Amândoi își aruncară baghetele peste umăr. Plesneală răcni:

- *Expelliarmus!*

Se produse o străfulgerare orbitoare, o lumină roșie, și Lockhart fu luat pe sus. Zbură în spatele scenei, unde se izbi de un perete, după care alunecă pe jos, întinzându-se pe podea cât era de lung.

Draco și alți câțiva de la Viperini aclamară. Hermione era disperată.

- Credeți că a pățit ceva? șopti ea printre degete.

- Cui îi pasă? ziseră Harry și Ron într-un glas.

Lockhart se ridică încetișor. Îi căzuse pălăria și părul lui ondulat i se ridicase măciucă.

- Iată! spuse el, târându-se înapoi pe scenă. Aceasta a fost o Vrajă Dezarmantă... după cum vedeți, mi-am pierdut bagheta... Ah, mulțumesc, domnișoară Brown. Într-adevăr, a fost o idee foarte bună să le arătați asta elevilor, domnule profesor Plesneală, dar nu vă supărați că vă spun, era evident ce aveați de gând să faceți. Dacă aș fi vrut să vă opresc, ar fi fost extrem de ușor. Am crezut însă că ar fi educativ să-i las să vadă cum...

Plesneală plesnea de nervi. Probabil că Lockhart observă asta, pentru că spuse imediat:

- Gata cu demonstrațiile! Mă voi plimba printre voi și vă voi grupa pe perechi. Profesore Plesneală, dacă vreți să mă ajutați...

Trecură prin mulțime, aranjând parteneri. Lockhart îl puse pe Neville cu Justin Finch-Fletchley, dar Plesneală ajunse primul la Harry și Ron.

- Cred că a venit momentul să despărțim echipa de șoc, rânji el. Weasley, tu cu Finnigan. Potter...

Harry se duse automat spre Hermione.

– Nu prea cred, zise Plesneală, zâmbind cu răutate. Domnule Reacredință, vino aici. Să vedem cum te descurci cu faimosul Potter... Și tu, domnișoară Granger... vei fi partenera domnișoarei Bulstrode.

Reacredință veni spre Harry, rânjind. În spatele său, venea o fată de la Viperini, care îi amintea de o ilustrație din cartea „Vacanțe cu vrăjitoare". Era mare și pătrată, iar maxilarul ei greoi se mișca amenințător. Hermione schiță un zâmbet, la care nu primi nici un răspuns.

– Așezați-vă față-n față cu partenerii voștri! strigă Lockhart, întorcându-se pe platformă, și faceți o plecăciune!

Harry și Reacredință abia își înclinară capetele, nedezlipindu-și ochii unul de la celălalt.

– Baghetele pe poziții! țipă Lockhart. Când număr până la trei, aruncați vrăjile pentru a vă dezarma adversarii... doar să-i dezarmați... n-avem nevoie de accidente. Unu... doi... trei!

Harry își aruncă bagheta peste umăr, dar Reacredință începuse de la „doi". Vraja lui îl lovi atât de tare pe Harry, încât se simți de parcă l-ar fi pocnit cineva cu o tigaie în cap. Se dezechilibră, dar totul părea să fie în ordine. Fără să mai piardă vremea, Harry își îndreptă bagheta direct spre Draco și strigă:

– *Rictusempra!*

Un jet argintiu îl lovi pe Draco în stomac. Acesta se chirci, gemând.

– Am spus doar să vă dezarmați adversarul! strigă Lockhart, alarmat, peste capetele mulțimii înverșunate, în timp ce Draco pică în genunchi.

Harry îl lovise cu o Vrajă de Gâdilat și Draco se tăvălea pe jos de râs. Harry se dădu în spate, cu sentimentul că ar fi nedrept să continue să-l vrăjească pe Reacredință, atâta timp cât era la pământ, dar se înșela amarnic. Luând o gură de aer, Reacredință ațintì bagheta către genunchii lui Harry și spuse sufocat de râs:

– *Tarantallegra!*

În secunda următoare, picioarele lui Harry, scăpate de

sub control, începură să se miște în ritm de tarantelă.

– *Opriți-vă! Opriți-vă!* strigă Lockhart, dar Plesneală preluă controlul.

– *Finite Incantatem!* strigă el.

Picioarele lui Harry se opriră din dansat. Reacredință se opri din râs și amândoi reușiră să ridice privirile.

Un abur verzui invadase scena. Neville și Justin zăceau pe jos, gâfâind. Ron încerca să-i țină piept unui Seamus, negru la față de furie, cerându-și scuze pentru ceea ce făcuse bagheta lui ruptă. Doar Hermione și Milicent Bulstrode încă se mai luptau. Milicent o blocase pe Hermione sub ea și Hermione gemea de durere. Ambele baghete erau uitate pe jos. Harry sări în ajutor și o dădu pe Milicent la o parte. Ceea ce nu a fost chiar atât de ușor, având în vedere că era mult mai solidă ca el.

– Dumnezeule, Dumnezeule, zise Lockhart, strecurându-se prin mulțime și cercetând ravagiile duelurilor. Ridică-te, Macmillan... încetișor... domnișoară Fawcett... ține strâns, se oprește din sângerare într-o secundă, Boot...

– Cred că ar trebui să vă învăț cum să blocați farmecele rău intenționate, zise Lockhart, stând siderat în centrul camerei.

Se uită la Plesneală, ai cărui ochi negri scânteiau, și privi repede în altă parte.

– O pereche... cine vrea? Poponeață și Finch-Fletchley, ce ziceți?

– E o idee proastă, profesore Lockhart, zise Plesneală, apropiindu-se ca un liliac mare și răuvoitor. Poponeață provoacă dezastre chiar și cu cele mai simple vrăji. Iar ce a mai rămas din Finch-Fletchley se va trimite la spital, într-o cutie de chibrituri.

Fața roz și rotundă a lui Neville se făcu și mai roz.

– Ce zici de Reacredință și de Potter? zise Plesneală, cu un zâmbet strâmb.

– O idee excelentă! spuse Lockhart, aducându-i pe Harry și pe Reacredință în mijlocul sălii, în timp ce mulțimea se

dădu la o parte pentru a le face loc.

– Acum, Harry, zise Lockhart, când Draco își va îndrepta bagheta spre tine, tu fă așa...

Își ridică propria baghetă, încercă să o arunce și să o întoarcă, dar o scăpă din mână. Plesneală râânji, în timp ce Lockhart o ridică repede, spunând:

– Uuuups!... Bagheta mea este puțin cam prea entuziasmată...

Plesneală se apropie de Reacredință, se aplecă și îi șopti ceva la ureche. Draco râânji. Harry îl privi speriat pe Lockhart și spuse:

– Domnule profesor, puteți să îmi mai arătați o dată chestia aceea cu blocatul?

– Ți-e frică? mormăi Draco, în așa fel încât să nu-l audă Lockhart.

– Ai vrea tu! zise Harry din colțul gurii.

Lockhart îl bătu pe umăr vesel pe Harry.

– Fă doar ce am făcut eu, Harry!

– Ce, să scap bagheta?

Dar Lockhart nu era atent.

– Trei... doi... unu... Start! strigă el.

Reacredință își ridică repede bagheta și țipă:

– *Serpensotia!*

Capătul baghetei sale explodă. Harry privi îngrozit cum un șarpe negru și lung țâșni din ea, căzu greoi pe podea între ei și se ridică, pregătit să atace. Se auziră țipete, în timp ce mulțimea se dădu în lături, încetișor, eliberând podeaua.

– Nu te mișca, Potter, zise Plesneală leneș, evident bucurându-se să-l vadă pe Harry încremenit, ochi în ochi cu șarpele furios. Te scap eu de el...

– Lasă-mă pe mine! strigă Lockhart.

Îndreptă bagheta spre șarpe și se auzi un zgomot puternic. Șarpele, în loc să dispară, zbură la opt metri în aer și căzu iar pe podea cu o bufnitură puternică. Mânios și șuierând furios, se târî până la Finch-Fletchley și se ridică iarăși,

cu colții dezgoliți, pregătit să atace.

Harry nu putu spune sigur *ce anume* îl determinase să acționeze așa. Nici măcar nu își dădu seama când se hotărâse să o facă. Tot ce știa era că picioarele îl purtaseră înainte, de parcă ar fi alunecat pe roți, și că strigase stupid la șarpe:

– *Lasă-l!*

Și ca prin minune... inexplicabil... șarpele se prăbuși la podea, docil ca un furtun de grădină mai gros și negru, acum privindu-l în ochi pe Harry. Harry simți cum frica i se scurge din corp. Știa că șarpele nu va mai ataca pe nimeni de acum înainte. Deși știa acest lucru, nu avea cum să îl explice.

Se uită la Justin, zâmbind, așteptându-se să-l vadă bucuros sau năucit sau chiar recunoscător... dar cu siguranță nu se aștepta să-l vadă supărat și îngrozit!...

– Ce, îți arde de joacă? strigă el și, înainte ca Harry să-i poată spune ceva, Justin se întoarse și ieși ca o furtună din sală.

Plesneală înaintă un pas, făcu un semn cu mâna și șarpele dispăru într-un nor mic, negru. Și Plesneală se uita la Harry într-un fel neașteptat: o privire șireată și calculată, care nu-i plăcea deloc lui Harry. Era conștient și de șoaptele celor de lângă perete. Apoi simți că îl trage cineva de mantie, de la spate.

– Hai, îi spuse Ron la ureche. Mișcă-te... hai...

Ron îl scoase din sală și Hermione veni după ei. În timp ce ieșeau pe ușă, cei de pe ambele părți se dădură la o parte de parcă le-ar fi fost frică să nu se molipsească de ceva de la el. Harry habar nu avea ce se întâmpla și nici Ron sau Hermione nu îi explicară, până nu îl duseră în camera de zi din Turnul Cercetașilor. Acolo, Ron îl împinse într-un fotoliu și îi spuse:

– Ești un *Reptomit*. De ce nu ne-ai spus?

– Sunt un ce? întrebă Harry.

– Un Reptomit! zise Ron. Poți să vorbești cu șerpii!

– Ah, da, spuse Harry. Adică, este doar a doua oară când

am făcut acest lucru. L-am speriat fără să vreau pe vărul meu, Dudley, cu un boa constrictor, odată, la Grădina Zoologică... e o poveste lungă..., dar șarpele îmi spunea că nu văzuse niciodată Brazilia și într-un fel l-am eliberat fără să fiu conștient de ce fac. Asta era înainte să aflu că sunt vrăjitor...

– Un boa constrictor ți-a spus că nu a văzut niciodată Brazilia? repetă Ron, abia șoptit.

– Și ce? zise Harry. Sunt sigur că mulți dintre cei de aici o pot face...

– Ba nu pot, zise Ron. Nu este un dar des întâlnit. Harry, e de rău...

– Ce e de rău? zise Harry, începând să se enerveze. Ce-ați pățit cu toții? Ascultați, dacă nu i-aș fi spus șarpelui să-l lase în pace pe Justin...

– Ah, asta i-ai spus?

– Ce vrei să spui? Erai acolo... m-ai auzit doar...

– Te-am auzit vorbind limba reptomită, zise Ron, limba șerpilor. Ai fi putut să-i spui orice. Nici nu mă mir că Justin a intrat în panică, suna de parcă ai fi pus șarpele să atace pe cineva sau ceva. A fost înfricoșător, să știi.

Harry rămase tablou.

– Am vorbit o altă limbă? Dar... nu mi-am dat seama... Cum pot vorbi o limbă fără să-mi dau seama că pot să o vorbesc?

Ron ridică din umeri. Și el și Hermione arătau de parcă ar fi murit cineva. Harry nu înțelegea ce era atât de groaznic.

– Vreți să-mi spuneți cu ce am greșit oprind un șarpe mare și urât să-l muște pe Justin de cap? spuse el. Ce mai contează cum am făcut-o, atâta timp cât Justin nu se va alătura Clubului Decapitaților?

– Contează, zise Hermione, spunând ceva într-un sfârșit, pe un ton scăzut, pentru că vorbitul cu șerpii era lucrul care l-a făcut celebru pe Salazar Viperin. De aceea, simbolul casei Viperinilor este un șarpe.

Harry rămase cu gura căscată.

– Exact, zise Ron. Și acum toată școala o să creadă că ești

stră-stră-stră-stră-stră-nepotul lui sau ceva de genul ăsta...

– Dar nu sunt, zise Harry, cuprins de o panică, pe care nu putea să și-o explice.

– O să vezi că o să-ți fie foarte greu să dovedești că n-ai nimic de-a face cu ei! spuse Hermione. A trăit acum vreo două sute de ani, ai putea fi...

*

Harry rămase treaz ore întregi în acea noapte. Printr-o gaură dintre draperiile de la patul lui, privea cum zăpada începea să cadă dincolo de fereastra turnului și își punea zeci de întrebări.

Ar fi putut fi descendent din Salazar Viperin? Nu știa nimic despre familia din partea tatălui, dacă stătea să se gândească... Familia Dursley îi interzisese întotdeauna să pună întrebări despre rudele sale din lumea magiei.

Încet, Harry încercă să spună ceva în limba reptomită. Cuvintele nu vroiau să-i iasă din gură. Se părea că trebuia să fie față în față cu șarpele, pentru a putea să o facă.

„Dar sunt Cercetaș", se mai gândi Harry. „Jobenul Magic nu m-ar fi trimis aici, dacă aș fi avut sânge Viperin..."

„Ei", îi zise o voce răutăcioasă din capul său, „dar Jobenul Magic a ezitat dacă să te pună la Viperini sau nu îți mai amintești..."

Harry se întoarse pe partea cealaltă. Avea să-l vadă pe Justin ziua următoare la „Ierbologie" și o să-i explice că i-a spus șarpelui să plece, nu îl incita să-l atace, lucru de care (gândi el supărat, lovind perna) și-ar fi putut da seama orice prost...

*

Dar în dimineața următoare, ninsoarea care începuse noaptea se transfomă într-un viscol atât de puternic, încât ultima oră de „Ierbologie" din acel trimestru fu amânată. Profesoara Lăstar vroia să le pună șosete și fulare mătrăgunelor, o operație foarte delicată pe care vroia să o facă ea însăși, acum că era atât de important ca mătrăgunele să crească repede și să-i învie pe Doamna Norris și pe Colin

Creevey.

Harry stătea lângă focul din camera de zi din Turnul Cercetașilor, chinuit de aceleași gânduri sumbre, în timp ce Ron și Hermione profitau de ora liberă pentru a juca șahul vrăjitorilor.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, zise Hermione, exasperată, mai ales că un nebun de-al lui Ron îi doborâse calul și îl târâse în afara tablei de șah, du-te și vorbește cu Justin, dacă este atât de important pentru tine!

Așa că Harry se ridică și plecă prin gaura portretului, întrebându-se unde ar putea să fie Justin.

Era mai întunecat decât de obicei în timpul zilei, din cauza zăpezii gri care se zbătea pe la ferestre. Tremurând, Harry trecu pe lângă clasele unde se țineau orele, aruncând câte o privire pentru a vedea ce se întâmpla înăuntru. Profesoara McGonagall țipa la cineva care, din câte putu să-și dea el seama, își transformase prietenul într-un bursuc. Rezistând tentației de a vedea ce se întâmplă în continuare, Harry merse mai departe, gândindu-se că Justin ar putea să repete la vreo materie în ora sa liberă, și se hotărî să se ducă întâi la bibliotecă.

Într-adevăr, un grup de Astropufi care ar fi trebuit să aibă ora de „Ierbologie" erau așezați în fundul bibliotecii, dar nu păreau să învețe. Printre lungile șiruri de rafturi cu cărți, Harry le putea vedea capetele apropiate purtând o discuție ce părea captivantă. Nu își putea da seama dacă era și Justin printre ei. Se îndreptă spre ei, când îi ajunse la urechi câte ceva din ce spuneau. Se opri să asculte, ascunzându-se după rafturi.

- Deci, oricum, zicea un băiat voinic, i-am spus lui Justin să se ascundă în camera noastră. Vreau să spun, dacă Potter l-a marcat drept următoarea sa victimă, ar fi mai bine să se dea la fund pentru un timp. Desigur, Justin se aștepta să se întâmple ceva de genul ăsta, de când i-a scăpat de față cu Potter că avea părinți Încuiați... Justin i-a spus chiar că fusese înscris la Eton. Nu este ceva despre care ar trebui să vorbești cu moștenitorul lui Viperin prin preajma ta, nu-i așa?

– Ești sigur că e Potter, Ernie? zise o fată cu codițe blonde, cu o voce neliniștită.

– Hannah, zise băiatul voinic, pe un ton sumbru, este un reptomit. Toată lumea știe că ăsta este semnul vrăjitorilor experți în Magia Neagră. Știi vreun vrăjitor decent care poate să se adreseze șerpilor? Viperin însuși era poreclit Limbă-de-șarpe!

Urmară niște șoapte referitoare la asta și Ernie continuă:

– Țineți minte ce era scris pe perete? *Dușmani ai Moștenitorului, păziți-vă!* Potter a cam avut probleme cu Filch. Și ce să vezi, tocmai pisica lui Filch este atacată! Elevul acela din primul an, Creevey, îl enervase pe Potter la meciul de Vâjthaț, făcându-i poze când era căzut în noroi. Și, ce să vezi, Creevey este atacat!

– Dar pare atât de drăguț..., zise Hannah, nesigură, și, doar vă amintiți, el este cel care l-a făcut pe Știți-Voi-Cine să dispară... Nu poate să fie rău... de tot, nu?

Ernie își coborî vocea, misterios. Astropufii se aplecară și mai tare și Harry se duse mai aproape ca să poată auzi ce spunea Ernie.

– Nimeni nu știe exact cum a supraviețuit atacului Știți-Voi-Cui. Adică, era doar un bebeluș când s-a întâmplat asta. Ar fi trebuit să fie făcut arșice. Numai un expert în Magia Neagră, foarte puternic, ar fi putut să supraviețuiască unui astfel de blestem.

Își coborî vocea atât de tare, încât ajunsese doar o șoaptă, și spuse:

– Probabil că de asta vroia Știți-Voi-Cine să-l omoare... Ce nevoie avea de un alt Lord al Întunericului, cu care să se ia la întrecere? Mă întreb ce alte puteri mai ascunde Potter?!...

Harry nu mai putea să suporte. Tușind destul de tare, ieși din spatele rafturilor. Dacă nu ar fi fost atât de furios, ar fi considerat scena foarte amuzantă: toți Astropufii arătau de parcă ar fi fost împietriți de cum l-au văzut, iar lui Ernie îi dispăruse culoarea din obraji.

– Bună, zise Harry. Îl caut pe Justin Finch-Fletchley.

Cele mai groaznice gânduri ale Astropufilor se adeveriseră. Îl priviră speriați pe Ernie.

- Ce treabă ai cu el? zise Ernie, cu o voce nesigură.

- Vroiam să-i explic ce s-a întâmplat cu adevărat cu șarpele, la Clubul Dueliștilor, zise Harry.

Ernie își mușcă buzele golite de sânge, apoi, trăgând aer în piept, spuse:

- Eram cu toții acolo. Am văzut ce s-a întâmplat...

- Deci, ați observat că după ce am vorbit cu el, șarpele s-a oprit? zise Harry.

- Tot ce am văzut eu, zise Ernie, cu încăpățânare, deși tremura tot, a fost că tu vorbeai reptomita, instigând șarpele împotriva lui Justin.

- Nu l-am îndemnat să-l atace! spuse Harry, vocea tremurându-i de supărare. Nici măcar nu l-a atins!

- A fost foarte aproape, zise Ernie. Și în caz că ai vreo nelămurire, adăugă el grăbit, poți să verifici că familia mea este formată din nouă generații de vrăjitoare și vrăjitori, iar sângele meu este mai curat ca al oricui, așa că...

- Nu-mi pasă ce fel de sânge ai! spuse Harry, mânios. De ce aș vrea să-i atac pe cei care au părinți Încuiați?

- Am auzit că îi urăști pe Încuiații cu care ai trăit, spuse Ernie, încet.

- Este imposibil să trăiești cu familia Dursley și să nu-i urăști, spuse Harry. Mi-ar plăcea să încerci și tu o lună...

Se întoarse pe călcâie și ieși ca o furtună din bibliotecă, având parte de o privire reprobatoare din partea lui Madam Pince, care lustruia coperta aurită a unei cărți de vrăji.

Gonea pe coridor, abia văzând ce se întâmpla în jurul lui, negru de supărare. Ca urmare, intră în ceva, mare și tare, care îl făcu să cadă pe spate.

- Ah, salut, Hagrid, zise Harry, privind în sus.

Fața lui Hagrid era ascunsă cu totul sub o căciulă mare de lână, plină de zăpadă, dar nu putea să fie vorba de altcineva, având în vedere că haina din blană de cârtiță umpluse tot coridorul. Un cocoș, mare și fără viață, atârna din mâini-

le sale gigantice, îmbrăcate în cele mai groase mănuși de pe Pământ.

– Totu' bine, Harry? întrebă el, ridicându-și căciula pentru a putea vorbi. De ce nu ești la ore?

– S-a amânat un curs, zise Harry, ridicându-se. Ce faci aici?

Hagrid îi arătă cocoșul mort.

– Al doilea omorât pe trimestrul ăsta, îi explică el. Ori sunt vulpi, ori urși-vampiri. Am nevoie de permisiunea directorului ca să pun o vrajă pe cotețul de găini.

Îl privi și mai de aproape pe Harry pe sub sprâncenele sale groase și pline de zăpadă.

– Sigur e totu' bine? Pari înfierbântat tot și „călcat pe nervi"...

Harry nu fu în stare să repete tot ce auzise de la Ernie și ceilalți Astropufi despre el.

– E o nimica toată, spuse el. Ar cam trebui să plec, Hagrid, urmează ora de „Transfigurare" și trebuie să-mi iau cărțile.

Se îndepărtă, în minte răsunându-i încă vorbele lui Ernie: *Justin se aștepta să se întâmple ceva de genul ăsta, de când i-a scăpat de față cu Potter că avea părinți Încuiați...*

Harry urcă scările în fugă și ajunse pe un alt coridor, neobișnuit de întunecat. Torțele fuseseră stinse de un vânt puternic, rece ca gheața, care venea pe un geam deschis. Era la jumătatea culoarului, când se împiedică de ceva și căzu cât era de lung.

Se întoarse pentru a vedea de ce se împiedicase și simți cum i se golește stomacul.

Justin Finch-Fletchley zăcea pe jos, rigid și rece, cu o privire speriată și împietrită pe chip, ochii săi fiind ațintiți în gol, spre tavan. Și asta nu era tot, lângă el era o altă „stană", cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse Harry în viața lui.

Era Nick Aproape-Făr-de-Cap, care nu mai era alb-sidefiu și transparent, ci negru și plin de fum. Plutea inert, orizontal, la cinci centimetri de podea. Capul său se desprinsese pe jumătate, iar expresia îngrozită de pe fața sa era identică cu cea a lui Justin.

Harry se ridică, respirând repede și sacadat, inima zbătân-

du-i-se între coaste în ritmul tobelor. Cercetă coridorul părăsit în lung și-n lat și văzu un șir lung de păianjeni, fugind cât de repede puteau din preajma corpurilor inerte. Singurele sunete erau vocile șterse ale profesorilor din clasele, aflate de pe o parte și de alta a culoarului.

Ar fi putut fugi și nimeni nu ar fi bănuit că fusese vreodată acolo. Dar nu putea să plece și să-i lase așa... trebuia să se ducă după ajutor. Oare o să-l creadă cineva că nu avusese nici o legătură cu toate astea?

În timp ce stătea acolo, cuprins de panică, o ușă de lângă el se deschise cu o bufnitură. Peeves, vampirul țâșni din ea.

– Ia te uită, Potter, cel mic și îngâmfat! strigă Peeves, mișcându-i ochelarii lui Harry pe nas și țopăind pe lângă el. Ce pune Potter la cale? De ce se furișează Potter...

Peeves se opri, la jumătatea unui salt în aer. Cu susul în jos îi zări pe Justin și pe Nick Aproape-Făr-de-Cap. Se îndreptă, trase o gură bună de aer în piept, și înainte ca Harry să-l poată opri țipă:

– ATAC! ATAC! UN ALT ATAC! NICI UN MURITOR ȘI NICI O FANTOMĂ NU MAI ESTE ÎN SIGURANȚĂ! SALVAȚI-VĂ! ATAAAAAAC!

ZBANG! ZBANG! ZBANG! se deschise ușă după ușă de-a lungul coridorului și toți se îmbulziră afară din clase. Pentru câteva minute bune, fu așa o nebunie, încât Justin era să fie călcat în picioare și toți intrau prin Nick Aproape-Făr-de-Cap.

Harry se trezi înghesuit la perete și profesorii făcură liniște. Profesoara McGonagall veni în fugă, urmată de propriii ei elevi. Își folosi bagheta pentru a face un zgomot puternic, care aduse tăcerea, și îi băgă pe toți în clase. Cum se eliberă puțin locul, apăru din senin, la locul crimei, Ernie, gemând din toți rărunchii.

– Prins în flagrant delict! strigă Ernie, alb ca varul, arătând cu degetul, acuzator, spre Harry.

– Încetează, Macmillan! spuse profesoara McGonagall, tăios.

Peeves se foia pe deasupra, zâmbind răutăcios, survolând

locul faptei. Peeves adora haosul. În timp ce profesorii se aplecară peste Justin și Nick Aproape-Făr-de-Cap, Peeves începu să-l sâcâie pe Harry:

– Vai, Potter, răule, ce ai făcut, omori elevi, și cu ce plăcere...

– Destul, Peeves! zbieră profesoara McGonagall, iar strigoiul se îndepărtă, zburând cu spatele și scoțând limba la Harry.

Justin fu cărat în aripa spitalului de către profesorul Flitwick și de profesorul Sinistra, de la departamentul de Astronomie, dar nimeni nu știa cum să procedeze cu Nick Aproape-Făr-de-Cap. Într-un târziu, profesoara McGonagall făcu să apară prin farmece un ventilator mare, pe care i-l dădu lui Ernie și-l îndemnă să-l împingă cu grijă pe Nick Aproape-Făr-de-Cap în sus, pe scări. Ernie îi suflă pe Nick pe scări, conducându-l ca pe un zmeu negru. Astfel, Harry rămase singur cu profesoara McGonnagall.

– Pe aici, Potter, spuse ea.

– Doamnă profesoară, zise Harry imediat, jur că nu am...

– Nu depinde de mine, Potter, zise profesoara McGonagall, sumbru.

Dădură tăcuți colțul și se opriră înaintea unei statui, extrem de mare și de urâtă.

– *Șerbet de lămâie!* zise ea.

Era evident o parolă, deoarece statuia prinse brusc viață și se dădu la o parte, peretele din spatele ei despărțindu-se în două. Deși îngrozit de ce îl aștepta, Harry nu putea să nu fie fascinat. În spatele peretelui era o scară în spirală care se mișca încet în sus, ca un lift. Urcându-se pe ea, împreună cu profesoara McGonagall, Harry auzi peretele închizându-se în spatele lor cu o bufnitură.

Se ridicară în cercuri, mai sus și mai sus, până la un moment dat, când Harry, puțin ametit, văzu o ușă strălucitoare, de stejar, cu un mâner în formă de grifon.

Știa unde fusese dus. Probabil că aici locuia Dumbledore.

— CAPITOLUL XII —

POLIPOȚIUNEA

Continuară să urce scările de piatră până la capăt și profesoara McGonagall bătu la ușă. Se deschise încet și intrară. Profesoara McGonnagall îi spuse lui Harry să aștepte și îl lăsă singur.

Harry se uită în jur. De un lucru era sigur: dintre toate birourile profesorilor, pe care le vizitase în cursul acelui an la Hogwarts, acesta era de departe cel mai interesant. Dacă nu ar fi fost speriat de moarte că va fi exmatriculat din școală, ar fi fost fericit că avea norocul de a se afla acolo.

Era o cameră rotundă, mare și frumoasă, în care răsunau tot felul de sunete plăcute. Numeroase și stranii instrumente argintii erau puse pe mese care se roteau pe picioarele lor, scoțând mici norișori de fum. Pereții erau plini cu portretele foștilor directori și directoare, care dormitau liniștiți în ramele lor. Mai era și un birou enorm, cu picioare în formă de gheare, și, pe raftul din spatele lui, un joben ponosit și peticit... Jobenul Magic!

Harry ezită o clipă. Aruncă o privire îngrijorată către vrăjitoarele și vrăjitorii adormiți. Nu vedea ce rău ar putea face dacă ar lua jobenul și l-ar încerca iar... Doar ca să verifice... să se asigure că îl pusese în casa care trebuia...

Trecu încet pe lângă birou, ridică jobenul de pe raft și îl puse pe cap. Era mult prea mare și îi acoperi ochii, ca și ultima dată când îl încercase. Harry privi interiorul negru al pălăriei, așteptând. Apoi o voce slabă îi șopti la ureche:

- Te simți cu musca pe căciulă, Harry Potter?

– Păi, cam da..., șopti Harry. Eh... îmi cer scuze că te deranjez... vroiam să te întreb...

– Dacă te-am pus în casa care trebuie, zise jobenul, mulțumit. Da... ai fost foarte greu de repartizat. Dar am rămas la aceeași părere de dinainte – inima lui Harry tresări – te-ai fi descurcat foarte bine la Viperini.

Stomacul lui Harry se goli. Apucă jobenul de vârf și îl dădu jos. Acum atârna lipsit de viață, terfelit și ponosit. Harry îl puse la loc pe raft, simțindu-se aproape bolnav.

– Te înșeli, îi spuse el răspicat jobenului inert și tăcut.

Acesta nu se clinti din loc. Harry se îndepărtă, fără să-și ia ochii de la el. Apoi un sunet ciudat din spatele său îl făcu să se întoarcă.

Nu era singur cum crezuse. Cocoțată pe stinghia aurită din spatele ușii stătea o pasăre care arăta de parcă ar fi trecut prin cinci războaie și semăna izbitor cu un curcan pe jumătate jumulit. Harry o privi cu atenție și pasărea îl privi la rândul ei, îndurerată, scoțând iar sunetele acelea ciudate. Băiatul crezu că trebuie să fie tare bolnavă. Ochii îi erau mohorâți și îi mai căzură câteva pene din coadă, chiar sub privirile lui.

Harry tocmai se gândea că tot ce mai lipsea era ca pasărea lui Dumbledore să moară, în timp ce era singur cu ea în birou, când pasărea fu cuprinsă de flăcări.

Harry urlă de groază și se duse spre birou. Se uită disperat în jur, dacă nu era vreun pahar cu apă, dar nu văzu nici unul. În tot acest timp, pasărea se transformase într-o minge de foc. Scoase un țipăt puternic și în secunda următoare nu mai rămase din ea decât o movilită de cenușă pe jos.

Se deschise ușa biroului. Intră Dumbledore, sumbru.

– Domnule profesor, spuse Harry, șocat, pasărea dumneavoastră... nu am putut să fac nimic... tocmai a luat foc...

Spre uimirea lui Harry, Dumbledore zâmbi.

– Era timpul, zise el. Arăta jalnic de câteva zile bune, i-am tot spus că e vremea să se transforme...

Chicoti înfundat, văzând expresia nedumerită de pe chi-

pul lui Harry.

- Fawkes e un phoenix, Harry. Păsările phoenix iau foc când este timpul să moară și apoi renasc din cenușă. Uită-te și tu...

Harry privi spre un pui de pasăre, nou-născut, șifonat și micuț, care răsărea din cenușă. Era cam la fel de urât ca și pasărea bătrână.

- Păcat că l-ai văzut în Ziua Arsului, spuse Dumbledore, ducându-se în spatele biroului. Este o pasăre tare frumoasă, în cea mai mare parte a timpului, cu un penaj roșu cu auriu, minunat! Creaturi fascinante, păsările phoenix!... Pot căra greutăți extrem de mari, iar lacrimile lor au puteri vindecătoare și sunt foarte credincioase.

Afectat de „spectacolul" dat de Fawkes, Harry uitase de ce venise, dar își reaminti totul când Dumbledore se așeză în scaunul său cu spătar înalt și îl fixă cu privirea sa albastră, pătrunzătoare.

Dar înainte ca Dumbledore să zică vreun cuvânt, ușa biroului se deschise cu o bufnitură puternică și intră Hagrid, cu o privire răvășită, având căciula pusă pe creștetul capului său cu claia de păr negru, încurcat, și cu un cocoș mort atârnându-i în mână.

- Nu a fost Harry, domnule profesor Dumbledore! zise Hagrid, repede. Am vorbit cu el cu câteva secunde înainte să fie găsit puștiul, nu a avut timp, domnule...

Dumbledore încercă să spună ceva, dar Hagrid continuă înfierbântat, gesticulând cu bietul cocoș mort, împrăștiind pene peste tot.

- ... nu se poate să fi fost el, jur în fața Ministerului Magiei dacă e nevoie...

- Hagrid, eu...

- ... nu e el, domnule, eu știu că Harry nu ar...

- Hagrid! zise Dumbledore tare, ca să-l acopere. Eu nu cred că Harry e autorul acestor atacuri!

- Ah, zise Hagrid, cocoșul căzând neînsuflețit lângă el. Da, aștept afară, domnule director.

Și plecă repede, jenat.

– Nu credeți că am fost eu, domnule profesor? repetă Harry, plin de speranță, în timp ce Dumbledore scutura penele de cocoș de pe biroul lui.

– Nu, Harry, nu cred, zise Dumbledore, deși... (iar avea o expresie serioasă pe chip)... tot vreau să vorbesc cu tine...

Harry aștepta, nervos, în timp ce Dumbledore îi vorbea, împreunându-și vârfurile degetelor sale lungi.

– Trebuie să te întreb, Harry, dacă nu cumva ai ceva să-mi spui, spuse el cu blândețe. Absolut orice.

Harry nu știu ce să spună. Se gândi la Reacreditță care strigase: „Voi urmați, cei cu «sânge-mâl»!" și la PoliPoțiunea, care fierbea în baia Plângăcioasei Myrtle. Apoi se gândi la vocea imaterială pe care o auzise de două ori și își aminti ce spusese Ron („Să auzi voci, pe care nu le poate auzi și altcineva, nu este bine, nici chiar în lumea magiei"). Se gândi, de asemenea, la ce spunea toată lumea despre el și groaza lui, din ce în ce mai mare, că ar putea fi înrudit cumva cu Salazar Viperin...

– Nu, zise Harry, nimic, domnule profesor...

*

Dublul atac asupra lui Justin Finch-Fletchley și contra lui Nick Aproape-Făr-de-Cap transformase frica de la început în panică, pur și simplu. Curios, cel mai tare părea să-i îngrijoreze pe toți soarta lui Nick Aproape-Făr-de-Cap. Ce anume putea să-i facă așa ceva unei stafii, se întrebau oamenii, ce putere îngrozitoare putea face rău cuiva care era deja mort? A fost un adevărat maraton spre casa de bilete pentru Expresul de Hogwarts, elevii fiind dornici să se întoarcă acasă de Crăciun și asta cât mai repede.

– În ritmul ăsta, vom fi singurii care vom mai rămâne aici, le spuse Ron lui Harry și Hermionei. Noi, Reacreditță, Crabbe și Goyle. Ce vacanță „veselă" o să avem!

Crabbe și Goyle, care făceau întotdeauna ce făcea Draco, semnaseră și ei că rămâneau pe durata vacanței.

Dar Harry se bucura că majoritatea elevilor plecau.

Obosise să tot fie ocolit de toată lumea pe coridoare, de parcă i-ar fi crescut colți sau ar fi putut să scuipe în orice moment otravă. Sătul de șoapte, strigăte de spaimă și de a fi arătat cu degetul ori de câte ori trecea pe lângă cineva.

Fred și George, pe de altă parte, se distrau copios pe această temă, făcând tot ce le stătea în puteri să mărșăluiască pe holuri în fața lui Harry, strigând:

- Faceți-i loc moștenitorului lui Viperin, trece un vrăjitor malefic sută la sută!...

Percy dezaproba complet comportamentul lor.

- Nu este de râs, le spusese el, rece.

- Ah, dă-te la o parte, Percy, zise Fred. Harry se grăbește!...

- Da, îi ținea isonul George, chicotind, se duce în Camera Secretelor, unde ia ceaiul împreună cu servitorul său cu colți!

Nici lui Ginny nu i se părea amuzant.

- Of, terminați, spunea ea de fiecare dată când Fred îl întreba pe Harry care era următoarea victimă sau când George se prefăcea că se apăra de Harry cu un cățel mare de usturoi, ori de câte ori se întâlneau.

Pe Harry nu-l deranja, se simțea mai bine la gândul că măcar Fred și George credeau că ideea ca el să fie moștenitorul lui Viperin era ridicolă. Dar poznele lor păreau să-l enerveze pe Draco Reacredință, care afișa o față extrem de acră, de fiecare dată.

- Asta din cauză că „micuțul" crapă de necaz că nu poate să spună că de fapt el este moștenitorul, zise Ron, atotștiutor. Știi că nu suportă să fie întrecut, iar tu culegi roadele faptelor sale murdare.

- Nu pentru multă vreme, zise Hermione pe un ton satisfăcut. PoliPoțiunea este aproape gata! O să scoatem adevărul de la el foarte curând...

*

În sfârșit se termină trimestrul și o tăcere la fel de densă ca zăpada se lăsă peste castel. Lui Harry i se părea mai de-

grabă liniștitor, decât trist, și se bucura că el, Hermione și frații Weasley erau stăpâni pe Turnul Cercetașilor, ceea ce însemna că puteau să se joace de-a Pocnitoarea Explodată, fără să deranjeze pe nimeni, sau să exerseze netulburați de cineva lecțiile de duel. Fred, George și Ginny se hotărâseră să rămână la școală, în loc să se ducă în Egipt, împreună cu doamna și domnul Weasley, să-l viziteze pe Bill. Percy, care disprețuia ceea ce el cataloga drept „jocuri infantile", nu petrecea prea mult timp în camera de zi a Cercetașilor. Le spusese deja pompos că el petrecea Crăciunul la școală doar pentru că era de datoria lui să fie alături de profesori în timpul acelor vremuri de restriște.

Veni și dimineața Crăciunului, rece și albă. Harry și Ron, singurii care mai rămăseseră în dormitor, fură treziți foarte devreme de Hermione, care dădu buzna înăuntru, îmbrăcată, având cadouri pentru amândoi.

– Treziți-vă! strigă ea, dând la o parte draperiile de la ferestre.

– Hermione... ce cauți tu aici? zise Ron, apărându-se de lumină cu mâinile la ochi.

– Crăciun fericit! zise Hermione, aruncându-i cadoul. M-am trezit de vreo oră și am mai adăugat niște aripi dantelate. PoliPoțiunea e gata!

Harry se ridică repede, deodată treaz de-a binelea.

– Ești sigură?

– Sunt convinsă, zise Hermione, dându-l la o parte pe șobolanul lui Ron, pentru a se putea așeza la picioarele patului cu baldachin. Dacă tot avem de gând să o facem, eu zic că ar trebui să o facem în seara asta!

În acel moment, Hedwig năvăli în cameră cu un pachețel mic în cioc.

– Bună, zise Harry, fericit, în timp ce ea ateriză pe pat, ai început să vorbești cu mine din nou?

Îl mușcă ușor de ureche în semn de afecțiune, o atenție mult mai frumoasă decât cadoul pe care i-l adusese și care se dovedi a fi de la familia Dursley. Îi trimiseseră o scobi-

toare și un bilet, în care îl întrebau dacă nu putea să rămână la Hogwarts și pe timpul vacanței de vară.

Celelalte cadouri de Crăciun pe care le primi Harry erau cu adevărat drăguțe. Hagrid îi trimisese o cutie mare, plină cu caramelele lui, pe care se hotărî să le mai înmoaie puțin la foc, înainte de a le mânca. Ron îi dăduse o carte care se numea „Zbor pe ghiulea", o carte cu momentele cele mai interesante ale echipei sale favorite de Vâjthat, iar Hermione îi cumpărase o pană de scris sofisticată, de uliu. Harry deschise și ultimul cadou, care conținea un pulover tricotat de mână și o prăjitură mare, cu prune, de la doamna Weasley. Citi felicitarea trimisă de ea cu un sentiment de vină, gândindu-se la mașina domnului Weasley, care nu mai fusese văzută de când se lovise de Salcia Bătăușă și la mulțimea de lucruri interzise, pe care le plănuia, împreună cu Ron și Hermione.

*

Toți, chiar și cei care erau îngroziți că vor trebui să bea PoliPoțiunea mai târziu, se simțiră excelent la cina de Crăciun, de la Hogwarts.

Marea Sală arăta magnific. Nu numai că erau doisprezece brazi de Crăciun, până în tavan, presărați cu zăpadă și ghirlande groase de vâsc, dar de sus cădeau fulgi de zăpadă fermecați, uscați și calzi. Dumbledore îi îndemnă să cânte colindele lui preferate, Hagrid fredona din ce în ce mai tare, cu fiecare pahar de lichior de ouă pe care îl bea, Percy, care nu observase că Fred îi vrăjise insigna de Perfect, astfel încât acum scria pe insignă „Prostănac", îi tot întreba de ce râdeau. Lui Harry puțin îi păsa că Draco Reacredință făcea tot felul de observații răutăcioase în gura mare, de la masa Viperinilor, referitoare la puloverul său. Cu puțin noroc, avea să-și ia revanșa asupra lui Draco, peste câteva ore.

Abia își terminaseră cele trei porții de budincă de Crăciun, că Hermione îi scoase din Marea Sală, pentru a duce la îndeplinire planul lor.

– Tot mai avem nevoie de niște bucățele din cei în care

vă preschimbați, îi atenționă Hermione, de parcă i-ar fi trimis la supermarket să cumpere detergent. Și evident, ar fi cel mai bine dacă ați lua ceva de la Crabbe și Goyle, sunt cei mai buni prieteni ai lui Draco, lor le-ar spune orice. Și mai trebuie să ne asigurăm că Goyle și Crabbe nu vor apărea și ei, în timp ce îl interogăm.

Se opri puțin, după care continuă abia șoptit, ignorând fețele stupefiate ale lui Harry și Ron:

– Am totul pregătit!

Luă în mână câteva prăjituri de ciocolată cu prune. Le-am umplut cu un banal Praf de Dormit. Nu trebuie decât să faceți în așa fel, încât să le găsească Crabbe și Goyle. Doar știți cât de lacomi sunt, le vor înfuleca imediat, cu siguranță. Odată adormiți, smulgeți-le niște fire de păr și ascundeți-i în dulapul cu mături.

Harry și Ron se uitară unul la altul, neîncrezători.

– Hermione, nu cred...

– Ar putea să iasă tare urât...

Dar Hermione avu o sclipire de oțel în ochi, nu foarte diferită de cea pe care o avea câteodată profesoara Minerva McGonagall.

– PoliPoțiunea nu are nici un efect fără firele de păr ale lui Crabbe și Goyle, spuse ea cu severitate. Vreți să-l interogăm pe Reacredință sau nu?

– Of, bine, bine, zise Harry. Și tu ce faci? Tu firele cui le smulgi?

– Eu am ce îmi trebuie! zise Hermione, mândră, scoțând o sticluță mică din buzunar și arătându-le unicul fir de păr din ea. Țineți minte când m-am bătut cu Milicent Bulstrode la ora de duel? Mi-a lăsat asta ca amintire când încerca să mă sugrume! Și s-a mai și dus acasă de Crăciun... așa că, nu va trebui decât să le spun Viperinilor că m-am întors.

Hermione fugi să vadă ce făcea PoliPoțiunea, iar Ron îl privi pe Harry cu o expresie îngrijorată, de parcă s-ar fi apropiat Apocalipsa.

– Ai mai auzit vreodată de un plan în care atât de multe

lucruri pot să o ia razna?

*

Dar spre mirarea lui Harry și Ron, prima parte a planului decurse fără incidente, exact cum spusese Hermione. Se strecurară în holul de la intrare, după ce băură ceaiul de Crăciun, așteptându-i pe Crabbe și Goyle care rămăseseră singuri la masa Viperinilor, ca să mai înfulece vreo patru porții de tartă cu fructe. Harry plasase prăjiturile de ciocolată la capătul balustradei. Când îi zăriră pe Crabbe și pe Goyle ieșind din Marea Sală, Harry și Ron se ascunseră în spatele armurilor de la ușa de intrare.

– Cât de mult poate băga un om în el? îi șopti Ron lui Harry, entuziasmat, în timp ce Crabbe îi arătă bucuros lui Goyle prăjiturile, pe care le și înșfăcară.

Râzând ca proștii, le îndesară pe de-a-ntregul în gurile lor enorme. Timp de câteva secunde, mestecară amândoi cu lăcomie, pe fața lor fiind întipărită expresia triumfului. Apoi, fără să-și schimbe expresia câtuși de puțin, căzură lați la podea.

Greul abia acum venea... Trebuiau să-i ascundă în dulapul cu mături. Îi cărară cu greu, alături de găleți și mături, după care Harry smulse un smoc de fire țepoase de pe capul lui Goyle și Ron de la Crabbe. Le luară și pantofii, pentru că ai lor erau mult prea mici pentru niște picioare enorme ca ale lui Crabbe și Goyle. Apoi, încă nevenindu-le să creadă că făcuseră așa ceva, urcară grăbiți până la toaleta Plângăcioasei Myrtle.

Abia mai puteau să distingă ceva din cauza fumului gros care ieșea din cabina în care Hermione amesteca poțiunea. Acoperindu-și fețele cu pelerinele, Harry și Ron bătură încetișor la ușă.

– Hermione?

Auziră zăngănitul zăvorului și în ușă se ivi Hermione, strălucind de încântare, dar și îngrijorată. În spatele ei auziră bolboroseala poțiunii miraculoase. Trei pocale de sticlă stăteau pregătite pe toaletă.

– Ați reușit? întrebă Hermione, pe nerăsuflate.

Harry îi arătă firele de păr ale lui Goyle.

– Bine... Am luat și niște haine de rezervă de la spălătorie, zise Hermione, arătându-le un săculeț. Veți avea nevoie de numere mai mari, când veți fi Crabbe și Goyle.

Toți trei se uitară în cazan. De aproape, licoarea părea și mai densă, un noroi închis la culoare, bolborosind leneș.

– Sper că am făcut totul cum trebuie, zise Hermione, recitind nervoasă pagina pătată din cartea „Poțiuni extrem de puternice". În carte spune că ar trebui să... O dată ce am băut-o, avem o oră până când vom redeveni noi înșine...

– Acum ce facem? șopti Ron.

– O turnăm în cele trei pocale și punem firele de păr.

Hermione umplu fiecare dintre cele trei pahare cu licoare. Apoi, cu mâna tremurândă, lăsă să cadă în primul pahar firul de păr al lui Milicent Bulstrode.

Licoarea șuieră tare, ca un ceainic pe foc, și bolborosi cu mai multă putere. O secundă mai târziu se făcu de un galben-bolnăvicios.

– Puah... esență de Milicent Bulstrode, zise Ron, privind dezgustat. Pariez că are un gust îngrozitor.

– Și acum, ale voastre, spuse Hermione.

Harry aruncă un fir de păr de la Goyle în paharul din mijloc și Ron îl puse pe al lui Crabbe în ultimul pahar. Ambele pahare șuierară și bolborosiră: cel cu firul Goyle se făcu kaki, iar cel cu părul lui Crabbe, un maro-mâlos.

– Stați puțin, zise Harry, în timp ce Ron și Hermione se întinseră spre pahare. Ar fi bine să nu le bem aici: când ne vom transforma în Crabbe și în Goyle nu o să mai încăpem în toaletă! Iar Milicent Bulstrode nu-i nici ea o silfidă!

– O idee foarte bună, zise Ron, deschizând ușa. Să ne ducem fiecare în cabine separate.

Având grijă să nu verse nici o picătură din PoliPoțiune, Harry se duse în cabina de la mijloc.

– Gata? strigă el.

– Gata, se auziră vocile lui Ron și Hermione.

– Unu... doi... trei!

Cu mâna la nas, Harry bău toată licoarea din două înghițituri mari. Avea gust de varză arsă.

Imediat, stomacul începu să i se zbată, de parcă ar fi înghițit niște șerpi vii. Chircit pe vine, se întreba dacă îi va fi și mai rău... O senzație de foc i se întinse de la stomac prin picioare, până în vârfurile degetelor. Apoi, gemând și așezându-se în patru labe, fu pătruns de un sentiment îngrozitor de topire, ca și cum pielea de pe tot corpul îi fierbea, devenind ceară încinsă, și sub ochii lui începură să-i crească mâinile, degetele i se îngroșară, unghiile i se măriră, iar încheieturile i se umflau tot mai mult. Umerii i se întinseră dureros, iar niște pișcături pe frunte îl anunțau că îi creștea păr până spre sprâncene. Veșmintele pocniră, pieptul i se umflă, făcându-se ca un butoi căruia urmau să-i plesnească doagele, din clipă în clipă. Picioarele agonizau în pantofii cu patru numere mai mici...

Totul se opri, la fel de repede cum începuse. Harry zăcea cu fața în jos pe podeaua rece, auzind-o pe Myrtle suspinând în cabina din fund. Cu greu, își scoase pantofii și se ridică. Deci așa era să fii Goyle... Cu mâinile lui mari și tremurânde, își scoase hainele, care îi erau acum cu jumătate de metru deasupra gleznelor, le îmbrăcă pe cele aduse de Hermione și își legă șireturile la pantofii ca niște bărci ai lui Goyle. Întinse mâna să-și dea părul din ochi, dar dădu doar peste sprâncenele sale stufoase. Atunci, își dădu seama că ochelarii erau cei care îi întunecau privirea, deoarece era evident că Goyle nu avea nevoie de ei. Și-i dădu jos de la ochi și strigă:

– Vă simțiți bine?

Dar pe gură îi ieși răcnetul răgușit al lui Goyle.

– Da, se auzi din dreapta sa mormăitul grav al lui Crabbe.

Harry deschise ușa și se duse în fața oginzii sparte. Goyle îl privea din oglindă cu niște ochi posomorâți, afundați în orbite. Harry se scărpină la ureche. La fel făcu și Goyle.

Se deschise ușa de la cabina lui Ron. Se priviră unul pe

altul. În afară de faptul că era palid și șocat, Ron era leit Crabbe, de la tunsura-castron până la mâinile lungi, de gorilă.

– Este incredibil, zise Ron, apropiindu-se de oglindă și pipăind nasul teșit al lui Crabbe. Incredibil!

– Ar cam trebui să mergem, zise Harry, lărgind cureaua ceasului pe încheietura groasă a lui Goyle. Mai trebuie să găsim camera de zi a Viperinilor, sper că vom găsi pe cineva după care să ne luăm...

Ron, care se uitase lung la Harry, spuse:

– Nici nu îți poți da seama cât de ciudat este să-l vezi pe Goyle gândind!...

Bătură apoi la ușa lui Hermione.

– Hai, trebuie să mergem...

Le răspunse o voce pițigăiată:

– Nu... nu cred că o să vin până la urmă. Duceți-vă voi fără mine...

– Hermione, știm că Milicent Bulstrode este urâtă, nu o să-și dea nimeni seama că ești tu...

– Nu... zău așa... cred că nu o să vin și eu. Grăbiți-vă, pierdeți minute prețioase!

Harry se uită la Ron, uimit.

– Acum semeni și mai tare cu Goyle, zise Ron. Așa arată de fiecare dată când îl întreabă ceva vreun profesor.

– Hermione, ai pățit ceva? o întrebă Harry prin ușă.

– Nu, nimic... Mă simt perfect... Hai, duceți-vă...

Harry se uită la ceas: trecuseră deja cinci sau șase minute vitale pentru ei.

– Ne întâlnim tot aici, da? mai spuse el.

Harry și Ron deschiseră ușa băii cu grijă, verificară dacă aveau cale liberă și porniră.

– Nu-ți mișca mâinile așa, îi șopti Harry lui Ron.

– Cum?

– Crabbe le ține destul de țepene...

– Așa?

– Da, e mai bine.

Coborâră scara de marmură. Acum nu aveau nevoie decât de un Viperin care să-i ducă la camera de zi... Dar nu era nimeni în jur.

– Ai vreo idee? șopti Harry.

– De obicei Viperinii vin la micul dejun din partea aia, zise Ron, arătând spre intrarea în pivniță.

Abia îi ieșiseră cuvintele acelea din gură, că și apăru pe acolo o fată cu părul lung și creț.

– Nu te supăra, zise Ron, ducându-se la ea, am uitat parola camerei noastre de zi...

– Poftim? zise fata, aproape jignită. Camerei *noastre* de zi? Eu sunt din casa Ochi-de-Șoim.

Se îndepărtă, privindu-i bănuitoare.

Harry și Ron coborâră grăbiți treptele de piatră, adâncindu-se în întuneric, pașii lor răsunând exact ca ai lui Crabbe și Goyle, când picioarele lor mari atingeau scările. Începură să se teamă că nu le va fi la fel de ușor cum sperașeră.

Culoarele întortocheate erau pustii. Merseră din ce în ce mai adânc sub școală, uitându-se tot timpul la ceas pentru a vedea cât timp le rămăsese. După un sfert de oră, exact când mai aveau puțin și își pierdeau tot calmul, auziră ceva în față.

– Ha! zise Ron, entuziasmat. Iată-l pe unul dintre ei!

Silueta ieșea dintr-o cameră lăturalnică. Apropiindu-se grăbiți, le pieri entuziasmul însă. Nu era un Viperin, era Percy.

– Ce cauți aici? întrebă Ron, surprins.

Percy păru jignit.

– Asta nu este treaba voastră, spuse el, bățos. Ești Crabbe, nu?

– Păi... da..., zise Ron.

– Atunci, duceți-vă în camerele voastre imediat, spuse Percy, cu asprime. În ultimul timp, a devenit periculos să te plimbi pe coridoare întunecate.

– Dar tu? se răți Ron.

– Eu, zise Percy, îndreptându-și umerii, sunt Perfect! N-o să mă atace nimeni pe mine!

Se auzi dintr-o dată o voce din spatele lui Harry și Ron. Draco Reacredință venea spre ei, și pentru prima dată în viața lui, Harry se bucură să-l vadă.

– Aici erați, spuse el, uitându-se la ei. Ați înfulecat ca porcii până acum? V-am căutat, vreau să vă arăt ceva extrem de amuzant!

Reacredință îl privi pe Percy cu superioritate.

– Ce cauți aici, Weasley? se răți el.

Percy păru enervat la culme.

– Ar trebui să fii mai respectuos cu un Perfect al școlii! răspunse el. Nu-mi place atitudinea ta!

Draco rânji și le făcu semn lui Harry și lui Ron să-l urmeze. Harry era cât pe-aci să-i ceară scuze lui Percy, dar se abținu în ultimul moment.

Plecară în urma lui Reacredință, care le spuse imediat ce dădură colțul spre un alt coridor:

– Și Peter Weasley, ăsta...

– Percy, îl corectă Ron, imediat.

– Nu contează, zise Draco. L-am văzut strecurându-se pe-aici în ultima vreme. Și pot să pun pariu că știu ce pune la cale. Vrea să-l prindă pe moștenitorul lui Viperin, de unul singur.

Râse scurt, batjocoritor. Ron și Harry își aruncară unul altuia priviri îngrijorate.

Draco se opri în fața unui perete de piatră, pe care nu se afla nimic.

– Mai zi-mi o dată, care e parola nouă? îl întrebă el pe Harry.

– Hm..., făcu Harry.

– A, da... *Sânge-pur!* își aminti Draco, fără să fie atent la Harry.

O ușă ascunsă în perete se deschise și prin ea intră Draco, urmat de Harry și Ron.

Camera de zi a Viperinilor era foarte lungă, o cameră de subsol, joasă, cu pereții și tavanul din piatră de râu, de care

atârnau lămpi verzui, prinse de tavan cu lanțuri. În fața lor, sfârâia un foc sub un șemineu foarte elaborat sculptat, iar în jurul lui, în scaune sculptate și ele, se zăreau siluetele celor câțiva Viperini care mai rămăseseră în școală.

- Așteptați aici, le spuse Reacredință lui Harry și Ron, îndrumându-i către niște scaune goale, departe de foc. Mă duc să-l iau... tocmai mi l-a trimis tatăl meu...

Întrebându-se ce vroia să le arate Draco, Harry și Ron se așezară, încercând din răsputeri să pară de-ai casei.

Draco se întoarse peste un minut, cu ceea ce părea să fie un articol tăiat dintr-un ziar. Îl aruncă sub nasul lui Ron.

- O să te distrezi, spuse el.

Harry văzu cum ochii lui Ron se măriră în urma șocului primit. Citi articolul repede, râse forțat și i-l dădu lui Harry.

Fusese decupat din „Profetul zilei" și în el scria :

ANCHETĂ LA MINISTERUL MAGIEI

Arthur Weasley, Șeful Oficiului de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiați, a plătit astăzi o amendă de cincizeci de galeoni pentru că a vrăjit o mașină făcută de Încuiați.

Domnul Lucius Reacredință, unul dintre guvernatorii Școlii Hogwarts, de Magie, Farmece și Vrăjitorii, unde a aterizat mașina la începutul anului, a cerut demisia domnului Weasley. „Weasley a distrus bunul renume al Ministerului", a declarat domnul Reacredință. „Este evident că nu este demn să dea legi, iar ridicola Lege a Protecției Încuiaților ar trebui imediat abrogată", a mai spus acesta.

Domnul Weasley nu a fost abordabil pentru a ne da o declarație, însă soția lui le-a spus ziariștilor să dispară din fața casei ei sau pune vampirul casei pe ei.

- Ce ziceți? zise Draco, nerăbdător, după ce Harry îi înapoie articolul. Nu credeți că este amuzant?

- Ha, ha, făcu Harry, negru de supărare.

– Arthur Weasley îi iubește pe Încuiați atât de mult, încât ar fi în stare să-și rupă bagheta magică în două și să li se alăture, zise Reacredință, disprețuitor. Nici n-ai bănui că cei din familia Weasley au sânge-pur, după cum se comportă...

Chipul lui Ron, mai bine zis, al lui Crabbe, era și mai slutit de mânie.

– Ce-i cu tine, Crabbe? sări la el Draco.

– Mă doare stomacul, mormăi Ron.

– Păi, du-te în aripa spitalului și dă-le un pumn ălora cu „sânge-mâl", din partea mea, hohoti Draco. Știți, mă mir că „Profetul zilei" nu a raportat atacurile de la Hogwarts până acum, continuă Draco, pierdut în gânduri. Presupun că Dumbledore încearcă să acopere totul. O să fie mătrășit, dacă atacurile mai continuă. Tata a spus tot timpul că Dumbledore este cel mai rău lucru care i se putea întâmpla școlii. Iubește copiii de Încuiați. Un director adevărat nu ar fi permis niciodată ca viermele ăla de Creevey să fie acceptat în școală.

Reacredință începu să facă poze cu un aparat invizibil de fotografiat și îl imita pe Colin cu cruzime, dar cu mult realism: „Potter, pot să-ți fac o poză, Potter? Poți să-mi dai un autograf? Poți să-ți ling pantofii, te rog, Potter?"

Își lăsă mâinile în jos și se uită la Harry și Ron.

– Ce-i cu voi, cu *amândoi?*

Harry și Ron se străduiră să râdă, și, deși cu mare întârziere, Draco păru satisfăcut. Așa erau Crabbe și Goyle, reacționau mai încet...

– *Sfântul* Potter, prietenul ăstora cu sânge de mitocan, zise Reacredință, încet. Altul fără sentimente de vrăjitor adevărat, altfel n-ar umbla cu smintita aia cu „sânge-mâl", Granger... Și toată lumea crede că el este moștenitorul lui Viperin!

Harry și Ron erau cu sufletul la gură: cu siguranță Reacredință urma să le spună în următoarele două secunde că el era. Dar imediat...

– Tare aș vrea să știu cine este, zise Draco, iritat. L-aș

putea ajuta...

Ron rămase cu gura căscată, astfel încât Crabbe părea și mai retardat decât înainte. Draco nu observă, iar Harry, gândind rapid, spuse:

– Dar trebuie să bănuiești pe cineva...

– Știi că nu, Goyle, de câte ori trebuie să vă spun? izbucni Reacredință. Și nici tata nu vrea să-mi spună nimic despre ultima dată când a fost deschisă Camera. Desigur, era acum cincizeci de ani, înainte să se fi născut el, dar știe multe și zice că a fost ținut totul secret. Zice că ar fi suspect, dacă aș ști prea multe. De un singur lucru sunt sigur: ultima dată când a fost deschisă Camera Secretelor, a murit unul cu „sânge-mâl". Așa că este doar o problemă de timp până va fi omorât unul dintre ei... De data asta... sper să fie Granger, spuse el cu satisfacție.

Ron încleștă pumnii gigantici ai lui Crabbe. Știind că Ron s-ar da de gol dacă l-ar pocni pe Draco, Harry îi aruncă o privire sfredelitoare și îi spuse lui Draco:

– Știi cumva dacă a fost prinsă persoana care a deschis camera data trecută?

– A, nu..., dar oricine o fi fost a fost exmatriculat, cu siguranță, zise Reacredință. Probabil că încă mai zace în Azkaban.

– *Azkaban?* repetă Harry, nedumerit.

– Azkaban, *închisoarea vrăjitorilor,* Goyle, spuse Reacredință, privindu-l descumpănit. Zău așa, dacă ai fi puțin mai încet la minte decât ești, ai lua-o înapoi!

Se foi neliniștit în scaun și spuse:

– Tata zice că ar trebui să mă dau la fund și să-l las pe moștenitorul lui Viperin să-și facă treaba. Zice că școala are nevoie într-adevăr de o curățenie generală, să fie înlăturate gunoaiele, de genul celor cu „sânge-mâl", dar că el nu vrea să se bage. Așa e, acum este ocupat până peste cap. Știți că Ministerul Magiei a făcut un raid la conacul nostru, săptămâna trecută?

Harry încercă să compună din fața inertă a lui Goyle un

chip îngrijorat.

– Da..., zise Draco. Din fericire, nu au găsit mare lucru. Tata are niște chestii foarte valoroase, de Magie Neagră. Dar noroc că avem propria noastră ascunzătoare secretă, sub podeaua din salon...

– Ah!... exclamă Ron.

Reacredință se uită la el. Harry, de asemenea. Ron se înroși tot. Chiar și părul i se făcu roșu. Nasul i se lungea încetișor... Li se terminase ora! Ron redevenea el însuși, iar după privirea îngrozită pe care i-o aruncă lui Harry, probabil că și lui i se întâmpla același lucru.

Amândoi se ridicară dintr-o săritură.

– Ceva de stomac, gemu Ron, și fără să mai zică nimic o zbughiră din camera de zi a Viperinilor, se strecurară prin peretele de piatră și sperară din tot sufletul că Draco nu observase nimic. Harry simțea cum îi alunecau acum din picioare pantofii enormi ai lui Goyle și trebuia să se țină de haine, în timp ce se tot micșora. Urcară grăbiți, împiedicându-se la tot pasul, treptele care dădeau spre întunecatul hol de la intrare, din care răzbăteau niște bufnituri înnăbușite. Veneau din dulapul cu mături, unde îi închiseseră pe Crabbe și Goyle. Lăsându-le pantofii la ușa dulapului, o zbughiră în șosete, urcând câte două trepte pe scara de marmură spre toaleta Plângăcioasei Myrtle.

– Ei bine, nu a fost o totală pierdere de timp, gâfâi Ron, închizând ușa de la toaletă, în urma lor. Știu că nu l-am descoperit pe atacator, dar îi scriu mâine tatălui meu și îi spun să caute sub podeaua salonului lui Reacredință.

Harry își cercetă fața în oglinda spartă. Revenise la normal. Își puse ochelarii, în timp ce Ron bătu la ușa cabinei în care se închisese Hermione.

– Hermione, ieși, avem o grămadă de lucruri să-ți povestim...

– Plecați! făcu Hermione, speriată.

Harry și Ron se uitară unul la altul.

– Ce s-a întâmplat? zise Ron. Ar fi trebuit să-ți fi revenit

până acum, noi suntem normali...

Dar Plângăcioasa Myrtle țâșni pe ușa cabinei. Harry nu o văzuse niciodată atât de fericită.

– Aaaaaah, să vedeți numai, spuse ea. Este îngrozitoare!

Auziră cum se deschide zăvorul și apăru Hermione, suspinând, cu mantia trasă pe cap.

– Care-i problema? întrebă Ron, neliniștit. Ai rămas cu nasul lui Milicent sau ceva de genul acesta?

Hermione își dădu mantia de pe cap și Ron se lipi de chiuveta din spatele lui.

Fața îi era acoperită cu blană neagră. Ochii îi deveniseră galbeni și îi ieșeau niște urechi lungi și ascuțite din păr.

– E-Era un fir de păr de pisică! strigă ea. Pro-Probabil că Milicent Bulstrode are o pisică! Și li-licoarea nu trebuia folosită pentru transformări în animale!

– Ah, nu! făcu Ron.

– Acum o să vezi și tu cum e să râdă cineva de tine, zise Myrtle, veselă.

– În ordine, Hermione, zise Harry, repede. Te ducem în aripa spitalului. Madam Pomfrey nu pune niciodată prea multe întrebări...

Le luă ceva timp până o convinseră pe Hermione să iasă din baie. Plângăcioasa Myrtle îi zori, râzând în hohote și strigând după Hermione:

– Stai să vezi când o să afle toată lumea că ai coadă!

— CAPITOLUL XIII —

JURNALUL EXTREM DE SECRET

Hermione rămase în aripa spitalului câteva săptămâni. Când se întoarse toată lumea din vacanța de Crăciun, circulă un zvon tulburător că ar fi dispărut, și toți au crezut că a fost atacată. Atâția elevi treceau prin aripa spitalului, încercând să o zărească, încât Madam Pomfrey îi puse un paravan în jurul patului, pentru a o scuti de rușinea de a fi văzută cu o față păroasă.

Harry și Ron o vizitau în fiecare după-amiază. La începerea noului trimestru, îi aduceau temele din ziua respectivă.

- Dacă mi-ar crește mie mustăți, aș face bucuros o pauză cu învățatul, zise Ron într-una din seri, punând un teanc de cărți pe noptiera Hermionei.

- Fii serios, Ron, trebuie să țin pasul, zise Hermione, vioaie.

Era mult mai bine dispusă având în vedere că îi dispăruse părul de pe față și ochii îi redeveneau încet-încet căprui.

- Presupun că nu aveți alte piste? adăugă ea în șoaptă, în așa fel încât să nu o audă Madam Pomfrey.

- Nimic, zise Harry, deziluzionat.

- Eram atât de sigur că era Draco, zise Ron pentru a o suta oară.

- Ce-i aia? întrebă Harry, arătând cu degetul spre ceva auriu, care ieșea de sub perna Hermionei.

- Doar o felicitare de Însănătoșire Grabnică, zise Hermi-

one, repede, încercând să o ascundă, dar Ron fu mai rapid. O scoase de sub pernă, o deschise și citi cu voce tare:

Domnișoarei Granger

Multă sănătate, din partea îngrijoratului său profesor, Gilderoy Lockhart, Ordinul Merlin, Clasa a III-a, Membru de Onoare al Ligii de „Apărare contra Magiei Negre" și de trei ori la rând câștigător al premiului „Cel mai Fermecător Zâmbet", oferit de săptămânalul „Vrăjitoarea".

Ron o privi pe Hermione, scârbit.

- Dormi cu asta sub pernă?

Dar Madam Pomfrey o scăpă pe Hermione de răspuns, venind cu doza de medicament.

- Nu-i așa că Lockhart este cel mai superficial și prefăcut individ, din câți cunoști tu? îl întrebă Ron pe Harry, în timp ce ieșeau din cameră și se îndreptau spre Turnul Cercetașilor.

Plesneală le dăduse atât de multe teme, încât Harry bănuia că va ajunge în anul VI, până le va termina. Tocmai îl auzea pe Ron că spunea că îi părea rău că nu o întrebase pe Hermione câte cozi de șobolani trebuie puse la o licoare de Creștere a Părului, când un răcnet venit de undeva, de deasupra lor, le sparse timpanele.

- E Filch, mormăi Harry, amândoi ascunzându-se în capul scărilor și ciulindu-și urechile.

- Crezi că a mai fost atacat cineva? zise Ron, încordat.

Stătură nemișcați, cu capetele îndreptate în direcția din care venise vocea lui Filch, care li se păruse chiar isterică.

- ... și mai multă muncă pentru mine! Să spăl pe jos toată noaptea, de parcă nu am destule de făcut! Nu, s-a umplut paharul, mă duc la Dumbledore...

Pașii se îndepărtară și auziră de departe cum trânti ușa.

Își scoaseră capetele de după colț. Cu siguranță că Filch strigase de la locul lui obișnuit de supraveghere. Erau din nou pe culoarul unde fusese atacată Doamna Norris. Dintr-o

ochire, văzură motivul pentru care Filch făcuse criza de isterie. Un șuvoi de apă inundase jumătate de coridor și parcă încă mai năvălea de sub ușa toaletei, în care se afla Plângăcioasa Myrtle. În acel moment, dat fiind că Filch nu mai țipa, puteau auzi gemetele Plângăcioasei Myrtle, răsunând din toaletă.

– Acum ce-a mai pățit? zise Ron.

– Hai să mergem să vedem, spuse Harry, ridicându-și veșmintele până deasupra gleznelor și pășind prin șuvoaiele de apă până la ușa cu plăcuța „Defect", pe care o ignorară ca de obicei, și intrară.

Plângăcioasa Myrtle se văita, dacă era posibil, mai tare ca niciodată. Se pare că se ascunsese în cabina ei obișnuită. Era întuneric în baie pentru că lumânările fuseseră stinse de șiroaiele de apă care îmbibaseră pereții și podeaua.

– Ce s-a întâmplat, Myrtle? zise Harry.

– Cine ești? gemu Myrtle, distrusă. Iar ai venit să mai arunci cu ceva în mine?

Harry se duse până la cabina ei și spuse:

– De ce aș arunca eu cu ceva în tine?

– Nu mă întreba pe mine, strigă Myrtle, adusă de un alt val, cu și mai multă apă, care se sparse pe podeaua deja îmbibată. Stăteam liniștită și îmi vedeam de treaba mea, când cineva a crezut că este amuzant să arunce cu o carte în mine...

– Dar tu nu poți fi lovită de o carte pe care o aruncă cineva în tine, zise Harry, cu înțelepciune. Ar trece prin tine, nu?

Mai bine ar fi tăcut... Myrtle pufni ridicându-se și bombănind de zor:

– Hai să aruncăm cu toții cu cărți în Myrtle, că ea tot nu poate să le simtă! Zece puncte dacă o nimeriți în stomac! Cincizeci de puncte dacă îi trece prin cap! Ei bine, ha, ha, ha! Foarte frumos joc, n-am ce zice!

– Cine a aruncat cu cartea în tine, până la urmă? întrebă Harry.

– Nu știu... eu doar stăteam aici pe toaletă, gândindu-mă

la moarte, și mi-a trecut cartea chiar prin cap, zise Myrtle, privindu-i cu ochi mari. Este pe aici, a luat-o apa...

Harry și Ron se uitară sub chiuvetă, unde le arăta Plângăcioasa Myrtle. Pe jos, zăcea o carte subțire. Avea o copertă neagră, jerpelită, și era la fel de udă ca toate celelalte lucruri din toaletă. Harry se aplecă s-o ridice, dar Ron ridică subit mâna și îl opri.

- Ce-i? întrebă Harry.

- Ai înnebunit? spuse Ron. Poate fi periculoasă.

- Periculoasă? zise Harry, râzând. Las-o baltă, cum ar putea fi periculoasă?

- Poate nu mă crezi, zise Ron, care privea concentrat cartea, dar unele dintre cărțile confiscate de Ministerul Magiei — mi-a spus tata — îți ardeau ochii. Și toată lumea care a citit „Sonetele unui vrăjitor" a vorbit în rime tot restul vieții. Iar o vrăjitoare bătrână, din Bath, avea o carte pe care o citeai încontinuu, fără să te mai poți opri! Erai nevoit să trăiești cu nasul în ea, ținând-o într-o mână și încercând să faci treabă numai cu o mână! Și...

- Bine, bine, am înțeles ce vrei să spui, zise Harry.

Cărțulia zăcea pe jos, îmbibată de apă.

- Oricum, nu vom afla nimic, până nu ne vom uita la ea, zise el, furișându-se pe la spatele lui Ron și ridicând-o.

Harry își dădu seama imediat că era un jurnal, iar anul care abia se mai vedea pe copertă îi spunea că era vechi de cincizeci de ani. Îl deschise nerăbdător. Pe prima pagină deslușI numele „T. D. Cruplud" scris cu o cerneală care se întinsese, din cauza apei.

- Stai puțin, zise Ron, care se apropiase și el cu grijă și se uita peste umărul lui Harry. Am mai auzit de numele ăsta... T. D. Cruplud a primit un premiu pentru servicii aduse școlii acum cincizeci de ani.

- De unde, Dumnezeu, știi asta? întrebă Harry, uimit.

- Pentru că Filch m-a pus să-i lustruiesc scutul de vreo cincizeci de ori, când am fost pedepsit, spuse Ron, încă supărat. Era cea pe care am râgâit cu melci. Dacă ai șterge o

oră întreagă o chestie lipicioasă de pe un nume, ți-ai aminti și tu de el!

Harry dezlipi paginile ude. Nu era nimic pe ele, nici măcar ceva de genul „Ziua de naștere a Mătușii Mabel" sau „Programare la dentist, la trei și jumătate".

– Nu a scris niciodată nimic în el, spuse Harry, dezamăgit.

– Oare de ce ar fi vrut cineva să-l arunce? zise Ron, curios.

Harry întoarse jurnalul și văzu scris pe coperta din spate numele unui vânzător de ziare de pe Strada Vauxhall, Londra.

– Probabil că avea părinți Încuiați, zise Harry cu înțelepciune, altfel nu cumpăra un jurnal de pe Strada Vauxhall...

– Oricum, nu ne ajută la nimic, zise Ron și coborî vocea. Cincizeci de puncte, dacă o arunci prin nasul lui Myrtle.

Harry însă puse jurnalul în buzunar.

*

Hermione părăsi aripa spitalului, fără mustăți, coadă sau blană, la începutul lui februarie. În prima ei seară, înapoi, în Turnul Cercetașilor, Harry îi arătă jurnalul lui T. D. Cruplud și îi povesti cum l-au găsit.

– Oooh..., s-ar putea să aibă puteri ascunse, zise Hermione, entuziasmată, pipăind și examinând cu atenție jurnalul.

– Dacă este așa, înseamnă că le ascunde foarte bine, zise Ron, ironic. Sau poate că e timid. Nu înțeleg de ce nu-l arunci, Harry!

– Tare aș vrea să știu de ce a încercat cineva să-l arunce, zise Harry. Și nu m-ar deranja dacă aș afla și de ce a luat Cruplud un premiu pentru servicii deosebite aduse școlii...

– Ar fi putut fi orice, zise Ron. Poate că a luat treizeci de N.O.V.-uri sau a salvat vreun profesor de vreo caracatiță uriașă. Poate că a vrut s-o omoare a doua oară pe Myrtle, le-ar făcut o favoare tuturor...

Dar Harry își dădu seama după expresia preocupată de pe fața Hermionei că și ea se gândea la același lucru, ca și el.

– Ce-i? întrebă Ron, uitându-se când la unul, când la altul.

– Păi, Camera Secretelor a fost deschisă acum cincizeci de ani, nu-i așa? spuse Harry, așa a zis Reacredință.

– Da..., zise Ron, încet.

– Și acest *jurnal este de acum cincizeci de ani,* zise Hermione, atingându-l emoționată.

– Și ce dacă?

– Doamne, Ron, trezește-te, exclamă Hermione. Știm că persoana care a deschis ultima dată Camera Secretelor a fost exmatriculată *acum cincizeci de ani.* Și mai știm că acest T. D. Cruplud a primit un premiu pentru servicii deosebite aduse școlii acum cincizeci de ani. Păi, ce-ar fi dacă Cruplud a primit premiul pentru că *l-a prins pe moștenitorul lui Viperin?* Jurnalul lui ne-ar spune totul, în mod normal: unde este Camera, cum s-o deschizi, ce fel de creatură trăiește în ea. Persoana care este în spatele atacurilor de acum nu și-ar prea dori ca jurnalul să fie pe undeva la vedere, nu-i așa?

– Este o teorie *strălucită,* Hermione, zise Ron, cu un singur mic defect: *nu este nimic scris în jurnal.*

Însă Hermione își scoase bagheta din ghiozdan.

– S-ar putea să fie cerneală invizibilă! șopti ea.

Atinse jurnalul de trei ori și spuse:

– *Aparecium!*

Nu se întâmplă nimic. Fără să se descurajeze, Hermione își bagă iar mâna în ghiozdan și scoase ceva ce semăna cu o gumă de șters, de un roșu-aprins.

– Este o Dezvăluitoare, mi-am luat-o de pe Aleea Diagon, spuse ea.

Șterse cu putere pe fila pe care scria *1 Ianuarie.* Nu se întâmplă nimic.

– Ascultați-mă pe mine, n-aveți ce să găsiți în el, zise Ron. Cruplud a primit un jurnal de Crăciun și nu s-a obosit să scrie nimic în el!

*

Harry nu putea să-și explice ce îl făcuse să nu arunce jurnalul lui Cruplud la gunoi. Ciudat era că, deși *știa* că jurnalul era gol, continua să dea pagină după pagină, de parcă

ar fi fost o poveste, pe care vroia să o termine... Cu toate că Harry era convins că nu mai auzise niciodată numele T. D. Cruplud până atunci, i se părea că avea o însemnătate pentru el, ca și când Cruplud ar fi fost un prieten pe care îl avusese când era foarte mic, pe jumătate uitat. Dar era absurd, nu avusese niciodată prieteni, înainte să vină la Hogwarts, avusese grijă Dudley de asta.

Oricum, Harry era hotărât să afle mai multe despre Cruplud, așa că în ziua următoare, într-o pauză, se duse în camera trofeelor pentru a examina premiul special primit de Cruplud, însoțit de o Hermione, curioasă foc, și un Ron, adus cu forța, care le spunea că el văzuse camera trofeelor cât să-i ajungă o viață întreagă.

Scutul de aur roșcat, primit de Cruplud, era pitit într-o vitrină dintr-un colț. Nu era nici un detaliu despre motivele pentru care îi fusese acordat („Și asta nu e rău deloc, ar fi câștigat în importanță și eu l-aș fi lustruit și azi!" zise Ron). Totuși i-au găsit numele lui Cruplud pe o medalie de Merit în Magie, și pe o listă cu foștii Șefi de promoție.

– Ăsta pare să fi fost ca Percy, zise Ron, strâmbând din nas, dezgustat. Perfect, Șef de promoție... probabil că era cel mai bun la toate orele!

– O spui de parcă ar fi ceva rău, zise Hermione, pe o un ton destul de jignit.

*

Soarele începuse iar să strălucească asupra școlii. În castel, atmosfera era mai plină de speranță. Nu mai fuseseră atacuri de la Justin și Nick Aproape-Făr-de-Cap, iar profesoara Lăstar anunță fericită că mătrăgunle erau pline de toane și secretoase, semn că în curând urmau să lase copilăria în urmă.

– Cum le dispare acneea, o să fie bune de replantat iarăși, o auzi Harry spunându-i lui Filch, într-o după-amiază. Și după asta, peste puțin timp, le tăiem și le punem la fiert. O s-o recapeți pe Doamna Norris cât ai clipi.

Poate că moștenitorul lui Viperin își pierduse curajul,

bănuia Harry. Probabil că era din ce în ce mai riscant să deschizi Camera Secretelor, acum că toată școala era vigilentă și bănuitoare. Poate că monstrul, sau ce-o fi fost acolo, se pregătea de hibernare pentru alți cincizeci de ani...

Ernie Macmillan de la Astropufi nu avea aceeași viziune frumoasă. Încă mai era convins că Harry era vinovatul, că „se dăduse de gol" la Clubul Dueliștilor. Peeves înrăutățea lucrurile, apărând tot timpul pe coridoarele aglomerate și cântând „Vai, Potter, răule..." Mai nou, inventase și un dans pe măsură...

Se pare că Gilderoy Lockhart era convins că el însuși făcuse atacurile să înceteze. Harry îl auzise spunându-i asta profesoarei McGonagall, în momentul în care Cercetașii intrau la ora de „Transfigurare".

– Nu cred că vor mai fi probleme, Minerva, zisese el, cu o privire atotștiutoare și făcând cu ochiul. Cred că de data aceasta Camera Secretelor a fost închisă pe vecie. Vinovatul trebuie să fi știut că era doar o problemă de timp până să-l prind. A reacționat logic și s-a oprit, înainte să îl distrug! Știi, în acest moment școala are nevoie de ceva care să-i ridice moralul, să șteargă amintirile neplăcute din trimestrul trecut! Acum nu spun mai multe, dar cred că am găsit exact ceea ce trebuie...

Își mângâie nasul și se îndepărtă.

Ideea lui Lockhart care avea să ridice moralul tuturor s-a lămurit pe paisprezece februarie, la micul dejun. Harry nu reușise să doarmă destul din cauza antrenamentului prelungit de Vâjthat, din noaptea care trecuse, și ajunse grăbit în Marea Sală, puțin mai târziu. Pentru moment, crezu că nu nimerise unde trebuia.

Pereții erau plini cu flori mari și roz, fosforescente. Și chiar mai rău de atât, din tavanul albastru-pal cădeau inimioare micuțe, de hârtie. Harry se duse la masa Cercetașilor, unde stătea Ron, care se uita scârbit, și Hermione, care era foarte bine dispusă.

– Ce se întâmplă? îi întrebă Harry, așezându-se și cură-

ţându-şi costiţa afumată de inimioarele de hârtie.

Ron arătă spre masa profesorilor, prea dezgustat pentru a vorbi. Lockhart, îmbrăcat în nişte veşminte roz-fosforescent, pentru a se asorta cu ornamentele, încerca să facă linişte. Profesorii de lângă el aveau nişte chipuri împietrite. De unde stătea, Harry o vedea pe profesoara McGonagall strângând din dinţi. Plesneală arăta de parcă i-ar fi dat cineva să bea o cană de PlusSchelet.

– La mulţi ani, de Ziua Îndrăgostiţilor! strigă Lockhart. Şi daţi-mi voie să le mulţumesc celor patruzeci şi şase de persoane care mi-au trimis felicitări până acum! Da, eu am pregătit această mică surpriză pentru voi toţi... şi încă nu s-a terminat!

Lockhart bătu din palme şi îşi făcură apariţia vreo duzină de pitici obraznici. Nu oricum însă. Lockhart îi pusese să poarte aripi de aur şi să aibă harpe.

– Prietenii mei, cupidonii cărători de scrisori! tună Lockhart. Vor roi prin şcoală ducându-vă scrisorile! Dar distracţia nu se opreşte aici! Sunt convins că vor dori şi colegii mei să intre în atmosfera acestei sărbători! Ce-ar fi să-l rugăm pe profesorul Plesneală să ne arate cum se încropeşte o Poţiune a Iubirii! Iar în timp ce o prepară, profesorul Flitwick vă va vorbi despre vrăjile prin care vă puteţi face iubiţi! Ah, vulpoiul bătrân, ştie multe despre asta, mai dihai ca oricare dintre noi!

Profesorul Flitwick îşi îngropă faţa în mâini, iar Plesneală avea o expresie de te făcea să crezi că prima persoană care avea să-i ceară o Poţiune a Iubirii va fi nevoită să bea otravă în loc...

– Te rog, Hermione, spune-mi că n-ai fost tu una dintre cei patruzeci şi şase care l-au felicitat, zise Ron, în timp ce ieşeau din Marea Sală, ducându-se la prima oră.

Hermione deveni brusc foarte ocupată să-şi caute orarul în geantă şi nu răspunse.

Toată ziua, piticii năvăliră în clase pentru a aduce felicitări, spre disperarea profesorilor, iar mai târziu în acea

seară, în timp ce Cercetașii urcau spre ora de „Farmece și Vrăji", unul din ei îl ajunse din urmă pe Harry.

- Hei, tu! 'Arry Potter! strigă un pitic, extrem de amărât, care își făcea loc cu coatele prin mulțime.

Îngrozit la gândul de a primi o felicitare de Sfântul Valentin, de față cu toți elevii din primul an, printre care se întâmpla să fie și Ginny Weasley, Harry încercă să scape. Piticul însă se strecură prin aglomerație, lovindu-i pe toți în fluierele picioarelor, și ajunse la el, înainte ca Harry să mai poată face vreun pas.

- Am un mesaj muzical pe care trebuie să i-l dau personal lui 'Arry Potter, spuse el, zdrăngănind la harpă, într-un fel amenințător.

- *Nu aici,* îi șopti Harry, încercând să scape.

- *Stai pe loc!* mormăi piticul, trăgându-l înapoi, de ghiozdan.

- Dă-mi drumul! se răsti Harry, smucindu-se.

Cu un pârâit puternic, ghiozdanul i se rupse în două. Cărțile, bagheta, pergamentul și pana i se revărsară pe podea, iar călimara cu cerneală se răsturnă, împroșcând totul în jur. Harry se grăbi să le ridice, înainte să înceapă piticul să cânte, blocând tot coridorul.

- Ce se întâmplă aici? se auzi vocea rece, tărăgănată, a lui Darco Reacredință.

Harry începu să-și bage înnebunit totul în ghiozdanul rupt, dorindu-și cu disperare să dispară, înainte ca Draco să audă felicitarea muzicală de Sfântul Valentin.

- Ce e toată nebunia asta? spuse un alt glas familiar și apăru Percy Weasley.

Zăpăcit, Harry încercă să o ia la fugă, dar piticul îl înșfăcă de genunchi, făcându-l să se prăbușească la podea.

- Așa, spuse el, stând pe gleznele lui Harry, iată felicitarea ta de Sfântul Valentin:

Ochii-i sunt verzi ca niște broaște murate,
Părul îi este negru ca pana de corb
Al meu aș vrea să fie, fără doar și poate,

Eroul ce l-a-nvins pe-al Întunericului Lord.

Harry ar fi dat tot aurul lui de la Gringotts, numai să se facă nevăzut în acel moment. Făcând-o pe grozavul și străduindu-se să râdă alături de ceilalți, se ridică, cu picioarele amorțite din cauza piticului. În acest timp, Percy Weasley încerca din răsputeri să-i împrăștie pe cei care râdeau cu lacrimi.

- Haideți, haideți, a sunat de cinci minute, la clase, spuse el, ușuind niște elevi mai mici. Și tu, Reacredință...

Aruncând o privire, Harry îl văzu pe Reacredință cum se aplecă și înșfăcă ceva. Rânjind, le arătă lui Crabbe și Goyle acel lucru, iar Harry își dădu seama că era chiar jurnalul lui Cruplud.

- Dă-mi-l înapoi, zise Harry, abia șoptit.

- Sunt curios ce a scris Potter în jurnal..., zise Reacredință, care era evident că nu observase anul de pe copertă și credea că este jurnalul lui Harry.

Se lăsă o tăcere de moarte. Ginny privea când la jurnal, când la Harry, îngrozită.

- Dă-mi-l, Draco, zise Percy, tăios.

- După ce arunc un ochi, zise Reacredință, răutăcios, vânturând jurnalul spre Harry.

Percy continuă:

- În calitate de Perfect al școlii...

Dar Harry își pierduse răbdarea. Își scoase bagheta și strigă:

- *Expelliarmus!*

La fel cum făcuse Plesneală când îl dezarmase pe Lockhart. Jurnalul țâșni în aer din mâna lui Draco. Ron îl prinse, zâmbind mulțumit.

- Harry! strigă Percy. Nu sunt permise vrăjile pe coridoare! Voi fi nevoit să-ți fac raport, să știi!

Dar lui Harry nu-i păsa, îl biruise pe Reacredință, și asta valora oricând mai mult decât cinci puncte luate de la Cercetași. Draco era livid de furie, iar când trecu Ginny pe lângă el, intrând în clasa ei, strigă răzbunător în urma ei:

– Se pare că nu i-a prea plăcut felicitarea ta lui Harry!

Ginny își acoperi fața cu mâinile și fugi în clasă. Încrâncenat, își scoase și Ron bagheta, dar Harry îl dădu de o parte. Nu era indicat ca Ron să-și petreacă toată ora de „Farmece și Vrăjitorii" scuipând melci...

Abia când ajunseră la ora profesorului Flitwick, Harry observă ceva ciudat la jurnalul lui Cruplud. Toate celelalte cărți erau înmuiate în cerneală roșie, jurnalul însă era la fel de curat ca înainte să se fi vărsat călimara pe el.

Încercă să-i spună lui Ron, dar acesta se chinuia iarăși cu bagheta lui. Din capătul baghetei ieșeau baloane mov și nu mai era atent la nimic altceva.

*

Harry se duse primul la culcare în acea seară, pe de o parte din cauză că nu mai putea să-i audă pe Fred și pe George cântând: „Ochii-i sunt verzi ca niște broaște murate", iar pe de alta, pentru că vroia să examineze încă o dată jurnalul lui Cruplud. Știa că Ron credea că era doar o pierdere de timp.

Harry se așeză pe patul său și răsfoi paginile goale, dar nici una din ele nu avea nici cea mai mică urmă de cerneală pe ea. Apoi scoase o călimară nouă din sertarul de la noptieră, scufundă pana în ea și lăsă să cadă o picătură pe prima pagină a jurnalului.

Cerneala străluci pentru câteva secunde și apoi, de parcă ar fi fost absorbită de hârtie, dispăru. Entuziasmat, Harry își înmuie pana pentru a doua oară și scrise: „Mă numesc Harry Potter."

Cuvintele străluciră pentru o clipă pe pagină și se scufundară și ele fără urmă. Apoi, într-un sfârșit, se întâmplă ceva.

Sub ochii lui, pe pagină apărură cuvinte, cu propria lui cerneală, pe care Harry nu le scrisese niciodată.

„Hello, Harry Potter. Mă numesc Tomas Cruplud. Cum ai dat peste jurnalul meu?"

Aceste cuvinte dispărură repede, dar nu înainte ca Harry

să fi început să scrie iarăși.

„Cineva a încercat să îl arunce la WC..."

Aștepta emoționat răspunsul lui Cruplud.

„Noroc că mi-am scris memoriile într-un mod mai durabil, decât cu cerneală. Am știut întotdeauna că vor fi unii oameni care nu vor dori ca jurnalul meu să fie citit."

„Ce vrei să spui?" scrise iar Harry, făcând o pată de cerneală, de emoționat ce era.

„Vreau să spun că jurnalul acesta conține mărturii ale unor lucruri îngrozitoare, care au fost trecute sub tăcere, lucruri care s-au întâmplat la Hogwarts..."

„Și eu sunt acum la Hogwarts", scrise Harry, repede. „Și au început să se întâmple lucruri stranii. Știi ceva despre Camera Secretelor?"

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Răspunsul lui Cruplud veni repede, scrisul devenindu-i mai neglijent, de parcă s-ar fi grăbit să-i spună tot ce știa.

„Bineînțeles că știu de Camera Secretelor. Pe vremea mea, ne-au spus că era o legendă, că nu există. Dar era o minciună. Când eram în anul V la Hogwarts, Camera a fost deschisă și monstrul a atacat mai mulți elevi, omorând o fată până la urmă. Eu l-am prins pe cel care deschisese Camera și acesta a fost exmatriculat. Dar directorul de atunci, profesorul Dippet, rușinat de faptul că se întâmplase așa ceva la Hogwarts, mi-a interzis să spun adevărul. A inventat o poveste cum că fata ar fi murit într-un accident ciudat. Mi-au dat un trofeu adorabil, lucios și gravat, pentru deranjul meu și m-au avertizat să-mi țin gura. Dar eu știam că se poate repeta. Monstrul a trăit în continuare, iar cel care a avut puterea să îl elibereze nu a fost închis."

Harry aproape că răsturnă călimara, grăbindu-se să răspundă.

„Se întâmplă iarăși acum. Au avut loc trei atacuri și nimeni nu pare să știe cine este în spatele lor. Cine a fost data trecută?"

„Pot să-ți arăt dacă vrei, veni răspunsul lui Cruplud, nu

trebuie să mă crezi pe cuvânt. Te pot duce în amintirea mea din noaptea când l-am prins."

Harry ezită, cu pana deasupra jurnalului. Ce vroia să spună Cruplud? Cum ar putea fi transportat în memoria altcuiva? Privi încordat spre ușa camerei, care începuse să devină tot mai întu-necoasă. Când privi iar jurnalul, văzu cum se formau noi cuvinte.

„Dă-mi voie să-ți arăt."

„OK!"

Paginile jurnalului începură să se răsfoiască singure, de parcă le-ar fi bătut un vânt puternic, și rămase deschis la jumătatea lunii iunie. Cu gura căscată, Harry văzu cum micuțul pătrat al zilei de treisprezece iunie se transforma într-un ecran minuscul de televizor. Cu mâinile tremurându-i puțin, ridică încet jurnalul, pentru a-și apropia ochiul de micuța fereastră, și, înainte să-și dea seama ce se întâmpla, fu împins înainte. Fereastra se lărgea și simți cum corpul lui părăsea patul și era aruncat cu capul înainte prin deschizătura paginii, într-un vârtej de culori și umbre.

Simți cum picioarele îi ajung pe pământ și rămase nemișcat, tremurând, în timp ce formele șterse din jurul lui se materializară.

Își dădu seama imediat unde era. Camera rotundă cu portretele adormite era biroul lui Dumbledore..., dar nu era Dumbledore cel care stătea în spatele biroului. Un vrăjitor uscățiv și plăpând, chel în afara câtorva smocuri albe, citea o scrisoare la lumina lumânării. Harry nu-l văzuse niciodată pe acest om.

– Mă scuzați, spuse el cu o voce nesigură, nu am vrut să vă deranjez...

Dar vrăjitorul nici nu se uită la el. Continuă să citească, încruntându-se puțin. Harry se apropie de biroul său și îngăimă:

– Hm... acum, o să plec, da?

Vrăjitorul îl ignoră în continuare. Părea că nici nu-l auzise. Crezând că vrăjitorul ar putea fi surd, Harry ridică vocea.

– Mă scuzați că v-am deranjat, eu mă duc, aproape strigă el.

Vrăjitorul împături scrisoarea, oftând, se ridică, trecu pe lângă Harry, fără să se uite la el, și se duse să tragă draperiile de la ferestre.

Cerul din spatele ferestrei era roșu-rubiniu. Părea să fie la asfințit. Vrăjitorul se întoarse la biroul său, se așeză și bătu cu degetele pe birou, privind spre ușă.

Harry privi în jur. Nici o pasăre phoenix, nici un instrument argintiu... Aceasta era Școala Hogwarts pe care o cunoscuse Cruplud și acel vrăjitor necunoscut era directorul de odinioară, nu Dumbledore, iar el, Harry, nu era nimic mai mult decât o nălucă, absolut invizibilă pentru oamenii de acum cincizeci de ani.

Cineva bătu la ușă.

– Intră, zise vrăjitorul bătrân, pe un ton șters.

Intră un băiat de vreo șaisprezece ani, dându-și jos pălăria ascuțită. O insignă strălucitoare de Perfect îi strălucea pe piept. Era mult mai înalt decât Harry, dar avea și el părul negru ca tăciunele.

– Ah, Cruplud..., zise directorul.

– Doreați să mă vedeți, domnule director Dippet? întrebă Cruplud.

Părea încordat.

– Ia loc, zise Dippet. Tocmai am citit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o...

– A, făcu Cruplud și se așeză, ținându-și mâinile încleștate.

– Dragul meu, zise Dippet cu blândețe, nu este posibil să te las să rămâi la școală pe parcursul verii. Sunt convins că vrei să te duci acasă în vacanță...

– Nu, zise Cruplud imediat, prefer să rămân la Hogwarts decât să mă întorc la... la...

– În vacanțe stai într-un orfelinat de Încuiați, dacă nu mă înșel?

– Da, domnule, zise Cruplud, înroșindu-se puțin.

– Ai părinți Încuiați?

- Pe jumătate, domnule, zise Cruplud. Tatăl, Încuiat, mama vrăjitoare...

- Și ambii tăi părinți au...

- Mama mea a murit chiar după ce m-am născut, domnule. Cei de la orfelinat mi-au spus că a trăit cât să mă boteze: Tomas, după tatăl meu, Dorlent, după bunicul meu.

Dippet tuși, în semn de compasiune.

- Uite care este treaba, Tom, oftă directorul, aș fi putut face niște aranjamente speciale pentru tine, dar având în vedere situația de față...

- Vă referiți la atacuri, domnule? întrebă Cruplud, iar lui Harry îi sări inima din piept și se apropie, fiindu-i frică să nu piardă vreun cuvânt.

- Exact, zise directorul. Dragul meu, înțelege că aș fi complet nesăbuit, dacă te-aș lăsa să rămâi la castel după ce se încheie trimestrul. Mai ales după tragedia asta... moartea acelei biete fetițe... Vei fi mult mai în siguranță la orfelinat. De fapt, Ministerul Magiei discută chiar acum despre închiderea școlii. Nu ne-am apropiat deloc de... hm... *sursa* tuturor acestor neplăceri...

Ochii lui Cruplud se măriră.

- Domnule, dacă ar fi prinsă persoana respectivă... dacă ar reveni totul la normal...

- Ce vrei să spui? zise Dippet, subțiindu-și glasul și îndreptându-se în scaun. Cruplud, vrei să spui că știi ceva despre aceste atacuri?

- Nu, domnule, zise Cruplud, repede.

Dar Harry era convins că era genul de „nu" pe care i-l spusese și el lui Dumbledore...

Dippet se pleoști iar, profund dezamăgit.

- Poți să pleci, Tom...

Cruplud se ridică și ieși ca o furtună din cameră. Harry îl urmă.

Coborâră pe scara în spirala mișcătoare, ajungând la balaurul de piatră de pe coridorul întunecat. Cruplud se opri, iar Harry făcu la fel, nescăpându-l din ochi. Harry își dădu

seama că Tom era într-o mare dilemă. Își mușca buza, fruntea îi era încrețită...

Apoi, de parcă ar fi ajuns dintr-o dată la o hotărâre, plecă, Harry mergând tăcut în urma lui.

Nu se mai întâlniră cu nimeni până când ajunseră în holul de la intrare, când un vrăjitor înalt, cu părul și barba castanie, îl strigă pe Cruplud, dinspre scara de marmură.

- Ce faci, unde te plimbi la ora asta, Tom?

Harry rămase tablou. Acel vrăjitor era nimeni altul decât un Dumbledore cu cincizeci de ani mai tânăr!...

- Am fost chemat la director, domnule, zise Cruplud.

- Păi, du-te la culcare, zise Dumbledore, aruncându-i lui Cruplud aceeași privire pătrunzătoare, pe care Harry o cunoștea atât de bine. E mai bine să nu cutreieri coridoarele în ultima vreme. De când...

Oftă din rărunchi, îi ură lui Cruplud „noapte bună" și se îndepărtă. Cruplud îl urmări cu privirea până dispăru și apoi, grăbit, coborî treptele de piatră către pivniță. Harry se ținu pe urmele lui, foarte emoționat.

Dar spre dezamăgirea lui Harry, Cruplud nu îl condusese în vreun tunel ascuns sau la vreo trecătoare secretă, ci chiar în clasa unde se țineau orele de „Poțiuni" ale lui Plesneală. Torțele nu fuseseră aprinse și Harry abia îl zări pe Cruplud, stând încremenit în ușă și privind de-a lungul coridorului.

Harry avea impresia că stăteau acolo de cel puțin o oră. Nu îl vedea decât pe Cruplud la ușă, uitându-se prin deschizătură și așteptând, încremenit ca o statuie. Tocmai când Harry nu mai era atât de încordat și începuse să-și dorească să se întoarcă în prezent, auzi ceva mișcându-se de partea cealaltă a ușii.

Cineva se strecura pe hol. Îl auzi trecând pe lângă clasa în care erau ascunși ei. Cruplud, tăcut ca o umbră, ieși pe ușa întredeschisă și îl urmă, Harry mergând pe vârfuri după el, uitând că nu putea să-l audă nimeni.

Timp de vreo cinci minute au mers după pași, până când Cruplud se opri brusc, cu capul în direcția din care veneau

alte zgomote. Harry auzi cum se deschidea o ușă, scârțâind, și apoi auzi o voce șoptită și răgușită:

- Haide... trebuie să te duc de aici... haide... în cutie...

Era ceva familiar la glasul acela...

Cruplud ieși repede de după colț. Harry păși și el în urma lui. Văzu silueta întunecată a unui băiat enorm, ghemuit în fața unei uși deschise, cu o cutie extrem de mare lângă el.

- Bună seara, Rubeus, zise Cruplud, tăios.

Băiatul închise ușa, trântind-o, și se ridică.

- Ce cauți aici, Tom?

Cruplud se apropie.

- Atât ți-a fost, spuse el. Voi fi nevoit să te predau justiției, Rubeus. S-ar putea să închidă școala, dacă nu se opresc atacurile...

- Ce vrei să...

- Nu cred că ai intenționat să omori pe cineva. Dar monștrii nu sunt cele mai potrivite animale de casă. Presupun că i-ai dat drumul să alerge și...

- N-a omorât pe nimeni niciodată! spuse băiatul uriaș, lipindu-se de ușa închisă.

Din spatele său, Harry auzi un fâșâit ciudat.

- Haide, Rubeus, zise Cruplud apropiindu-se și mai tare. Părinții fetiței omorâte vor fi mâine aici. Singurul lucru pe care îl poate face Hogwarts pentru ei este să-i asigure că monstrul care le-a ucis fiica este nimicit...

- Dar n-a făcut-o el! răcni băiatul, vocea răsunându-i pe coridorul întunecat. Nu ar face așa ceva! Niciodată!

- Dă-te la o parte, zise Cruplud, scoțându-și bagheta.

Vraja lui lumină subit coridorul cu o revărsare de lumină. Ușa din spatele băiatului se deschise cu asemenea forță, încât îl aruncă în peretele opus. Din cameră ieși ceva ce îl făcu pe Harry să scoată un țipăt strident și înfricoșat, pe care nimeni în afară de el nu păru să îl fi auzit.

Un uriaș corp păros și o încâlceală de picioare negre, licărul nenumăraților ochi și o pereche de clești ascuțiți...

Cruplud își ridică bagheta iar, însă era prea târziu. Creatura îl zbură la o parte, în fuga ei nebună, traversând coridorul și dispărând după colț. Cruplud se ridică cu greu, urmărindu-l cu privirea, ridică iar bagheta, dar băiatul sări asupra lui, îi smulse bagheta și îl aruncă iar la pământ, strigând:

- NUUUUUUU!

Totul se învârti, întunericul se așternu deplin, Harry simți cum se prăbușește și aterizează pe patul său din Turnul Cercetașilor, cu jurnalul lui Cruplud zăcând deschis pe stomacul său.

Înainte să aibă timp să-și tragă răsuflarea, se deschise ușa și în cameră intră Ron.

- Aici erai..., spuse el.

Harry se ridică. Tremura și era lac de sudoare.

- Ce-i cu tine? zise Ron, privindu-l îngrijorat.

- A fost Hagrid, Ron. Hagrid a deschis Camera Secretelor acum cincizeci de ani!

— CAPITOLUL XIV —

CORNELIUS FUDGE

Harry, Ron și Hermione știau că Hagrid avusese dintotdeauna o pasiune nefericită pentru creaturi mari și fioroase. În timpul primului lor an la Hogwarts încercase să crească un dragon în căbănuța lui și aveau să-și amintească încă multă vreme de alt monstru, un câine cu trei capete, pe care îl botezase „Fluffy". Și Harry era convins că Hagrid, copil fiind, dacă ar fi auzit că era un monstru ascuns undeva, în castel, ar fi făcut orice să-l zărească măcar. Fusese convins, probabil, că era mare păcat ca monstrul să stea închis de atâta timp, merita și el să-și mai întindă puzderia de picioare... Harry își și imagina un Hagrid de treisprezece ani încercând să-i pună zgardă și lesă monstrului. Dar era la fel de sigur că lui Hagrid nici nu-i trecuse prin minte să omoare pe cineva.

Harry aproape că își dorea să nu fi aflat niciodată cum funcționa jurnalul lui Cruplud. Încă o dată și încă o dată, Ron și Hermione îl puseră să le povestească ce văzuse, până când se sătură și de povestit și de discuțiile care urmau, mai mult sau mai puțin legate de ce le povestise el.

- S-ar putea ca Tom să se fi înșelat, zise Hermione. Poate că o fi fost alt monstru care ataca oamenii...

- Dar câți monștri crezi că pot fi în castelul ăsta? întrebă Ron, posomorât.

- Am știut de la început că Hagrid a fost exmatriculat, zise Harry, mâhnit. Și probabil că atacurile s-au terminat după ce a fost dat Hagrid afară de la școală. Dacă nu ar fi

fost așa, Cruplud nu și-ar fi primit premiul...

Ron încercă o altă strategie.

- Cruplud cam seamănă cu Percy... Cine l-a pus să-l pârască pe Hagrid, îmi spuneți și mie?

- Dar, Ron, monstrul omorâse pe cineva..., zise Hermione.

- Iar Cruplud ar fi trebuit să se întoarcă într-un orfelinat de Încuiați dacă se închidea Hogwarts, zise Harry. Îl înțeleg prea bine...

Ron își mușcă buza, apoi îi veni altă idee:

- Tu te-ai întâlnit cu Hagrid pe Aleea Nocturn, nu-i așa, Harry?

- Da, cumpăra un insecticid contra melcilor carnivori, spuse Harry, repede.

Tăcură toți trei. După o pauză lungă, Hermione puse cea mai grea întrebare dintre toate, pe un ton nesigur:

- Credeți că ar trebui să mergem să-l întrebăm pe Hagrid despre toate astea?

- Ar fi o vizită tare haioasă, zise Ron. Bună, Hagrid, ia zi, tu ai dat drumul vreodată unei chestii păroase și sălbatice prin castel?

Până la urmă, hotărâră să nu-i spună nimic lui Hagrid... Doar dacă nu va mai avea loc un alt atac. Au trecut zile după zile fără nici o șoaptă a vocii fără corp, începuseră să spere că nu vor fi nevoiți să vorbească niciodată cu Hagrid despre motivul pentru care a fost exmatriculat. Erau aproape patru luni de când fuseseră împietriți Justin Finch-Fletchley și Nick Aproape-Făr-de-Cap și toată lumea părea să creadă că atacatorul, oricine o fi fost el, renunțase o dată pentru totdeauna. Peeves se săturase în sfârșit de cântecul său „Vai, Potter, răule!" La un moment dat, Ernie Macmillan îl rugase foarte politicos pe Potter să-i dea o găleată cu îngrășăminte de broască la ora de „Ierbologie", iar în martie mătrăgunele au dat o petrecere pe cinste în Sera 3, spre marea încântare a profesoarei Lăstar.

- În momentul în care vor începe să se mute dintr-un

ghiveci în altul, e semn că s-au maturizat complet, îi spuse ea lui Harry. Atunci, îi vom putea învia pe cei din aripa spitalului.

*

Elevii din anul II aveau un nou subiect de gândire în vacanța de Paști. Venise momentul să-și aleagă materiile pentru anul III, un lucru pe care Hermione, cel puțin, îl trata cu multă seriozitate.

– Ne pot influența întreg viitorul, le spuse ea lui Harry și lui Ron, în timp ce parcurgeau liste întregi cu noile materii, bifându-le.

– Eu nu-mi doresc decât să renunț la ora de „Poțiuni", zise Harry cu obidă.

– Nu putem, zise Ron, mâhnit. Trebuie să păstrăm vechile materii, altfel aș fi scăpat de ora de „Apărare contra Magiei Negre".

– Dar este foarte important să știi să te aperi! sări Hermione, șocată.

– Nu în felul în care predă Lockhart, zise Ron. N-am învățat nimic de la el, în afară că nu trebuie să eliberez niciodată vreo zână.

Neville Poponeață primise scrisori de la toți vrăjitorii și vrăjitoarele din familia lui, toți sfătuindu-l ce cursuri să aleagă. Zăpăcit și îngrijorat, stătea și citea lista cu materiile noi, cu limba scoasă de un cot, întrebând în stânga și în dreapta dacă „Aritmanția" pare mai grea ca „Runele antice".

Dean Thomas, care ca și Harry crescuse printre Încuiați, rezolvă problema aruncând cu bagheta spre listă cu ochii închiși și alegând cursurile pe care căzuse. Hermione nu se lăsă influențată de nimeni și se înscrise la toate!

Harry zâmbea posomorât gândindu-se la ce ar spune Unchiul Vernon și Mătușa Petunia dacă ar încerca să discute cu ei cariera lui în ale vrăjitoriei. Asta nu însemna că nu primise nici o îndrumare: Percy Weasley abia aștepta să-i împărtășească din experiența sa.

– Depinde unde vrei să ajungi, Harry, spuse el. Nu este niciodată prea devreme să te gândești la viitor, așa că îți recomand „Previziuni despre viitor". Se spune că „Studiul Încuiaților" e o pierdere de vreme, dar eu sunt de părere că vrăjitorii ar trebui să cunoască bine comunitatea non-magică, mai ales în cazul în care au de gând să lucreze în strânsă legătură cu ei... Tatăl meu, de exemplu, trebuie să aibă de a face cu Încuiații tot timpul. Fratele meu, Charlie, a fost întotdeauna genul de om căruia i-a plăcut să stea în mijlocul naturii, așa că a optat pentru „Grija pentru creaturile non-magice". Alege ce te caracterizează, Harry.

Dar singurul lucru la care Harry simțea că este bun era Vâjthaț. Până la urmă, alese aceleași materii noi ca și Ron, gândindu-se că dacă nu o să știe nimic, măcar avea un prieten care să-i dea o mână de ajutor.

*

Următorul meci de Vâjthaț al echipei Cercetașilor era cu echipa Astropufilor. Baston insista cu antrenamentele în fiecare seară, după cină, așa că Harry abia mai avea timp pentru altceva în afară de Vâjthaț și teme. Pe de altă parte, antrenamentele decurgeau din ce în ce mai bine, sau cel puțin erau din ce în ce... mai uscate, iar seara dinaintea meciului de sâmbătă, când urcă în camera lui pentru a-și lăsa mătura, simți că șansele echipei Cercetașilor la cupă nu fuseseră niciodată mai bune ca în acel moment.

Dar buna lui dispoziție nu dură mult. La capătul scărilor, stătea Neville Poponeață, care îl întâmpină disperat:

– Harry, nu știu cine a făcut-o!... Eu așa le-am găsit...

Privindu-l speriat pe Harry, Neville deschise ușa.

Lucrurile din cufărul lui Harry fuseseră aruncate prin toată camera. Pelerina sa zăcea sfâșiată pe jos. Așternutul fusese tras de pe pat și sertarul din șifonierul său fusese scos, iar conținutul vărsat pe saltea.

Harry se apropie de pat, uluit, strângând niște pagini rupte din „Călătorii cu trolii".

În timp ce el și Neville traseră păturile înapoi pe pat,

intrară în încăpere Ron, Dean și Seamus. Dean strigă:

- Ce s-a întâmplat, Harry?

- Habar n-am, zise Harry.

Ron examină veșmintele lui Harry. Toate buzunarele erau întoarse pe dos.

- Cineva a căutat ceva, zise Ron. Lipsește ceva?

Harry începu să-și ridice lucrurile și să le arunce la loc în cufăr. Abia când aruncă ultima carte a lui Lockhart la loc, realiză ce lipsea.

- A dispărut jurnalul lui Cruplud, îi spuse el încet lui Ron.

- Poftim?

Harry ieși pe ușă, iar Ron se luă după el. Se duseră grăbiți în camera de zi, care era goală pe jumătate, și se apropiară de Hermione, care stătea singură, citind o carte numită „Poeme antice pe înțelesul tuturor".

Hermione fu îngrozită de veștile pe care le auzi.

- Dar... doar un Cercetaș ar fi putut să-l fure... Nimeni altcineva nu ne știe parola!

- Exact, zise Harry.

*

Ziua următoare, se treziră într-un soare orbitor și într-o adiere ușoară, revigorantă.

- Condiții perfecte pentru Vâjthaț! zise Baston, entuziasmat, la masa Cercetașilor, umplând farfuriile membrilor echipei cu omletă. Harry, mănâncă, ai nevoie de un mic dejun consistent!

Harry îi privea pătrunzător pe cei de la masa Cercetașilor, încercând să-și dea seama dacă noul posesor al jurnalului lui Cruplud se afla în fața ochilor săi. Hermione îi tot spunea să raporteze furtul, dar lui Harry nu-i plăcea ideea. Ar fi trebuit să-i spună unui profesor totul despre jurnal și câți oameni știau de ce fusese Hagrid exmatriculat acum cincizeci de ani? Nu vroia să fie cel care reînvia trecutul.

În timp ce părăsea Marea Sală, împreună cu Ron și Hermione, pentru a se duce să-și ia echipamentul de Vâjthaț, Harry adăugă o altă grijă, foarte serioasă, listei care creștea

văzând cu ochii. Abia păşise pe scara de marmură, când auzi iar vocea: *„Omor... de data asta... lasă-mă să sfâşii... să rup..."*

Urlă din toţi rărunchii şi Ron şi Hermione se depărtară de el, alarmaţi.

– Vocea! zise Harry, privind peste umăr. Am auzit-o iar... Voi nu?

Ron clătină din cap, cu ochii cât cepele. Hermione, pe de altă parte, îşi plesni fruntea cu mâna.

– Harry... cred că tocmai am înţeles ceva!... Trebuie să mă duc la bibliotecă!

Ţâşni în sus, pe scările spre bibliotecă.

– Ce a înţeles?! zise Harry, nedumerit, încă uitându-se în jur, încercând să-şi dea seama de unde venise vocea.

– Mult mai multe decât mine, zise Ron, clătinând din cap.

– Dar de ce trebuie să se ducă la bibliotecă?!

– Pentru că asta face Hermione mereu, zise Ron, ridicând din umeri. În momente de derută, hai la bibliotecă!

Harry rămase nemişcat, încercând să audă iar vocea, dar începuse să iasă lumea din Marea Sală, discutând aprins, în drum spre terenul de Vâjthaţ.

– Ar trebui să mergem, zise Ron. Este aproape unsprezece... Meciul...

Harry fugi până în Turnul Cercetaşilor, îşi luă mătura Nimbus 2000 şi se alătură mulţimii care traversa terenul din faţa castelului, dar gândurile sale rămăseseră la castel, la vocea fără trup. Îşi puse uniforma roşie în vestiar, singura lui alinare fiind că toată lumea era acum afară, să privească meciul.

Echipele apărură pe teren şi fură întâmpinate cu aplauze furtunoase. Oliver Baston decolă pentru a-şi face încălzirea printre stâlpii porţilor, Madam Hooch dădu drumul mingilor. Astropufii, în costume galbene, de culoarea canarului, erau adunaţi grămadă, discutând pentru ultima oară tactica pe care urmau să o aplice.

Harry tocmai încăleca pe mătură, în momentul în care profesoara McGonagall apăru aproape în fugă, traversând

terenul cu pași repezi, cu un megafon enorm, mov.

Inima lui Harry îngheță.

- Meciul se anulează, strigă profesoara McGonagall prin megafon, adresându-se stadionului plin ochi.

Izbucniră huiduieli și fluierături puternice. Oliver Baston, cu figura descompusă, aterizâ și fugi spre profesoara McGonagall, uitând să se dea jos de pe mătură.

- Dar doamnă profesoară McGonagall! strigă el. Trebuie să jucăm... Cupa... Cercetașii...

Profesoara McGonagall îl ignoră și continuă să strige prin megafon:

- Toți elevii să se întoarcă în camerele lor de zi, unde îi vor îndruma Perfecții caselor, dându-le informațiile necesare. Și cât mai repede, vă rog!

Apoi coborî megafonul și îi făcu semn lui Harry să vină la ea.

- Potter, cred că ar fi bine să vii cu mine...

Întrebându-se cum era posibil să fie suspectat și de data aceea, Harry îl văzu pe Ron desprinzându-se din mulțimea nemulțumită și venind în fugă spre ei, în timp ce toți ceilalți se îndreptau spre castel. Spre uimirea lui Harry, profesoara McGonagall nu obiectă deloc.

- Da, poate ar trebui să vii și tu, Weasley...

Unii dintre elevii care roiau în jurul stadionului bombăneau ceva despre anularea meciului, alții păreau îngrijorați. Harry și Ron o urmară pe profesoara McGonagall până în castel și apoi urcară pe scara de marmură. Însă nu fură duși în nici un birou de data aceea.

- Veți avea un șoc, le zise profesoara McGonagall pe un ton surprinzător de blând, în timp ce se apropiau de aripa spitalului. A avut loc un nou atac... un nou atac... *dublu!*...

Stomacul lui Harry se făcu cât o nucă. Profesoara McGonagall deschise ușa și Ron intră.

Madam Pomfrey era aplecată asupra unei eleve din anul V, cu părul lung și creț. Harry o recunoscu. Era fata de la Ochi-de-Șoim, pe care o întrebaseră unde era camera de zi

a Viperinilor. Iar pe patul de lângă ea era...

- Hermione! răcni Ron.

Hermione zăcea împietrită, cu ochii larg deschiși și sticloși.

- Au fost găsite amândouă lângă bibliotecă, zise profesoara McGonagall. Presupun că nici unul dintre voi nu are nici o explicație pentru ce s-a întâmplat? Asta era pe jos lângă ele...

Și le arătă o oglindă mică, circulară.

Harry și Ron clătinară din cap, amândoi holbându-se la Hermione.

- O să vă conduc înapoi, în Turnul Cercetașilor, zise profesoara McGonagall, sobră. Oricum, trebuie să mă adresez elevilor...

*

- Toți elevii vor fi în camerele lor de zi înainte de ora șase seara! Veți fi escortați la ore de către un profesor. Nici un elev nu va avea voie să se ducă la baie fără să fie însoțit de un profesor. Toate antrenamentele și meciurile de Vâjthaț vor fi amânate de acum înainte. Nu va mai avea loc nici o activitate pe timpul după-amiezelor sau seara!

Cercetașii, înghesuiți în camera lor de zi, o ascultau pe profesoara McGonagall cu răsuflarea tăiată. Ea strânse pergamentul din care citise până atunci și spuse cu voce sugrumată:

- Nu este cazul să mai adaug că nu mi s-a întâmplat să fiu atât de îndurerată până acum. Este posibil ca școala să fie închisă, dacă nu va fi prins cel din spatele atacurilor. Îi rog pe cei care cred că știu ceva despre ele să ne spună.

Și trecu destul de neîndemânatic prin gaura portretului, iar Cercetașii începură să discute imediat între ei.

- Cu ele, înseamnă doi de la Cercetași, fără să punem la socoteală fantoma Cercetașilor, o fată de la Ochi-de-Șoim și un Astropuf, zise prietenul gemenilor Weasley, Lee Jordan, numărând victimele pe degete. Oare nu a observat nici un profesor că toți Viperinii sunt în siguranță? Nu este evident că toate astea vin de la Viperini? *Moștenitorul* lui Viperin, *monstrul* lui Viperin... De ce nu-i dau afară pe toți Vipe-

rinii? răcni el, în aplauzele multimii.

Percy Weasley stătea pe scaunul din spatele lui Lee, însă pentru prima oară nu părea să vrea să-și împărtășească opiniile. Era palid și stătea încremenit.

– Percy e în stare de șoc, îi șopti George lui Harry. Fata aceea de la Ochi-de-Șoim, Luminița Limpede era Perfect. Am impresia că nu credea că monstrul ar îndrăzni să atace un Perfect.

Dar Harry îl asculta doar pe jumătate. Nu putea să uite imaginea Hermionei, zăcând pe patul spitalului, de parcă ar fi fost cioplită în piatră. Iar dacă vinovatul nu avea să fie prins în curând, îl aștepta o viață întreagă alături de familia Dursley. Tomas Cruplud îl denunțase pe Hagrid pentru că pe el îl aștepta o vacanță la un orfelinat de la Încuiați, dacă s-ar fi închis școala. Acum Harry știa exact ce simțise Tom Cruplud în acele momente.

– Ce facem? îi spuse Ron în șoaptă lui Harry. Crezi că îl suspectează pe Hagrid?

– Trebuie să mergem să vorbim cu el, zise Harry, hotărât. Nu pot să cred că este el și de data asta, dar dacă a eliberat monstrul data trecută știe cum să-l bage la loc în Camera Secretelor. E un început, oricum...

– Dar McGonagall a zis să stăm în turnul nostru când nu suntem la ore...

– Cred, zise Harry, și mai încet, că este momentul să ne folosim iar de pelerina cea veche a tatălui meu.

*

Harry moștenise un singur lucru care îi aparținuse tatălui său: o Pelerină Invizibilă, lungă și argintie. Era singura lor șansă de a se strecura afară din școală ca să-l viziteze pe Hagrid, fără să afle nimeni. Se duseră la culcare la ora obișnuită, așteptară până când Neville, Dean și Seamus terminară de discutat despre Camera Secretelor și adormiră într-un târziu, apoi se sculară, se îmbrăcară iar și aruncară pelerina pe ei.

Călătoria pe coridoarele castelului întunecat și părăsit nu

fu tocmai plăcută. Harry, care se mai plimbase de câteva ori noaptea, nu-l mai văzuse niciodată atât de aglomerat după apusul soarelui. Profesori, Perfecți și fantome cutreierau holurile în perechi, cu ochii în patru după lucruri nelalocul lor. Pelerina Invizibilă nu făcea să dispară zgomotul pe care îl făceau. A fost un moment extrem de tensionat când Ron s-a lovit la picior, numai la vreo doi pași de locul unde stătea de pază Plesneală. Din fericire, Plesneală strănută aproape exact în secunda în care Ron drăcui cu năduf.

Li se luă o piatră de pe inimă când ajunseră la ușile mari de stejar de la intrare. Le deschiseră încet și ieșiră în noaptea senină. Se grăbiră către ferestrele luminate ale casei lui Hagrid și își dădură pelerina jos, abia când ajunseră în fața ușii sale.

La câteva secunde după ce bătură la ușă, Hagrid o deschise cu putere. Brusc, se treziră față-n față cu el. Avea o arbaletă îndreptată spre ei, iar Colț, câinele său, lătra de zor în spatele lui.

– Ah, spuse el, coborând arma și holbându-se la ei. Ce faceți voi aici?

– Pentru ce e *aia?* întrebă Harry, arătând spre arbaletă, în timp ce intrau.

– Nimic... nimic, mormăi Hagrid. Mă așteptam să vină... nu contează... Luați loc... vă fac un ceai...

Părea să nu fie conștient de mișcările sale. Era să stingă focul, vărsând apă din ceainic peste el, și apoi izbi ceainicul cu o zvâcnitură nervoasă a mâinii sale enorme.

– Ce ai, Hagrid? zise Harry. Ai auzit de Hermione?

– Am auzit, cum să nu? zise Hagrid, cu o voce ciudată.

Arunca tot timpul priviri către ferestre. Le turnă amândurora apă fiartă în căni, dar uită să pună pliculețele de ceai, și tocmai punea o bucată de prăjitură cu fructe pe o farfurie, când cineva bătu cu putere la ușă.

Hagrid scăpă prăjitura pe jos. Harry și Ron se uitară speriați unul la altul, apoi se acoperiră cu Pelerina Invizibilă și se retraseră într-un colț. Hagrid se asigură că erau bine aco-

periți, înșfăcă arbaleta și deschise iar ușa, gata să o smulgă din țâțâni.

– Bună seara, Hagrid.

Era Dumbledore. Intră, cu un aer deosebit de preocupat, urmat de un om care arăta cât se poate de ciudat.

Străinul era scund, dar impunător, cu părul cărunt și ciufulit, cu o expresie încordată pe față. Purta un amestec ciudat de haine: un costum în dungi, o cravată roșie, o pelerină neagră și lungă, iar cizmele erau vișinii și foarte ascuțite.

– Ăsta e șeful tatălui meu! șopti Ron. Cornelius Fudge, Ministrul Magiei!

Harry îi dădu un cot lui Ron pentru a-l face să tacă.

Hagrid se făcuse palid și începuse să transpire. Se prăbuși pe unul dintre scaune și privea când la Dumbledore, când la Cornelius Fudge.

– Nu-i a bună, Hagrid, zise Fudge, cu un glas destul de ascuțit. Nu e bine deloc. A trebuit să vin la tine. Patru atacuri asupra celor cu părinți Încuiați. S-a ajuns deja prea departe. Ministerul trebuie să facă ceva.

– Eu... niciodată..., scânci Hagrid, implorându-l pe Dumbledore cu privirea, știți că eu... niciodată, profesore Dumbledore... eu, domnule...

– Vreau să fie clar, Cornelius, că am încredere deplină în Hagrid, zise Dumbledore, încruntându-se către Fudge.

– Dar știi și tu, Albus, zise Fudge, stânjenit, cazierul lui Hagrid nu este în favoarea lui... Ministerul trebuie să facă ceva... Guvernatorii școlii ne-au atenționat...

– Încă o dată, Cornelius, te asigur că dacă îl veți ridica pe Hagrid nu va ajuta la nimic, zise Dumbledore.

Ochii săi albaștri erau însuflețiți de o flacără, pe care Harry nu o mai văzuse niciodată până atunci.

– Privește problema din punctul meu de vedere, zise Fudge, pipăindu-și pălăria. Sunt extrem de presat. Trebuie să fiu văzut că acționez într-un fel... Dacă o să se descopere că nu a fost de vină, Hagrid o să se poată întoarce acasă, fără alte comentarii. Dar trebuie să-l iau cu mine.... Trebuie!

Altfel, ar însemna să nu-mi fac datoria...

– Să mă iei? exclamă Hagrid, tremurând. Unde?

– Doar pentru puțin timp, zise Fudge, fără să se uite în ochii lui Hagrid. Nu e o pedeapsă, Hagrid, e mai mult o precauție. Dacă altcineva este prins, vei fi eliberat și îți vom cere scuze...

– Doar nu la Azkaban? întrebă Hagrid.

Înainte ca Fudge să poată să răspundă, iar bătu cineva furtunos la ușă.

Deschise Dumbledore. Fu rândul lui Harry să primească un cot în coaste. De uimire, scoase un strigăt destul de puternic.

Domnul Lucius Reacredință păși în cabana lui Hagrid, înfofolit cu o pelerină de călătorie, neagră și lungă, rânjind rece și satisfăcut. Colț începu să mârâie.

– Ai ajuns deja, Fudge, zise el, aprobator. Bine, foarte bine...

– Ce cauți aici? îl întrebă Hagrid, mânios. Ieși din casa mea!

– Dragul meu, te rog să mă crezi, nu am nici o plăcere să fiu în... hm... tu numești asta o casă? făcu Lucius Reacredință, rânjind, în timp ce se uita prin micuța cabană. Am sunat la școală și mi s-a spus că directorul este aici...

– Și de fapt ce vrei de la mine, Lucius? zise Dumbledore.

Vorbise politicos, dar focul încă mai mocnea în ochii săi albaștri.

– Ah, *îngrozitor,* Dumbledore, zise domnul Reacredință, tărăgănat, scoțând un sul de pergament, dar Guvernatorii sunt de părere că este momentul să te dai la o parte. Acesta este un Ordin de Suspendare... Vei găsi toate cele douăsprezece semnături pe el. Mă tem că toți suntem de părere că îți pierzi măiestria... Câte atacuri au fost până acum? Încă două în după-amiaza asta, nu-i așa? În ritmul ăsta, nu o să mai rămână nici un copil cu părinți Încuiați la Hogwarts și știm cu toții ce pierdere *îngrozitoare* ar fi pentru școală...

– Ah, stai puțin, Lucius, zise Fudge, alarmat, Dumbledore suspendat... Nu, nu... ăsta este ultimul lucru de care

avem nevoie acum...

- Numirea — sau suspendarea — directorului este problema Guvernatorilor, Fudge, zise domnul Reacredință cu calm. Iar dacă Dumbledore nu a reușit să oprească atacurile...

- Fii atent, Lucius, dacă Dumbledore nu le poate pune capăt, zise Fudge, a cărui față începuse să transpire, atunci, cine ar fi în stare?

- Asta rămâne de văzut, zise domnul Reacredință, zâmbind răutăcios. Însă având în vedere că toți doisprezece am votat...

Hagrid se ridică dintr-o săritură, capul său cu părul ciufulit și negru parcă atingând tavanul.

- Și pe câți dintre ei a trebuit să-i amenințI și să-i șantajezi până au fost de acord, Reacredință, ia zi? răcni el.

- Vai, vai, să știi că temperamentul ăsta al tău o să-ți facă probleme la un moment dat, Hagrid, zise domnul Reacredință. Te sfătuiesc să nu țipi așa și la gardienii de la Azkaban... Nu o să le placă deloc.

- Dă-l pe Dumbledore la o parte, strigă Hagrid, de-l făcu pe Colț să se refugieze scheunând în coșul lui, și toți cei cu părinți Încuiați nu vor mai avea nici o șansă! O să urmeze crime sângeroase!

- Liniștește-te, Hagrid, zise Dumbledore, tăios.

Îl privi pe Lucius Reacredință.

- Dacă Guvernatorii doresc ca eu să mă retrag, Lucius, desigur, mă voi da la o parte...

- Dar..., se sufocă Fudge.

- Nu! răcni Hagrid.

Dumbledore nu-și dezlipise ochii săi albaștri, strălucitori, de pe cei verzi, înghețați, ai lui Lucius Reacredință.

- Totuși, urmă Dumbledore, vorbind foarte rar și clar, în așa fel încât nici unul dintre ei să nu piardă nici un cuvânt, cred că ești conștient că eu voi părăsi cu adevărat școala doar atunci când nimeni de aici nu îmi va mai fi loial. Și trebuie să mai știi și că Hogwarts va acorda întotdeauna ajutor celor care îl cer.

Pentru o secundă, Harry fu aproape convins că ochii lui Dumbledore se ațintiseră asupra colțului unde erau ascunși el și Ron.

– Admirabile sentimente, zise Reacredință, făcând o plecăciune. Tuturor ne va fi dor de modul tău... hm... extrem de original și elegant de a trata lucrurile, Albus, și sper că succesorul tău va reuși să împiedice o eventuală crimă.

Se îndreptă spre ușa cabanei, o deschise și făcu încă o plecăciune, poftindu-l pe Dumbledore să iasă. Fudge, strângând pălăria în mâini, așteptă ca Hagrid să iasă primul, dar Hagrid rămase pe loc, trase aer în piept și spuse precaut:

– Dacă ar dori cineva să afle câte ceva, nu ar trebui decât să urmeze păianjenii. Ei le-ar arăta drumul bun! Asta e tot ce-am avut de spus.

Fudge îl privi, uimit.

– Bine, vin, zise Hagrid, punându-și canadiana din blană de cârtiță.

Dar chiar când să iasă după Fudge, se opri iar și spuse tare:

– Și va trebui să-i dea cineva de mâncare lui Colț cât sunt eu plecat...

Ușa se trânti în urma lor, iar Ron își dădu jos Pelerina Fermecată.

– Acum chiar c-am încurcat-o, spuse el, răgușit. Fără Dumbledore... Ar putea să închidă școala chiar din seara asta. Cu el plecat din școală, o să avem câte un atac pe zi.

Colț începu să latre, zgreptănind la ușa închisă.

— CAPITOLUL XV —

ARAGOG

Vara se pogora asupra terenurilor din jurul castelului, cerul și lacul erau de un albastru-intens, iar flori mari cât verzele înfloriseră în sere. Dar fără a-l vedea pe Hagrid de la ferestrele castelului, cutreierând împreună cu Colț, priveliștea nu i se părea completă lui Harry, ceva era greșit... De fapt, nici în interiorul castelului nu era mai bine... Totul era groaznic de rău.

Harry și Ron încercaseră să o viziteze pe Hermione, însă acum vizitatorilor le era interzis accesul în aripa spitalului.

- Nu ne mai asumăm nici un risc, le spusese Madam Pomfrey cu asprime, prin ușa întredeschisă a spitalului. Nu, îmi pare rău, este aproape sigur că atacatorul se va întoarce să îi lichideze...

Cu Dumbledore plecat, groaza se răspândise mai repede ca niciodată până atunci, încât soarele care încălzea castelul în exterior părea să se oprească la ferestrele baricadate. Abia dacă mai întâlneai vreun chip prin școală, care să nu fie îngrijorat și încordat, și orice râset care răsuna acum pe coridoarele școlii, forțat și strident, era înăbușit rapid.

Harry își repeta neîncetat în gând ultimele cuvinte ale lui Dumbledore: „eu voi părăsi cu adevărat școala doar atunci când nimeni de aici nu îmi va mai fi loial. Și trebuie să mai știi și că Hogwarts va acorda întotdeauna ajutor celor care îl cer." Dar la ce bun aceste cuvinte? Cui să ceară ajutorul, când toți erau la fel de speriați și de nedumeriți, ca și ei?

Indiciul lui Hagrid despre păianjeni era mult mai ușor de

înțeles... Problema era că nu părea să mai fi rămas nici măcar un singur păianjen în castel, pe care să îl poată urma. Harry se uita atent pe oriunde trecea, ajutat – cam fără tragere de inimă – de Ron. O piedică în calea lor era și faptul că nu puteau să umble de unii singuri, pe unde vroiau, ci trebuiau să meargă prin castel în ceată, alături de alți Cercetași. Majoritatea colegilor lor păreau mulțumiți de faptul că erau păstoriți dintr-o clasă în alta de profesori, dar lui Harry i se părea foarte supărător.

Unei singure persoane însă se pare că îi plăcea atmosfera de teroare și suspiciune. Draco Reacredință se plimba prin școală, de parcă ar fi fost numit Șef de promoție. Harry nu își dădu seama de ce era atât de mulțumit Draco, până la ora de „Poțiuni", cam la două săptămâni după ce plecaseră Dumbledore și Hagrid, când, stând în spatele lui Draco, Harry îl auzi lăudându-se lui Crabbe și Goyle.

– Am fost convins întotdeauna că tata ar putea să fie cel care se va descotorosi de Dumbledore, spunea el, fără a se obosi să-și coboare măcar vocea. V-am zis că el e de părere că Dumbledore este cel mai groaznic director pe care l-a avut Hogwarts vreodată. Poate că acum o să avem un director cum trebuie, pe cineva care nu va dori să închidă Camera Secretelor. McGonagall nu va dura mult timp, doar îi ține locul...

Plesneală trecu pe lângă Harry, fără să zică nimic despre scaunul și cazanul gol al Hermionei.

– Domnule, zise Draco, tare. Domnule profesor, de ce nu vă înscrieți pentru postul de director?

– Ei, Reacredință, zise Plesneală, deși nu putu să-și stăpânească un zâmbet abia schițat, profesorul Dumbledore nu a fost decât suspendat de către Guvernatori. Îndrăznesc să spun că se va întoarce cât de curând...

– Ei, da! făcu Draco, rânjind. Presupun că veți avea votul tatălui meu, domnule, dacă veți dori să candidați pentru post. Îi voi spune tatălui meu că sunteți cel mai bun profesor din lume, domnule...

Plesneală se plimbă zâmbitor prin clasă, mândru ca un păun, neobservându-l — din fericire — pe Seamus Finnigan, care se prefăcea că vomită în ceaunul său.

- Mă mir că ăștia cu *„sânge-mâl"* nu și-au făcut bagajele până acum, continuă Reacredință. Pariez pe cinci galeoni că următorul dă ortul popii! Păcat că n-a fost Granger...

Mare noroc că tocmai atunci sună clopoțelul... După ultimele cuvinte ale lui Reacredință, Ron sări de pe scaun, iar în agitația strângerii cărților și caietelor, încercările sale de a ajunge la Reacredință trecură neobservate.

- Dă-mi drumul, mormăi Ron, în timp ce Harry și Dean își încleștaseră mâinile pe brațele sale. Nu-mi pasă, n-am nevoie de baghetă, îl omor cu mâinile goale...

- Grăbiți-vă, trebuie să vă duc pe toți la „Ierbologie", răcni Plesneală, și plecară în șir indian, cu Harry, Ron și Dean la coadă, Ron încă zbătându-se să scape din strânsoarea lor. Numai după ce Plesneală îi scoase din castel, se încumetară să-i dea drumul și traversară grădina de legume, îndreptându-se spre sere.

Erau mai puțini la ora de „Ierbologie", acum lipseau doi dintre ei, Justin și Hermione.

Profesoara Lăstar îi puse pe toți la treabă, să curăță smochinii abisinieni de frunze și ramuri uscate. Harry se duse să pună un braț de rămurele pe movila de îngrășăminte și se trezi față-n față cu Ernie Macmillan, care trase adânc aer în piept și spuse foarte protocolar:

- Harry, nu vreau decât să-ți spun că îmi pare tare rău că te-am suspectat vreodată. Știu că nu ai ataca-o niciodată pe Hermione Granger și îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care le-am spus despre tine. Acum suntem toți în aceeași oală și... dacă vrei...

Întinse o mână grăsuță, pe care Harry i-o strânse cu prietenie.

Ernie și prietena lui, Hannah, veniră să lucreze la același smochin, împreună cu Harry și Ron.

- Individul ăla, Draco Reacredință, zise Ernie, tăind ră-

murele uscate, pare să fie foarte mulțumit de toate astea, nu? Știți, cred că el ar putea fi moștenitorul lui Viperin.

- Da' deștept mai ești, zise Ron, care, spre deosebire de Harry, nu îl iertase atât de ușor pe Ernie.

- Tu crezi că este Reacredință, Harry? întrebă Ernie.

- Nu, zise Harry, atât de hotărât, încât Ernie și Hannah rămaseră tablou.

O secundă mai târziu, Harry zări ceva ce îl făcu să-l lovească pe Ron cu mâna în care ținea foarfeca.

- Au! Ce naiba...

Harry arătă spre o porțiune de pământ, la depărtare de câțiva pași. Mai mulți păianjeni mari și negri se târau prin țărână.

- A, da, zise Ron, încercând — însă nereușind — să pară bucuros. Dar nu putem să-i urmărim acum...

Ernie și Hannah ascultau curioși.

Harry privi cum păianjenii o luară la fugă.

- Se pare că se duc spre Pădurea Interzisă...

Iar Ron păru și mai nefericit din acea cauză.

La sfârșitul orei, profesoara Lăstar îi conduse la ora de „Apărare contra Magiei Negre". Harry și Ron rămaseră în urma celorlalți, pentru a putea discuta nestingheriți.

- Va trebui să folosim iar Pelerina Fermecată, îi spuse Harry lui Ron. Putem să-l luăm cu noi pe Colț. E obișnuit să se ducă în pădure cu Hagrid, ne-ar putea fi de ajutor.

- Da, zise Ron, care își frământa bagheta în mâini, cu nervozitate. Hm... eu n-aș... Nu se spune că sunt vârcolaci în pădure?

Își ocupară locurile lor obișnuite, în spatele clasei, la ora lui Lockhart.

Preferând să nu răspundă la acea întrebare, Harry îi spuse:

- Sunt și lucruri frumoase acolo. Centaurii sunt de treabă... și unicornii!

Ron nu mai fusese niciodată în Pădurea Interzisă. Harry intrase o singură dată în pădure, dar sperase să nu mai fie

nevoit să o facă vreodată.

Lockhart intră în clasă și toată lumea îl privi cu atenție. Toți ceilalți profesori din castel erau mai posomorâți decât de obicei, însă Lockhart era în al nouălea cer.

- Ei, și voi, se cocoși el, aruncând zâmbete în toate părțile, ce-i cu fețele astea, atât de triste?

Toți schimbără priviri exasperate, dar nimeni nu răspunse.

- Chiar nu vă dați seama, continuă Lockhart, vorbind rar, de parcă ar fi fost cu toții săraci cu duhul, pericolul a trecut! Vinovatul a fost prins!

- Cine spune asta? întrebă Dean Thomas, tare.

- Dragă tinere, Ministrul Magiei nu l-ar fi luat pe Hagrid, dacă nu ar fi fost sigur sută la sută că era vinovat, zise Lockhart, pe tonul unei persoane care explica simplu că unu și cu unu făceau doi.

- Ba da, ar face-o, zise Ron, chiar mai tare decât Dean.

- Îmi place să cred că eu știu ceva mai mult decât tine despre arestarea lui Hagrid, domnule Weasley, zise Lockhart, pe un ton ultra satisfăcut.

Ron începu să spună că nu era de aceeași părere, însă se opri la mijlocul propoziției, când Harry îi dădu un șut zdravăn pe sub bancă.

- Noi nu eram acolo, ții minte? îi șopti Harry.

Dar veselia dezgustătoare a lui Lockhart, aluziile lui la faptul că el fusese de părere întotdeauna că Hagrid nu era bun de nimic, cât de convins era el că toată tărășenia se terminase, îl iritară atât de mult pe Harry, încât își dorea din tot sufletul să arunce cu „Hoinărind cu vampirii" exact în mutra idioată a lui Lockhart. În schimb, se mulțumi să-i scrie un bilet lui Ron: „Hai s-o facem diseară!"

Ron citi mesajul, înghiți în sec și privi lângă el spre locul gol al Hermionei. Aceasta păru să-i grăbească hotărârea, căci aprobă repede din cap.

*

Camera de zi a Cercetașilor era mai întotdeauna foarte

aglomerată, în ultimul timp, pentru că, începând cu ora șase, Cercetașiii nu aveau unde să se ducă. De asemenea, aveau și foarte multe subiecte de discutat, rezultatul fiind că de cele mai multe ori camera de zi nu se golea până după miezul nopții.

Harry se duse să-și ia Pelerina fermecată din cufăr, imediat după cină, și își petrecu toată seara stând pe ea, așteptând să se golească încăperea. Fred și George jucaseră cu ei câteva jocuri cu Pocnitoarea Explozivă, iar Ginny stătea și se uita la ei, foarte abătută, din scaunul în care stătea de obicei Hermione. Harry și Ron pierdeau tot timpul, intenționat, încercând să termine cât mai repede, dar chiar și așa trecuse cu mult peste miezul nopții, când Fred, George și Ginny se duseră într-un târziu la culcare.

Harry și Ron așteptară să audă zgomotul îndepărtat al celor două uși ale dormitorului închizându-se, după care înșfăcară pelerina, o aruncară peste ei și se cățărară prin gaura portretului.

Urmă o altă călătorie dificilă prin castel, ferindu-se de toți profesorii. Într-un sfârșit ajunseră în holul de la intrare, traseră zăvorul ușilor de stejar, se strecurară printre ele, încercând să prevină orice scârțâit, și păsiră pe pământul luminat de lună.

– S-ar putea, rupse Ron tăcerea, în timp ce mergeau prin iarba întunecată, să ajungem în pădure si să ne dăm seama că nu avem ce urmări. Se prea poate ca păianjenii accia să nu fi ajuns în pădure. Este adevărat, păreau că se mișcau într-acolo, dar...

Din fericire, vocea i se stinse treptat.

Ajunseră la casa lui Hagrid, care părea tristă și deprimantă cu ferestrele ei întunecate. Când Harry deschise ușa, Colț înnebuni de plăcere când îi văzu. Îngrijorați că ar putea să trezească tot castelul cu lătratul lui furtunos, îi dădură repede niște caramele de melasă, dintr-o conservă de pe cămin, care îi încleștară pe dată colții.

Harry își lăsă Pelerina Fermecată pe masa lui Hagrid. Nu

aveau nevoie de ea în pădurea neagră ca smoala.

- Hai, Colț, mergem la plimbare, zise Harry, mângâindu-l, și Colț ieși bucuros din casă după ei, fugi până la marginea pădurii și își ridică piciorul lângă un smochin.

Harry își scoase bagheta și șopti *„Lumos!"* Apăru o luminiță în vârful baghetei, de ajuns să le lumineze drumul în căutarea păianjenilor.

- O idee bună, zise Ron. Aș aprinde-o și pe a mea, dar știi bine... ar exploda sau ceva de genul ăsta...

Harry îl bătu pe Ron pe umăr și arătă spre iarbă. Doi păianjeni singuratici fugeau de lumina baghetei, ascunzându-se în umbra copacilor.

- Bine, oftă Ron, de parcă se aștepta la tot ce era mai rău, sunt gata, să mergem.

Așa că, însoțiți de Colț, care mirosea rădăcinile și frunzele copacilor, intrară în adâncul pădurii. La lumina baghetei lui Harry, o luară pe urmele păianjenilor care se prelingeau în cete pe cărare. Merseră așa vreo douăzeci de minute, fără să vorbească, ascultând cu atenție orice alt zgomot, în afară de trosnetul rămurelelor și foșnetul frunzelor. Apoi, când copacii deveniră mai deși ca niciodată, încât nu se mai vedeau stelele de deasupra lor, singura luminiță în oceanul de întuneric fiind bagheta lui Harry, văzură cum ghizii lor, păianjenii, părăseau cărarea.

Harry se opri puțin, încercând să vadă unde se duceau, dar totul în afară de micuța lui sferă de lumină era cufundat în beznă. Nu mai mersese niciodată atât de mult în interiorul pădurii până atunci. Își amintea foarte bine cum îl sfătuise Hagrid data trecută când fusese aici să nu părăsească, orice ar fi, cărarea. Dar acum Hagrid era la kilometri depărtare, stând probabil într-o celulă din Azkaban, și tot el le spuse să urmeze păianjenii.

Ceva umed îi atinse mâna lui Harry încât tresări speriat, strivindu-i piciorul lui Ron. Dar era doar botul lui Colț.

- Ce zici? îl întrebă Harry pe Ron, ai cărui ochi abia îi putea deslușii, și asta fiindcă în ei se reflecta lumina baghetei.

– Dacă tot am venit până aici..., zise Ron.

Așa că urmară umbrele păianjenilor, printre copaci. Acum nu se puteau mișca atât de repede, erau rădăcini de copaci și cioturi la tot pasul, care abia se deslușeau în întunericul din jur. Harry simțea respirația caldă a lui Colț pe mână. De mai multe ori au fost nevoiți să se oprească și să caute păianjenii cu lumina baghetei.

Merseră timp de vreo jumătate de oră, după câte își puteau da ei seama, veșmintele agățându-li-se de ramurile joase. După un timp, observară că drumul părea să coboare în pantă, deși copacii erau la fel de deși ca și până atunci.

Apoi Colț scoase dintr-o dată un lătrat puternic, care răsună în toată pădurea, făcându-i să înlemnească de frică.

– Ce-i? strigă Ron, uitându-se în jur, prin întuneric, apucându-se cu toată puterea de cotul lui Harry.

– Se mișcă ceva aici, șopti Harry. Ascultă... pare să fie ceva mare...

Ascultară cu atenție. Mai în dreapta lor, acel ceva mare făcea ramurile să trosnească, în timp ce își croia drum printre copaci.

– O nu, zise Ron. O, nu, o, nu, o, nu, o...

– Taci, îl repezi Harry. O să te audă...

– Să mă audă? zise Ron, cu o voce neobișnuit de stridentă. *M-a auzit deja!* Colț!

Întunericul părea să îi apese pe pleoape, așa cum stăteau așteptând, nemișcați și îngroziți. Se auzi un zgomot ciudat și apoi se lăsă tăcerea.

– Ce crezi că face? șopti Harry.

– Probabil că se pregătește să ne atace, zise Ron.

Așteptară tremurând, neîndrăznind nici să se miște.

– Crezi c-a plecat? șopti iar Harry.

– N-am nici cea mai vagă idee...

Apoi, din dreapta lor, sfâșie întunericul o lumină atât de puternică, încât amândoi își puseră mâinile la ochi. Colț scheaună și încercă să fugă, dar nimeri într-o tufă de spini și începu să scheaune și mai tare.

- Harry! strigă Ron, răsuflând ușurat. Harry, e mașina noastră!

- Cum?!

- Haide!

Harry îl urmă pe Ron spre lumină, împiedicându-se și împleticindu-se. O clipă mai târziu ajunseseră într-o poiană.

Mașina domnului Weasley stătea, goală, în mijlocul unui cerc de copaci groși și înalți, sub un acoperiș de ramuri dese, cu farurile aprinse. În timp ce Ron se duse spre ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor, mașina se mișcă încet spre el, exact ca un câine mare, turcoaz, care-și întâmpina stăpânul.

- A fost aici în tot acest timp! zise Ron, bucuros, dându-i ocol. Uită-te la ea... Pădurea a sălbăticit-o...

Aripile mașinii erau zgâriate și împroșcate cu noroi. Se pare că pornise de una singură prin pădure. Colț nu părea să o îndrăgească prea tare. Stătea lipit de Harry, care îl simțea cum tremură de frică. Respirația i se mai potoli și Harry își puse bagheta la loc, în buzunarul hainei.

- Și noi care credeam că o să ne atace! zise Ron, aplecându-se spre mașină și mângâind-o. De atâtea ori m-am întrebat unde s-a dus!...

Harry cercetă pământul inundat de lumină după urmele păianjenilor, dar aceștia fugiseră, speriați de lumina farurilor.

- I-am pierdut, zise el. Hai să mergem să-i căutăm.

Ron nu zise nimic și nici nu se clinti din loc. Ochii îi rămăseseră ațintiți pe ceva, aflat cam la doi metri deasupra pădurii, chiar în spatele lui Harry. Pe chip i se citea o groază cumplită.

Harry nu avu timp nici măcar să se întoarcă. Se auzi un zgomot puternic și deodată simți cum ceva mare și păros îl înșfăcă de mijloc, ridicându-l de la pământ. Acum atârna cu capul în jos, zvârcolindu-se îngrozit. Se auzi iar un fâșâit și picioarele lui Ron părăsiră și ele pământul. Colț scheaună și scânci, iar în clipa următoare, era absorbit și el între ramurile copacilor întunecați.

Cu capul în jos, Harry văzu că cel care îl capturase se deplasa pe cele șase picioare ale sale, extrem de lungi și păroase, cu primele două ținându-l strâns. La capătul acestora se găseau niște clești negri și lucioși. În spatele lui, se auzea o altă creatură, care îl căra pe Ron, fără nici o îndoială. Se îndreptau chiar spre inima pădurii. Harry îl auzea pe Colț, luptându-se să se elibereze din ghearele unui al treilea monstru, scheaunând cât de tare putea. Harry nu ar fi putut să țipe nici dacă ar fi vrut, era ca și când și-ar fi lăsat vocea alături de mașina din pădure.

Nu a știut niciodată cât a stat în cleștii creaturii aceleia îngrozitoare, dar veni un moment în care întunericul se risipi brusc, îndeajuns ca să-și dea seama că pământul împânzit cu frunze până atunci era năpădit de păianjeni. Mișcându-și gâtul, Harry își dădu seama că erau pe marginea unei văi, curățate de copaci, astfel încât stelele străluceau deasupra celei mai oribile scene, pe care o văzuse vreodată în viața lui.

Puzderie de păianjeni! Nu păianjeni micuți, ca cei pe care îi urmăriseră ei, ci păianjeni cât casa, cu opt ochi și șase picioare, negri, păroși, gigantici. Exemplarul enorm care îl ducea pe Harry coborî panta abruptă, spre o pânză boltită, aflată chiar în mijlocul văii, în timp ce confrații lui se adunară repede din toate părțile, clănțănind din clești, entuziasmați la vederea prăzii.

Când îi dădu drumul păianjenul, Harry căzu în patru labe. Ron și Colț se prăbușiră lângă el.

Colț nu mai scâncea, ci se ghemuise neputincios la pământ de frică. Ron arăta exact la fel cum se simțea și Harry. Gura îi era larg deschisă ca și când ar fi țipat, iar ochii stăteau gata să-și iasă din orbite.

Harry își dădu seama brusc că păianjenul care îi dăduse drumul zicea ceva. Era greu de spus ce anume, având în vedere că la fiecare cuvânt pe care îl zicea își zăngănea cleștii.

– Aragog! strigă acesta. Aragog!

Iar din centrul plasei boltite și încâlcite, apăru un păian-

jen de mărimea unui mic elefant, înaintând foarte încet. Era gri pe spate și pe picioare, iar fiecare ochi de pe fața lui hidoasă era alb ca laptele. Păianjenul era orb.

- Ce este? zise el, zăngănindu-și rapid cleștii.

- Oameni, clănțăni păianjenul care îl adusese pe Harry.

- E Hagrid? zise Aragog, apropiindu-se, toți cei opt ochi alburii mărindu-se curioși.

- Străini, zăngăni păianjenul care îl adusese pe Ron.

- Omorâți-i, zăngăni Aragog, amenințător. Dormeam...

- Suntem prieteni cu Hagrid, strigă Harry.

Inima parcă îi ieșise din piept și acum îi bătea în gât.

CLING! CLING! CLANG! făcură cleștii tuturor păianjenilor din acea vale.

Aragog făcu o pauză.

- Hagrid nu a mai trimis oameni în valea noastră până acum, zise el abia șoptit.

- Hagrid are necazuri, zise Harry, respirând foarte repede. De asta am venit.

- Necazuri? zise păianjenul bătrân și lui Harry i se păru că auzise o voce îngrijorată, pe fundalul zgomotelor făcute de clești. Dar de ce v-a trimis pe voi?

Harry se gândi să se ridice, dar se hotărî că nu era momentul, nu credea că l-ar fi susținut picioarele. Așa că vorbi de pe jos, cât putea de calm.

- Ei cred, cei de la școală, că Hagrid a pus un... un... ceva să atace elevii. L-au dus la Azkaban.

Aragog își zăngăni cleștii mânios, iar în toată valea răsună ecoul făcut de cleștii celorlalți păianjeni. Erau ca niște aplauze, numai că de obicei aplauzele nu-l făceau pe Harry să-i fie rău de frică.

- Dar asta a fost acum mulți ani, zise Aragog, iritat. Acum mulți, mulți ani. Îmi amintesc foarte bine. De asta l-au pus să părăsească școala. Au crezut că eu eram monstrul care sălășluiește în ceea ce numesc ei Camera Secretelor. Au crezut că Hagrid a deschis Camera Secretelor și m-a eliberat.

- Și nu tu... ai ieșit din Camera Secretelor? zise Harry,

care simțea o transpirație rece alunecându-i pe frunte.

– Eu? zise Aragog, zăngănind supărat. Eu nu m-am născut în castel. Eu vin de pe un tărâm îndepărtat. Un călător m-a dăruit lui Hagrid când eram încă ou. Hagrid era micuț pe atunci, dar a avut grijă de mine, m-a ascuns într-un dulap în castel, hrănindu-mă cu resturi de la masă. Hagrid este bunul meu prieten, un om tare bun. Când am fost descoperit și acuzat de moartea acelei fetițe, m-a protejat. De atunci trăiesc aici în pădure, unde încă mă mai vizitează Hagrid. Mi-a găsit și o soție, Mosag, și vezi cum ni s-a mărit familia, numai datorită bunătății lui Hagrid...

Harry își adună ceea ce mai rămăsese din curajul său.

– Deci tu nu ai... nu ai atacat niciodată pe nimeni?

– Niciodată, spuse păianjenul bătrân. Așa îmi ziceau instinctele, dar din respect pentru Hagrid, nu am rănit niciodată o ființă umană. Fetița aceea a fost găsită moartă în baie. Eu nu am văzut niciodată o altă parte a castelului în afară de dulapul în care am crescut. Speciei noastre îi place întunericul și liniștea...

– Dar atunci... Știi cine a omorât-o pe fetița aceea? întrebă Harry. Pentru că orice o fi fost, s-a întors și atacă iar oamenii...

Cuvintele îi fură acoperite de o furtună de clești zăngănind și picioare frământându-se mânioase. Siluete mari și negre se agitau în jurul lor.

– Ceea ce trăiește în castel, zise Aragog, este o creatură străveche, de care nouă păianjenilor ne este teamă, mai mult ca de oricine altcineva. Îmi amintesc bine cât m-am rugat de Hagrid să-mi dea drumul, când am simțit că monstrul umbla liber prin școală.

– Ce este? zise Harry, grăbit.

Și mai multe zăngănituri, și mai multă agitație... Păianjenii păreau să se apropie...

– Nu vorbim de el! spuse Aragog cu asprime. Nu îi pronunțăm numele! Nu i-am spus niciodată lui Hagrid numele acelei creaturi îngrozitoare, deși m-a întrebat de multe ori.

Harry nu vroia să forțeze nota, nu acum cu păianjenii care îl înconjuraseră din toate părțile. Aragog părea să fie obosit de discuție. Se îndrepta încet spre pânza sa boltită, dar restul păianjenilor continuau să se deplaseze încet spre Harry și Ron.

- Atunci, noi plecăm, îi strigă Harry disperat lui Aragog, auzind foșnetele frunzelor din spatele său.

- Să plecați? zise Aragog încet. Mă îndoiesc...

- Dar... dar...

- Fii și fiicele mele nu se ating de Hagrid, la comanda mea. Dar nu le pot interzice carne proaspătă, când apare de bună voie în mijlocul nostru. La revedere, prieten al lui Hagrid.

Harry se întoarse. La câțiva pași, înălțându-se în jurul lui, era un zid gros de păianjeni, zăngănind din clești, nenumărații lor ochi strălucind în capetele negre și păroase...

Chiar cu bagheta la el, Harry știa că nu îl va ajuta la nimic, erau mult prea mulți, dar pe când încerca să se ridice, pregătit să moară luptându-se, se auzi un sunet puternic și o lumină orbitoare se revărsă în vale.

Mașina domnului Weasley cobora panta vijelios, cu farurile aprinse, claxonând continuu, dând păianjenii la o parte, la stânga și la dreapta, mai mulți dintre ei fiind aruncați pe spate, interminabilele lor picioare agintându-se neputincioase în aer. Mașina puse o frână bruscă în fața lui Harry și a lui Ron, iar ușile se deschiseră.

- Ia-l pe Colț! strigă Harry, aruncându-se pe locul din față.

Ron înșfăcă de mijloc câinele, care scheauna jalnic, și îl aruncă pe bancheta din spate. Portierele se trântiră. Ron nu se atinse de accelerație, dar mașina nu avea nevoie de el. Motorul vui și porniră, lovind încă și mai mulți păianjeni. Urcară panta ca vântul și în curând se treziră gonind prin pădure, ramurile ștergând parbrizul și ferestrele, în timp ce mașina se strecura cu iscusință prin locurile accesibile, urmând un drum pe care se vedea că îl cunoștea prea bine.

Harry îl privi pe Ron, care încă mai avea gura căscată,

însă ochii își reveniseră la normal.

- Ai pățit ceva?

Ron privi drept înainte, neputând să vorbească.

Cutreierară ca nebunii prin pădure, Colț schelălăind disperat pe bancheta din spate. Harry văzu cum oglinda retrovizoare se rupse când se strecurară pe lângă un stejar mare. După zece minute zgomotoase, tensionate, trunchiurile copacilor se făcură din ce în ce mai subțiri, iar Harry putu să zărească din nou petice de cer.

Mașina se opri atât de subit, încât aproape zburară prin parbriz. Ajunseseră la marginea pădurii. Colț se aruncă la fereastră, dorind cu disperare să coboare din mașină, iar când Harry deschise portiera, o rupse la fugă printre copaci, direct spre casa lui Hagrid, cu coada între picioare. Ieși și Harry după câteva minute. Ron păru să-și recapete simțurile în membre și îl urmă, cu gâtul încă înțepenit și cu o expresie năucă. Harry atinse mașina prietenește, în semn de mulțumire, înainte ca aceasta să se retragă în pădure și să dispară.

Harry se întoarse în cabana lui Hagrid să ia Pelerina Invizibilă. Colț tremura sub o pătură, în coșulețul său. Când ieși, Harry îl găsi pe Ron în grădina de dovleci, fiindu-i foarte rău.

- *Urmăriți păianjenii,* zise Ron slăbit, ștergându-se cu mâneca la gură. Nu o să-l iert niciodată pe Hagrid pentru asta. Avem noroc că mai trăim.

- Sunt sigur că nu a crezut că Aragog le va face rău prietenilor lui, îi luă apărarea Harry.

- Exact asta e problema lui Hagrid! spuse Ron, lovind peretele cabanei. Întotdeauna crede că monștrii nu sunt atât de răi pe cât se spune și uite unde a ajuns! Într-o celulă din Azkaban!

Acum tremura, fără să se poată controla.

- De ce să ne trimită acolo? Ce am aflat, vreau să știu și eu?

- Că Hagrid nu a deschis niciodată Camera Secretelor, zise Harry, aruncând pelerina peste Ron și îi atinse mâna, înde-

mnându-l să meargă. A fost nevinovat!

Ron pufni nervos. Era evident că a-l crește pe Aragog într-un dulap nu era cel mai bun exemplu de nevinovăție.

Apropiindu-se de castel, Harry aranjă pelerina pentru a se asigura că nu li se vedeau picioarele, apoi deschise ușile scârțâitoare din față. Traversară cu grijă holul de la intrare și apoi urcară cu atenție scara de marmură, ținându-și respirația când traversară coridoarele, pe care patrulau străjeri vigilenți. Ajunseră până la urmă cu bine în camera de zi a Cercetașilor, unde focul arsese până se făcuse cenușă. Își dădură jos pelerina și urcară scara întortocheată spre dormitorul lor.

Ron se prăbuși pe pat, fără a se mai obosi să se dezbrace. Lui Harry, pe de altă parte, nu îi era somn. Rămase pe marginea patului său, gândindu-se intens la ce spusese Aragog.

Creatura care zăcea undeva în castel, așa credea el, părea să fie un fel de monstru, la fel cum era Cap-de-Mort... Chiar și altor monștri le era frică să-i pronunțe numele. Dar Harry și Ron nu erau cu nimic mai aproape de a afla cine era monstrul respectiv sau cum își transforma victimele în stane de piatră... Nici chiar Hagrid nu știuse niciodată ce se ascundea în Camera Secretelor.

Harry își ridică picioarele pe pat și se lăsă pe perne, uitându-se prin fereastra turnului la luna strălucitoare. Nu știa ce altceva mai puteau să facă.

Drumurile se înfundau, în toate direcțiile. Cruplud prinsese persoana greșită, moștenitorul lui Viperin scăpase și nimeni nu putea să-și dea seama dacă era aceeași persoană, sau altcineva, cea care deschisese Camera Secretelor de data aceasta. Nu mai aveau pe cine să întrebe. Harry stătea, încă întorcând pe toate fețele ce spusese Aragog.

I se făcuse somn, când ceea ce părea să fie ultima lor speranță îi veni brusc în minte și se ridică dintr-o dată în capul oaselor.

- Ron, șopti el prin întuneric. Ron!

Ron se trezi cu un scheaunat ca al lui Colț, privi în jur și

îl văzu pe Harry.

- Ron... fetița aceea care a murit... Aragog a zis că a fost găsită într-o baie, zise Harry, făcând abstracție de sforăiturile lui Neville din colț. Dar dacă ea nu a părăsit niciodată baia? Dacă e încă acolo?

Ron se frecă la ochi, încruntându-se în lumina lunii. Și apoi înțelese.

- Doar nu crezi... Nu!... Plângăcioasa Myrtle?

— CAPITOLUL XVI —

CAMERA SECRETELOR

- De atâtea ori am fost în baia aia, zise Ron, enervat, la micul dejun din ziua următoare, și am fi putut s-o întrebăm, și acum...

Fusese destul de greu să încerce să caute păianjenii. Dar să scape de profesorii lor destul de mult timp cât să poată să se strecoare într-o toaletă de fete, ba mai mult, într-una care, pe lângă multe altele, era chiar lângă locul unde avusese loc primul atac, era aproape imposibil...

Dar ceva se întâmplă la prima lor oră de „Transfigurări", care le alungă Camera Secretelor din minte, pentru prima oară în ultimele săptămâni. Timp de zece minute, profesoara McGonagall le vorbi despre examenele care începeau pe întâi iunie, din ziua aceea într-o săptămână.

- Examene? urlă Seamus Finnigan. Tot mai dăm examene?

Se auzi o bufnitură puternică în spatele lui Harry, deoarece bagheta lui Neville alunecase și făcuse să dispară un picior al băncii. Profesoara McGonagall o repară cu o vrajă și se întoarse, încruntându-se, către Seamus.

- Scopul pentru care ținem școala deschisă în aceste momente este ca voi să puteți primi o educație cât mai solidă, spuse ea tăios. În consecință, examenele vor avea loc ca de obicei și sunt convinsă că vă veți da toată silința!

Să-și dea silința! Lui Harry nici nu-i trecuse prin minte că vor mai da examene, cu tot stresul de la castel. Se auziră șoapte răzvrătite în toată clasa, ceea ce o făcu pe profesoara McGonagall să se supere și mai tare.

– Indicațiile profesorului Dumbledore au fost ca școala să funcționeze cât mai normal posibil, zise ea. Iar asta, nici nu e nevoie să vă spun, înseamnă să aflăm cât ați învățat anul acesta!

Harry privi în jos către cei doi iepuri albi pe care trebuia să-i transforme în papuci. Ce învățase până atunci, în anul acela? Nu găsea nimic folositor, la care să se poată da vreun examen...

Ron arăta de parcă tocmai i s-ar fi spus că trebuia să se ducă să trăiască în Pădurea Interzisă.

– Îți dai seama cum va fi să dau examenele cu asta? îl întrebă el pe Harry, arătându-i bagheta, care începuse să fluiere cu putere.

*

Cu trei zile înainte de primul examen, profesoara McGonagall făcu un alt anunț la micul dejun.

– Am vești bune, zise ea, iar Marea Sală, în loc să tacă, explodă.

– Se întoarce Dumbledore! strigară mai mulți, foarte bucuroși.

– L-ați prins pe moștenitorul lui Viperin! chițăi o fată de la masa Ochilor-de-Șoim.

– Sunt permise iar meciurile de Vâjthaț! strigă Baston, entuziasmat.

Când se potoli gălăgia puțin, profesoara McGonagall le spuse:

– Doamna profesoară Lăstar m-a anunțat că mătrăgunele sunt în sfârșit gata de folosit. În această seară, vom putea să-i înviem pe cei care au fost pietrificați. Nu este cazul să vă reamintesc că unul dintre ei va putea să ne spună cine sau ce l-a atacat. Sper că acest an îngrozitor se va termina o dată cu prinderea vinovatului!...

Urmă o furtună de urale și aplauze. Harry privi spre masa Viperinilor și nu fu surprins să observe că Draco Reacredință nu se alăturase bucuriei generale. Ron, pe de altă parte, părea foarte fericit, cum nu mai fusese de mult timp.

– Nu contează că nu am întrebat-o pe Myrtle, atunci! îi spuse el lui Harry. Probabil că Hermione va avea toate răspunsurile când o s-o trezească! Să știi că o să înnebunească atunci când o să afle că mai sunt trei zile până la examene. Nu a recapitulat nimic... Poate ar fi mai bine să o lăsăm așa cum este acum până se termină examenele...

Chiar atunci, Ginny Weasley veni și se așeză lângă Ron. Părea încordată și emoționată, iar Harry observă cum își frământa mâinile în poală.

– Ce s-a întâmplat? zise Ron, servindu-se cu încă o porție de budincă.

Ginny nu spuse nimic, ci privi masa Cercetașilor cu o privire speriată, care îi amintea lui Harry de cineva, însă nu își amintea de cine...

– Hai, zi odată! făcu Ron, uitându-se fix la ea.

Harry și dădu seama deodată de cine îi amintise Ginny. Se legăna ușor în scaunul ei, în față și în spate, exact ca Dobby când era extrem de aproape de a dezvălui informații interzise.

– Trebuie să îți spun ceva, șopti Ginny, având grijă să nu privească spre Harry.

– Ce este? zise Harry.

Ginny părea să-și găsească greu cuvintele potrivite.

– Ce-i? întrebă Ron.

Ginny deschise gura, însă din ea nu ieși nici un sunet. Harry se aplecă și spuse încet, astfel încât să nu-l audă decât Ginny și Ron.

– Este ceva despre Camera Secretelor? Ai văzut ceva? Se poartă cineva ciudat?

Ginny oftă, dar chiar atunci apăru Percy Weasley, părând obosit și secătuit.

– Dacă ai terminat de mâncat, stau eu în locul tău, Ginny. Sunt mort de foame, abia am terminat tura de patrulare...

Ginny sări ca arsă, îi aruncă lui Percy o privire speriată și plecă grăbită. Percy se așeză și luă o cană din mijlocul mesei.

– Percy! zise Ron, supărat. Era pe punctul de a ne spune ceva important!

La jumătatea înghițiturii de ceai, Percy se înecă.

- Ce fel de lucru important? spuse el, tușind.

- Tocmai am întrebat-o dacă a văzut ceva ciudat, și începuse să ne spună...

- A... asta... asta nu are nici o legătură cu Camera Secretelor, zise Percy imediat.

- De unde știi? zise Ron, ridicându-și sprâncenele.

- Păi... hm... ca să știi și tu... Ginny... hm... m-a văzut acum câteva zile când... ei, nu contează... important e că m-a văzut făcând ceva și eu... hm... am rugat-o să nu spună nimănui. Sincer să fiu, am crezut că o să se țină de cuvânt. De fapt e o nimica toată, dar aș prefera să...

Harry nu îl văzuse niciodată pe Percy atât de stânjenit.

- Ce făceai, Percy? spuse Ron, zâmbind. Hai, spune-ne, promitem să nu râdem.

Percy nu îi întoarse zâmbetul.

- Te rog dă-mi o chiflă, Harry, sunt lihnit.

*

Harry știa că misterul ar fi putut fi dezvăluit a doua zi și fără ajutorul lor, dar nu era dispus să piardă nici o ocazie de a vorbi cu Myrtle... Și, spre bucuria lui, așa se și întâmplă spre prânz, când Gilderoy Lockhart îi conducea la ora de „Istoria Magiei".

Lockhart, care îi asigurase de atâtea ori că pericolul a trecut, doar pentru a fi contrazis imediat, era acum absolut convins că nici nu mai merita să-i conducă pe coridoare. Părul nu îi era la fel de pomădat ca de obicei, părea că nu dormise aproape toată noaptea, patrulând la etajul patru.

- Ține-ți minte ce vă spun, spuse el, conducându-i după un colț, primele cuvinte care vor ieși din gurile acelor bieți studenți pietrificați vor fi „Hagrid a fost". Sincer să fiu, mă mir că profesoara McGonagall crede că sunt necesare toate aceste măsuri de precauție.

- Complet de acord, domnule, zise Harry, făcându-l pe Ron să-și scape cărțile de uimire.

- Îți mulțumesc, Harry, zise Lockhart, binevoitor, aștep-

tând să treacă un șir lung de Astropufi. Vreau să spun că noi profesorii avem și așa destule probleme pe cap, în afară de a conduce elevii și a sta nopțile de pază...

- Exact, zise Ron, care înțelesese ce vroia Harry. De ce nu ne lăsați aici, domnule, nu mai avem de traversat decât un singur coridor.

- Știi ceva, Weasley, cred că așa voi face, zise Lockhart. Chiar trebuie să mă duc să-mi pregătesc ora următoare...

Și se îndepărtă de ei.

- Să-și pregătească ora, bombăni Ron în urma lui. Mai degrabă, s-a dus să-și pună părul pe bigudiuri!

Îi lăsară pe ceilalți Cercetași să le-o ia înainte, apoi țâșniră pe un coridor lăturalnic și fugiră spre baia Plângăcioasei Myrtle. Dar exact când se felicitau unul pe altul pentru strălucitul plan...

- Potter! Weasley! Ce faceți?

Era profesoara McGonagall, buzele sale părând alcătuite din cele mai subțiri linii.

- Noi... ne..., se bâlbâi Ron, ne duceam să... să o vedem pe...

- Hermione, zise Harry.

Și Ron și profesoara McGonagall se uitară la el.

- Nu am văzut-o de secole, doamnă profesoară, continuă Harry, grăbit, făcându-i lui Ron semn cu piciorul, și ne-am gândit să ne furișăm în aripa spitalului, știți, și să-i spunem că mătrăgunele au ajuns la maturitate și să... hm... să nu-și facă griji.

Profesoara McGonagall încă îi mai fixa cu privirea, iar pentru un moment Harry crezu că o să explodeze, dar când vorbi avea o voce neobișnuit de înțelegătoare.

- Desigur, spuse ea, și Harry, uimit, văzu o lacrimă strălucind în ochii ei ca două mărgele. Desigur, înțeleg că cel mai greu le-a fost prietenilor celor care au fost împie... Înțeleg. Da, Potter, bineînțeles că puteți s-o vizitați pe domnișoara Granger. Îi voi spune profesorului Binns unde v-ați dus. Spuneți-i lui Madam Pomfrey că aveți permisiunea mea.

Harry și Ron plecară, abia îndrăznind să creadă că scă-

paseră de pedeapsă. Dând colțul, o auziră pe profesoara McGonagall suflându-și nasul.

- Asta, zise Ron, a fost cea mai bună poveste pe care ai copt-o vreodată.

Acum nu mai aveau ce să facă, trebuiau să se ducă în aripa spitalului și să o anunțe pe Madam Pomfrey că aveau permisiunea profesoarei McGonagall să o viziteze pe Hermione.

Madam Pomfrey îi lăsă, însă îi privi foarte neîncrezătoare.

- Nu are nici un sens să vorbești cu o persoană pietrificată, spusese ea, și, când ajunseră lângă Hermione, fură nevoiți să admită că avea dreptate.

Era clar că Hermione nu avea nici cea mai vagă senzație că primise vizitatori și că era același lucru dacă i-ar fi spus noptierei să nu-și facă griji și că va fi totul bine.

- Totuși mă întreb dacă a văzut atacatorul? zise Ron, privind trist chipul rigid al Hermionei. Pentru că dacă i-a împietrit de la spate, nu va ști nimeni niciodată...

Dar Harry nu se uita la chipul fetei. Era mult mai preocupat de mâna ei dreaptă. Stătea încleștată deasupra păturii, și apropiindu-se văzu că avea o hârtiuță strânsă în pumn.

Asigurându-se că Madam Pomfrey nu era prin preajmă, îi arătă și lui Ron.

- Încearcă s-o scoți, șopti Ron, mutându-și scaunul în așa fel încât Madam Pomfrey să nu-l poată vedea pe Harry.

Nu era o sarcină deloc ușoară. Hârtiuța era atât de încleștată în mâna fetei, încât Harry era aproape convins că o va rupe. În timp ce Ron stătea de pază, trase, răsuci și, până la urmă, după câteva minute încordate, hârtiuța fu eliberată din strânsoare.

Era o pagină ruptă dintr-o carte veche din bibliotecă. Harry o despături entuziasmat și Ron se aplecă pentru a o putea citi și el.

Dintre numeroasele creaturi și monstri fioroși care rătăcesc pe tărâmul nostru, nu există nici una mai interesantă sau mai periculoasă decât baziliscul, cunoscut și ca Regele Șerpilor. Acest șarpe, care poate atinge dimensiuni gigantice și poate trăi sute de ani, este născut dintr-un ou de găină, clocit de o broască. Metodele sale de a ucide sunt uimitoare, căci în afară de colții lui, veninoși și mortali, baziliscul te poate ucide și cu privirea, iar toți cei care sunt atinși de raza ochiului său vor suferi o moarte subită. Păianjenii se tem de bazilisc, acesta fiind dușmanul lor de moarte, iar baziliscul se teme doar de cântatul cocoșului, care îi este fatal.

Iar sub aceasta, fusese scris un singur cuvânt — Harry recunoscu scrisul Hermionei — *Țevi.*

Era ca și când cineva ar fi aprins o lumină în capul lui.

- Ron, șopti el, ăsta este răspunsul! Monstrul din Camera Secretelor este un bazilisc, un șarpe enorm! De aceea auzeam vocea aceea peste tot, numai eu și nimeni altcineva... Din cauză că eu înțeleg limba reptomită...

Harry privi spre paturile din jurul său.

- Baziliscul omoară oamenii doar uitându-se la ei, dar nimeni nu a murit, pentru că nimeni nu l-a privit în ochi. Colin l-a văzut prin aparatul de fotografiat. Baziliscul i-a ars filmul din aparat, dar Colin a fost doar transformat în stană de piatră. Justin... probabil că Justin a văzut baziliscul prin Nick Aproape-Făr-de-Cap! Nick a fost lovit în plin, dar nu a putut să moară, fiindcă era deja mort, iar... iar Hermione și fata aceea Ochi-de-Șoim au fost găsite cu o oglindă lângă ele. Hermione probabil că tocmai își dăduse seama că monstrul era un bazilisc. Pot să pun pariu pe orice că Hermione i-a zis fetei de lângă ea să se uite amândouă după colț, privind printr-o oglindă! Iar fata aceea a ridicat oglinda... și...

Ron rămase cu gura căscată.

- Și Doamna Norris? șopti el, emoționat.

Harry se gândi mult, imaginându-și scena din teribila noapte de Halloween.

– Apa... spuse el încet, inundația din baia Plângăcioasei Myrtle... Pariez că Doamna Norris a văzut reflexia monstrului în balta din fața ușii...

Cercetă pagina mai amănunțit, foarte emoționat. Cu cât se uita mai bine la ea, cu atât totul căpăta și mai mult sens.

– *„Cântatul cocoșului îi este fatal!"* citi el cu voce tare. Cocoșii lui Hagrid au fost omorâți! Moștenitorul lui Viperin nu a vrut să mai rămână vreun cocoș în jurul castelului, o dată ce a fost deschisă Camera Secretelor! *„Păianjenii se tem de el!"* Totul se potrivește!

– Dar cum s-a deplasat baziliscul prin castel? mai întrebă Ron. Un șarpe mare și hidos... Cineva trebuie să-l fi văzut...

Harry, pe de altă parte, îi arătă cuvântul pe care îl scrisese Hermione în josul paginii.

– *Țevi,* zise el. Țevi... Ron, a folosit instalațiile de apă! Eu am auzit vocea aceea venind din pereți...

Ron îl apucă deodată pe Harry de mână.

– Intrarea în Camera Secretelor! zise el, răgușit. Dacă este o toaletă... dacă este...

– ... baia Plângăcioasei Myrtle! completă Harry.

Rămaseră acolo, extrem de emoționați, nevenindu-le parcă să creadă.

– Asta înseamnă că, zise Harry, nu sunt doar eu singurul reptomit din școală... Este și moștenitorul lui Viperin! Așa controlează baziliscul!

– Ce facem? zise Ron, ai cărui ochi aveau o lucire stranie. Mergem chiar acum la McGonagall?

– Hai să mergem la cancelarie, zise Harry, ridicându-se. O să fie acolo în zece minute, mai e puțin până la pauză...

Coborâră scările în fugă. Nedorind să fie găsiți pe coridor, se duseră direct în cancelaria pustie, în acel moment. Era mare, cu pereții panelați, plină de scaune din lemn negru. Harry și Ron se plimbară în jurul ei, prea emoționați ca să stea jos.

Dar clopoțelul care anunța pauza nu sună...

În schimb, se auzi vocea profesoarei McGonagall, răsu-

nând pe coridoare, amplificată prin magie:

– *Toți elevii să meargă în camerele lor imediat! Toți profesorii să se întoarcă în cancelarie. Cât mai repede, vă rog!*

Harry se întoarse spre Ron.

– Un alt atac? Tocmai acum?

– Ce facem? zise Ron, îngrozit. Ne întoarcem în camera noastră?

– Nu, hotărî Harry, privind în jur.

În stânga lui, se afla un fel de garderobă urâtă, în care erau îngrămădite pelerinele profesorilor.

– Aici! Să auzim despre ce este vorba... Apoi le putem spune ce-am aflat...

Se ascunseră acolo, ascultând sunetul pașilor sutelor de oameni, elevi și profesori, care tropăiau pe deasupra, apoi ușa cancelariei se dădu de perete. Printre cutele pelerinelor, văzură profesorii intrând în cancelarie. Unii dintre ei erau nelămuriți, alții erau de-a dreptul speriați. Apoi sosi și profesoara McGonagall.

– S-a întâmplat, se adresă ea cancelariei, peste care domnea tăcerea. Un elev a fost capturat de monstru! Chiar în Camera Secretelor!

Profesorul Flitwick scoase un icnet. Profesoara Lăstar își duse mâinile la gură. Plesneală se sprijini cu putere de spătarul unui scaun și spuse:

– Cum de ești așa de sigură?

– Moștenitorul lui Viperin, continuă profesoara McGonagall, foarte palidă, a lăsat un alt mesaj. Chiar sub primul. *„Scheletul ei va zăcea în Camera Secretelor pentru totdeauna!"*

Profesorul Flitwick izbucni în lacrimi.

– Cine este? întrebă Madam Hooch, care se prăvălise într-un scaun, cu genunchii tremurând. Care elevă?

– Ginny Weasley, spuse profesoara McGonagall.

Harry simți cum Ron se scurge încet pe podeaua garderobei, la picioarele lui.

– Va trebui să trimitem toți elevii acasă mâine, zise profesoara McGonagall. Acesta este sfârșitul Școlii Hogwarts.

Dumbledore a spus mereu...

Ușa cancelariei se deschise iar la perete. Pentru un moment, Harry fu convins că era Dumbledore. Dar era Lockhart, care radia de fericire.

- Îmi pare atât de rău... am ațipit... Ce-am pierdut!...

Nu păru să observe că ceilalți profesori îl priveau cumva cu ură și dispreț. Plesneală făcu un pas înainte.

- Iată omul nostru, zise el. Omul potrivit! O fată a fost răpită de monstru, Lockhart. Dusă chiar în Camera Secretelor. Momentul tău de glorie a sosit!

Lockhart se albi și mai tare la față.

- Exact, Gilderoy, ciripi profesoara Lăstar. Nu spuneai tu chiar aseară că ai știut tot timpul unde este intrarea în Camera Secretelor?

- Eu... păi... eu..., se bâlbâi Lockhart.

- Da, nu mi-ai zis tu că știi sigur ce e în ea? întări și profesorul Flitwick.

- Da? Nu-mi amintesc...

- Țin minte perfect că ai spus că îți pare rău că n-ai zărit monstrul înainte de a fi arestat Hagrid, zise și Plesneală. N-ai zis tu că totul a fost făcut de mântuială și că mai bine îți dădeau ție mână liberă de la început?

Lockhart privi chipurile de neclintit ale colegilor săi.

- Eu... eu... niciodată nu... Poate că m-ați înțeles greșit...

- Atunci te lăsăm pe tine să rezolvi problema, Gylderoy, zise profesoara McGonagall. În seara aceasta e cel mai potrivit moment. Vom avea grijă să nu-ți stea nimeni în cale. Vei putea să prinzi monstrul de unul singur. Vei avea în sfârșit mână liberă!

Lockhart privi disperat în jurul său, dar nimeni nu îl ajută. Nu mai părea chipeș deloc. Buza începuse să-i tremure, iar în lipsa zâmbetului cu toți dinții, pe care îl avea de obicei, semăna cu o mârțoagă bătrână și obosită.

- F-Foarte bine, zise el. Mă-Mă duc în biroul meu să mă-mă pregătesc...

Ieși din cameră.

– În regulă, făcu profesoara McGonagall, cu nările fremătând, am scăpat de ăsta! Capii Caselor ar trebui să le spună elevilor ce s-a întâmplat și că mâine, la prima oră, Expresul de Hogwarts îi va duce acasă. Vă rog să vă asigurați că nu sunt elevi în afara camerelor lor!

Profesorii se ridicară, și plecară unul câte unul.

*

Era probabil cea mai groaznică zi din viața lui Harry. El, Ron, Fred și George stăteau împreună într-un colț al camerei de zi a Cercetașilor, nici unul dintre ei nefiind în stare să scoată vreun cuvânt. Percy nu era acolo. Se dusese să trimită o bufniță doamnei și domnului Weasley, apoi se închisese în camera lui.

Nici o după-amiază nu a durat mai mult decât aceea, niciând nu mai fusese Turnul Cercetașilor atât de aglomerat și totuși atât de tăcut. Aproape de apusul soarelui, Fred și George se duseră în camera lor, nemaiputând să stea acolo.

– Ginny știa ceva, Harry, zise Ron, vorbind pentru prima dată de când intraseră în garderoba din cancelarie. De-asta a fost capturată! Nu era vorba de nici o tâmpenie pe care o făcuse Percy. Aflase ceva despre Camera Secretelor. Probabil că de asta a fost...

Ron se opri și-și frecă ochii.

– Avea sânge-pur... Așa că, doar ăsta poate fi motivul...

Harry văzu soarele scufundându-se, roșu ca sângele, la linia orizontului. Se simțea mai rău ca niciodată. Doar dacă ar fi putut să facă ceva... Orice!...

– Harry, zise Ron, crezi că există vreo șansă ca ea să nu fi... știi tu...

Harry nu știu ce să-i răspundă. Nu vedea cum ar mai fi fost Ginny în viață...

– Știi ce? făcu Ron, cred că ar trebui să mergem la Lockhart, să-i spunem ce știm. O să încerce să intre în Cameră. Să-i spunem unde credem că este intrarea și că este un bazilisc înăuntru.

Pentru că nu știa ce altceva puteau să facă și pentru că

simțea nevoia să facă ceva, Harry fu de acord. Cercetașii din jurul lor erau atât de mâhniți și le părea atât de rău pentru frații Weasley, încât nimeni nu încercă să-i oprească atunci când se ridicară și traversară camera, plecând prin gaura din portret.

Se lăsa întunericul, pe când se îndreptau spre biroul lui Lockhart. Părea că înăuntru avea loc o activitate intensă. Auzeau râcâituri, bufnituri și pași grăbiți.

Harry bătu la ușă și înăuntru se făcu subit liniște. Apoi ușa se întredeschise abia vizibil și văzură un ochi al lui Lockhart, privindu-i prin crăpătură.

– Ah... domnule Potter... domnule Weasley..., spuse el, deschizând ușa și mai mult, sunt cam ocupat. V-aș ruga să spuneți repede...

– Domnule profesor, avem niște informații pentru dumneavoastră, zise Harry. Cred că vă vor fi de ajutor.

– Hm... păi... nu este cel mai bun moment..., zise el și acea parte a feței lui care se vedea prin deschizătură era extrem de jenată. Adică... bine, fie...

Deschise ușa și băieții intrară.

Biroul său era aproape gol. Două cufere mari zăceau pe jos. Veșmintele, verde-smarald, lila, albastru-nocturn, fuseseră împachetate în grabă în unul dintre ele. În celălalt, fuseseră aruncate la întâmplare cărți. Pozele care umpluseră pereții până atunci erau acum aglomerate în cutii, pe birou.

– Plecați undeva? zise Harry.

– Hm... păi... da, bălmăji Lockhart, dezlipind de pe ușă un poster cu el în mărime naturală, și spuse, începând să-l ruleze:

– Am fost chemat de urgență... nu am putut evita... trebuie să plec...

– Și cum rămâne cu sora mea? zise Ron, arțăgos.

– Păi, în privința asta... tare păcat..., zise Lockhart, evitând să-i privească în ochi.

Se duse și deschise un sertar și începu să-i golească conținutul într-o pungă.

– Nimeni nu regretă mai mult ca mine...

– Sunteți profesorul de tehnici de „Apărare contra Magiei Negre"! strigă Harry. Nu puteți să plecați! Nu acum, când se întâmplă atâtea lucruri groaznice...

– Păi, cum să vă spun... când am acceptat postul..., bombăni Lockhart, stivuindu-și șosetele peste haine, din descrierea postului... nu m-am așteptat...

– Adică vreți să spuneți că *fugiți?* făcu Harry, nevenindu-i să creadă. După toate lucrurile pe care le-ați făcut în cărțile dumneavoastră?

– Cărțile pot fi înșelătoare uneori, zise Lockhart abia șoptit.

– Dar dumneavoastră le-ați scris! strigă Harry.

– Dragul meu, zise Lockhart, stând drept și încruntându-se către Harry. Gândește-te și tu, cărțile mele nu s-ar fi vândut nici pe jumătate la fel de bine, dacă oamenii n-ar fi crezut că eu am făcut toate acele lucruri. Nimeni nu vrea să citească despre un vrăjitor urât din Armenia, chiar dacă a alungat vârcolacii dintr-un sat. Ar arăta groaznic pe copertă! Fără nici cel mai mic simț estetic... Iar vrăjitoarea care a gonit strigoiul Bandon avea buză de iepure. Adică, hai să fim serioși...

– Adică, doar v-ați asumat faptele altor vrăjitori? întrebă Harry, nevenindu-i a crede.

– Harry, Harry, zise Lockhart, dând din cap nerăbdător, nu este deloc atât de simplu... A fost multă muncă. A trebuit să dau de oamenii ăștia, să-i întreb cum au reușit să facă ce au făcut, apoi să arunc o Vrajă a Uitării asupra lor, ca să nu-și mai aducă aminte că ei au fost cei care le-au făcut... Dacă mă mândresc cu un lucru, sunt farmecele astea legate de memorie. Nu, a fost muncă grea, Harry. Nu sunt numai autografe și poze publicitare, să știi. Tu vrei celebritate, trebuie să fii pregătit pentru o muncă istovitoare.

Trânti capacele cuferelor și le închise.

– Să vedem, zise el. Cred că am luat tot. Da. A mai rămas un singur lucru.

Își scoase bagheta și se întoarse spre ei.

– Îmi pare tare rău, băieți, dar voi fi nevoit să arunc o

Vrajă a Uitării și asupra voastră. Doar n-o să vă las să-mi trâmbițați secretele peste tot... N-aș mai vinde niciodată vreo altă carte...

Harry își scoase la rândul lui bagheta exact la timp. Lockhart abia apucase să și-o ridice pe a lui, când Harry strigă: *„Expelliarmus!"*

Lockhart fu aruncat pe spate, căzând peste cufărul său. Bagheta lui sări în aer, Ron o prinse și o aruncă pe fereastra deschisă.

– Nu ar fi trebuit să-l lăsați pe profesorul Plesneală să ne învețe asta, zise Harry, mânios, dând la o parte cufărul lui Lockhart.

Lockhart se uită în sus la el, mieros din nou. Harry încă mai avea bagheta îndreptată spre el.

– Ce vrei să fac? zise Lockhart, supus. Nu știu unde este Camera Secretelor. Nu pot să fac nimic...

– Ai noroc, zise Harry, forțându-l pe Lockhart să se ridice, cu bagheta ațintită spre el. Noi credem că știm unde este. Și ce este în ea. Să mergem!

Îl scoaseră pe Lockhart din birou și îl duseră la cele mai apropiate scări, apoi de-a lungul coridorului întunecat unde strălucea scrisul de pe perete, până la ușa băii Plângăcioasei Myrtle.

Apoi îl puse pe Lockhart să intre primul. Harry era mulțumit să-l vadă tremurând.

Plângăcioasa Myrtle stătea pe bazinul toaletei din fund.

– A, tu ești, zise ea, când îl văzu pe Harry. Acum, ce mai vrei să știi?

– Am venit să te întreb cum ai murit, zise Harry.

Înfățișarea lui Myrtle se schimbă întru totul. Arăta de parcă nu o mai întrebase nimeni niciodată ceva atât de măgulitor.

– Aaaah, a fost groaznic, spuse ea cu mult suflet. S-a întâmplat chiar aici. Am murit chiar în această toaletă. Îmi amintesc atât de bine. Mă ascunsesem pentru că Olive Hornby mă tachina din cauza ochelarilor mei. Ușa era blo-

cată și eu plângeam. Apoi am auzit pe cineva intrând. Rostea vorbe ciudate, într-o altă limbă, din câte mi-am dat seama. Oricum, ce m-a mirat a fost că am auzit vocea unui băiat. Așa că am deschis ușa, să-i spun să plece și să se ducă la toaleta băieților, când..., zise Myrtle și înghiti în sec, plină de importanță, cu fata strălucitoare..., am murit!

– Cum? zise Harry.

– Habar n-am, zise Myrtle, abia auzit. Nu îmi amintesc decât că am văzut doi ochi mari, galbeni. Ceva mi s-a revărsat în tot corpul și apoi m-am trezit plutind..., mai spuse ea, privindu-l visătoare pe Harry. Apoi m-am întors. Știi, eram hotărâtă să o bântui pe Olive Hornby. Vai, cât de rău îi părea că a râs de ochelarii mei.

– Unde anume ai văzut ochii aceia? o întrebă Harry.

– Undeva, pe acolo..., zise Myrtle, arătând vag înspre chiuveta din fața toaletei ei.

Harry și Ron se duseră repede acolo. Lockhart stătea mult în spate, pe chipul său fiind întipărită o expresie de teroare profundă.

Arăta ca o chiuvetă obișnuită. Examinară fiecare centimetru pătrat, pe afară și pe dinăuntru, inclusiv țevile de sub ea. Apoi Harry văzu: pe unul dintre robinetele de cupru era încrustat un șarpe micuț.

– Robinetul ăla n-a mers niciodată, zise Myrtle vioaie, în timp ce el încerca să-l rotească.

– Harry, zise Ron, spune ceva. Ceva în limba reptomită...

Dar cum? Singurele momente când a putut să vorbească reptomita au fost când s-a aflat față-n față cu un șarpe adevărat. Privi intens micuța zgârietură, încercând să-și imagineze că era un șarpe adevărat.

– Deschide! zise el.

Privi spre Ron, care clătină din cap.

– Nu-i asta... Înteleg și eu, zise el.

Harry privi iar șarpele, încercând să se convingă pe el însuși că era adevărat. Își mișcă puțin capul în lumina lumânării, iar șarpele păru să se miște și el.

– Deschide! zise iar Harry.

Doar că nu auzi cuvinte, ci un șuierat ciudat, și instantaneu robinetul începu să se răsucească, din el izvorând o lumină albă, strălucitoare. În următoarea secundă, chiuveta începu să se miște. De fapt, dispăru cu totul, rămânând expusă o țeavă mare, suficient de groasă, pentru ca să se poată strecura un om prin ea.

Harry îl auzi pe Ron scoțând un strigăt de uimire și își ridică iar privirea. Acum știa ce avea de făcut.

– Eu intru, zise el.

Nu putea să nu se ducă, acum când descoperiseră intrarea în Camera Secretelor. Poate exista o șansă oricât de mică, imposibilă, ireală, ca Ginny să mai fie în viață.

– Și eu, zise Ron.

Urmă o pauză.

– Ei, se pare că nu prea aveți nevoie de mine, zise Lockhart, cu o urmă din vechiul lui zâmbet strengăresc. Eu...

Puse mâna pe clanță, dar și Ron și Harry își îndreptară baghetele spre el.

– O să intri tu primul, se răsti Ron.

Palid și fără baghetă, Lockhart se apropie de deschizătură.

– Băieți, zise el cu o voce tremurândă, băieți, la ce bun?

Harry îl atinse pe spate cu bagheta. Lockhart își strecură picioarele în țeavă.

– Chiar nu cred că..., începu să spună, dar Ron îl împinse și Lockhart dispăru prin țeavă. Harry îl urmă repede. Se lăsă încet în țeavă și apoi își dădu drumul.

Era ca și când ar fi alunecat pe un tobogan nesfârșit, întunecat și slinos. Vedea mai multe țevi, în toate direcțiile, dar nici una la fel de mare ca a lor, care se învârtea și se încolăcea, înclinându-se aprupt în față, și știa că ducea din ce în ce mai mult sub castel, chiar mai jos decât pivnița în care preda Plesneală. În urma sa, îl auzea pe Ron, lovindu-se ușor la fiecare curbă.

Apoi, tocmai când începuse să-și facă griji despre ce se va

întâmpla când vor atinge pământul, țeava se opri la nivelul pământului și el țâșni afară, aterizând pe podeaua umedă a unui tunel de piatră, destul de mare pentru a sta în picioare. Lockhart se ridică în picioare, puțin mai departe de el, acoperit de mizerie și alb ca un strigoi. Harry se dădu la o parte, în timp ce Ron veni și el șuierând pe țeavă.

– Probabil că suntem la kilometri adâncime sub castel, zise Harry, vocea răsunându-i în tunelul întunecat.

– Presupun că sub lac, zise Ron, încercând să zărească ceva pe pereții întunecați, slinoși.

Toți trei se întoarseră și încercară să pătrundă cu privirile întunericul din fața lor.

– *Lumos!* îi șopti Harry baghetei sale și luminița se aprinse iarăși. Haideți, le zise el lui Ron și lui Lockhart și porniră, pașii lor pleoscăind pe podeaua udă.

Tunelul era atât de întunecat, încât nu puteau vedea decât la mică distanță în față. Umbrele de pe pereții uzi păreau monstruoase la lumina baghetei.

– Țineți minte, zise Harry încet, în timp ce înaintau precauți, la orice semn de mișcare, închideți imediat ochii...

Dar tunelul era tăcut ca un mormânt, iar primul zgomot neașteptat pe care îl auziră a fost un ZBANG puternic când Ron călcă pe un craniu de șobolan. Harry își coborî bagheta pentru a vedea ce era pe jos și văzu că tot tunelul era presărat cu oase de animale mici. Străduindu-se din toate puterile să nu-și imagineze cum ar putea arăta Ginny dacă ar da de ea, Harry merse mai departe, pe o ramificație întunecată a tunelului.

– Harry, e ceva aici..., șopti Ron, răgușit, apucându-l pe Harry de umăr.

Rămaseră nemișcați, privind cu atenție. Harry zări conturul cuiva enorm și încovoiat, care zăcea de-a curmezișul tunelului.

– Poate că doarme, șopti el, uitându-se la ceilalți doi peste umăr.

Lockhart avea mâinile la ochi. Harry se întoarse să se uite

iar la lucrul acela. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, aproape că îl durea.

Foarte încet, cu ochii strânși cât de tare putea și totuși să poată vedea, Harry se duse înainte, cu bagheta ridicată.

Lumina dezvălui o piele enormă de șarpe, de un verde-intens, care zăcea încolăcită si goală de-a curmezisul tunelului. Creatura care năpârlise trebuia să fi avut cel puțin șase metri lungime.

– Măi, să fie..., zise Ron abia șoptit.

Deodată, se auzi o mișcare în spatele lor. Genunchii lui Gilderoy Lockhart cedaseră.

– Ridică-te, îi zise Ron, tăios, atintind bagheta către Lockhart.

Lockhart se ridică, apoi sări pe Ron, trântindu-l la pământ.

Harry se repezi în ajutorul lui Ron, dar era prea târziu! Lockhart se ridica, gâfâind, cu bagheta lui Ron în mână. Îi apăruse iarăși pe față zâmbetul îngâmfat.

– Aventura se sfârșește aici, băieți! zise el. Voi lua o bucată de piele cu mine, s-o duc la școală, le voi spune că a fost prea târziu pentru a salva fata, și că voi doi – oh, ce tragedie – v-ați pierdut mințile când ați văzut corpul ei dezmembrat. Pregătiți-vă să vă luați la revedere de la amintirile voastre!

Ridică deasupra capului bagheta lipită cu Magicscotch și strigă *„Obliviate!"*

Bagheta explodă cu puterea unei mici bombe. Harry își acoperi capul cu mâinile și o luă la fugă, alunecând pe pielea de șarpe încolăcită, dar reuși să se ferească de bucățile masive care se prăbușeau din tavanul tunelului. O clipă mai târziu, se trezi singur, în fața unui un zid solid, din bucăți de piatră.

– Ron! strigă el. Ai pățit ceva? Ron!

– Sunt aici! se auzi vocea sfârșită a lui Ron, din spatele zidului de pietre. N-am pățit nimic, dar tembelul ăsta a fost lovit de baghetă.

Se auzi o pocnitură puternică și răsună un „AU". Probabil că Ron îi trăsese una lui Lockhart în fluierul piciorului.

– Ce facem acum? se auzi vocea disperată a lui Ron. Nu

putem să trecem dincolo, o să dureze secole...

Harry privi tavanul tunelului. Pe el apăruseră puzderie de crăpături. Nu mai încercase niciodată să dea la o parte prin magie ceva atât de mare și compact ca aceste pietre... Acum părea să fie momentul potrivit pentru noi experiențe... Dar dacă se surpa tunelul?

Se auzi o altă pocnitură și un alt „AU" din spatele pietrelor. Pierdeau minute prețioase. Ginny era deja de multe ore în Camera Secretelor. Harry știa că nu avea de făcut decât un singur lucru.

– Așteaptă-mă aici, îi strigă el lui Ron. Stai cu Lockhart. Eu mă duc mai departe. Dacă nu mă întorc într-o oră...

Urmă o pauză apăsătoare.

– O să încerc să mut niște pietre, zise Ron, care se străduia să-și facă vocea să nu tremure. Ca să... ca să poți să treci prin el când te întorci. Și, Harry...

– Ne vedem în curând, zise Harry, încercând să pună o doză de optimism în vocea lui șovăitoare.

Și porni singur, lăsând în urmă enorma piele de șarpe.

În curând, zgomotul făcut de Ron care încerca să mute pietrele din loc se pierdu. Tunelul coti iar și iar. Dorea ca tunelul să se termine și totuși îi era groază peste ce va da când urma să se întâmple acel lucru. Și atunci, într-un sfârșit, apărând după o nouă cotitură, Harry văzu un zid în față, pe care erau sculptați doi șerpi încolăciți, cu ochii împodobiți cu smaralde strălucitoare.

Harry se apropie. Își simți gâtul uscat complet. Nu mai fu nevoie să se prefacă de data aceasta, pentru că șerpii aceia de piatră păreau adevărați, cu ochii extrem de vii.

Intui imediat ce avea de făcut. Își drese glasul, iar ochii de smarald părură să clipească.

– *Deschide!* zise Harry, sâsâind încet.

Șerpii se despărțiră unul de altul, în timp ce se deschidea peretele. Ce-i doi șerpi dispărură din vedere, iar Harry, tremurând din cap până-n picioare, păși înăuntru.

— Capitolul XVII —

MOȘTENITORUL LUI VIPERIN

Stătea în fundul unei camere foarte lungi, slab luminată. Coloane împletite de piatră, pe care erau sculptați numeroși șerpi, se ridicau până în tavanul pierdut în întuneric, sprijinindu-l și aruncând umbre lungi și negre prin întunecimea verzuie și mohorâtă care umplea locul.

Cu inima bătându-i cu putere, Harry se opri să asculte tăcerea rece. Oare baziliscul era ascuns în vreun colț întunecos, în spatele vreunui stâlp? Și unde era Ginny?

Își scoase bagheta și înaintă printre coloanele așezate în serpentine. Pereții întunecați trimiteau înapoi ecoul puternic al pașilor lui. Își ținea ochii foarte puțin întredeschiși, gata să-i închidă la cel mai slab semn de mișcare. Ochii șerpilor de piatră păreau să-l urmărească pretutindeni. De mai multe ori, stomacul i se făcu ghem, părându-i-se că vreunul dintre șerpi se mișcase.

Apoi, ajungând la ultima pereche de stâlpi, îi apăru în față o statuie înaltă cât Camera Secretelor, lipită de peretele din spate.

Harry trebui să-și forțeze gâtul pentru a privi în sus către chipul enorm de deasupra lui. Era o statuie veche și semăna cu o maimuță, cu o barbă lungă și subțire, care ajungea până aproape de poalele veșmintelor sale lungi de piatră, de unde se iveau două picioare enorme, din piatră cenușie, pe podeaua netedă a camerei. Iar între picioarele statuii, cu fața în jos, zăcea, o siluetă îmbrăcată în negru, cu părul roșu ca focul.

– *Ginny!* șopti Harry, fugind către ea și îngenunchind. Ginny! Să nu fi murit! Te rog, să nu fi murit!

Își puse bagheta alături, o apucă pe Ginny de umeri și o întoarse cu fața spre el. Fața îi era albă ca marmura și la fel de rece, ochii îi erau închiși, deci nu era pietrificată. Atunci era...

– Ginny, te rog, trezește-te, șopti Harry, disperat, scuturând-o de umeri.

Capul lui Ginny atârna inert, balansându-se când pe o parte, când pe alta.

– Nu o să se trezească, zise o voce domoală.

Harry tresări și se întoarse pe genunchi.

Un băiat brunet, înalt, se sprijinea de cel mai apropiat stâlp, privindu-l. O parte abia i se vedea, de parcă Harry l-ar fi privit printr-o fereastră aburită. Dar nu putea să-l confunde.

– Tom... *Tomas Cruplud?*

Cruplud dădu din cap, fără să-și ia ochii de pe chipul lui Harry.

– Cum adică nu o să se trezească? spuse Harry disperat. Doar nu e... nu e...

– Nu, e încă în viață, zise Cruplud. Însă nu mai are mult...

Harry îl privi fix. Tomas Cruplud învățase la Hogwarts acum cincizeci de ani și totuși stătea acolo, împrăștiind în jur o lumină ciudată, ca o ceață strălucitoare, arătând cu nici o zi peste șaisprezece ani.

– Ești o stafie? spuse Harry, nelămurit.

– O amintire, zise Cruplud, cu aceeași voce calmă. Păstrat într-un jurnal timp de cincizeci de ani.

Arătă spre podea, lângă picioarele enorme ale statuii. Acolo, zăcea deschis micul jurnal negru, pe care Harry îl găsise în toaleta Plângăcioasei Myrtle. O clipă, Harry se întrebă cum de ajunsese acolo..., dar avea alte lucruri mai importante de făcut, în acel moment.

– Trebuie să mă ajuți, Tom, zise Harry, ridicându-i iar capul lui Ginny. Trebuie să plecăm de aici. Este un bazilisc pe-aici... Nu știu unde, dar ar putea apărea în orice moment.

Te rog, ajută-mă...

Cruplud nu se mișcă. Transpirând din greu, Harry reuși să o ridice pe jumătate pe Ginny de pe podea și se aplecă să-și ia bagheta.

Dar bagheta dispăruse.

– Mi-ai văzut tu...

Ridică privirea. Cruplud continua să îl privească, învârtind bagheta lui Harry între degetele-i lungi.

– Mersi, zise Harry, întinzând mâna și așteptând să i-o dea.

Un zâmbet apăru la colțurile gurii lui Cruplud. Continuă să se uite fix la Harry, învârtind în joacă bagheta.

– Ascultă, zise Harry grăbit, cu genunchii chirciți sub greutatea lui Ginny, *trebuie să plecăm!* Dacă vine baziliscul...

– N-o să vină până nu-l cheamă cineva, zise Cruplud cu același calm.

Harry o puse iar pe Ginny pe podea, nemaiputând să o țină.

– Ce vrei să spui? zise el. Fii atent, dă-mi bagheta, s-ar putea să am nevoie de ea.

Zâmbetul lui Cruplud deveni și mai larg.

– N-o să ai nevoie de ea, zise el.

Harry îl privi.

– Cum adică, n-o să am...

– Am așteptat asta mult timp, Harry Potter, zise Cruplud. Prilejul să te văd, să vorbesc cu tine...

– Uite ce e, zise Harry, pierzându-și răbdarea, nu cred că înțelegi. Suntem în *Camera Secretelor*. Putem să vorbim și mai târziu.

– O să vorbim acum, zise Cruplud, încă zâmbindu-i și punând bagheta lui Harry în buzunar.

Harry îl privi cu atenție. Se întâmpla ceva foarte ciudat acolo.

– Cum a ajuns Ginny așa? întrebă el, încetișor.

– Da, este o întrebare interesantă, zise Cruplud, mulțumit. Este o poveste destul de lungă. Presupun că Ginny Weasley este așa pentru că și-a deschis inima și și-a împăr-

tăşit toate secretele unui necunoscut invizibil.

- Despre ce vorbeşti? zise Harry.

- Despre jurnal, zise Cruplud. Jurnalul meu. Micuţa Ginny a scris în el de luni de zile, spunându-mi grijile şi necazurile ei: cum o tachinează fraţii ei, cum a venit la şcoală cu veşminte şi cărţi de mâna a doua, cum... ochii lui Cruplud sclipiră răutăcios... cum nu crede că celebrului, bunului, marelui Harry Potter i-ar putea plăcea vreodată de ea...

Tot timpul cât vorbi, ochii lui Cruplud nu se dezlipiră de pe chipul lui Harry. Aveau o privire aproape înfometată.

- Ce plictisitor, să fii nevoit să asculţi problemele stupide, lipsite de importanţă, ale unei fete de unsprezece ani, continuă el. Dar am avut răbdare, i-am răspuns, am fost înţelegător, am fost bun. Ginny pur şi simplu mă iubea. *„Nimeni nu m-a înţeles niciodată ca tine, Tom... sunt atât de bucuroasă că am acest jurnal, în care mă pot destăinui... este ca şi când aş avea un prieten pe care îl pot ţine în buzunar..."*

Râsul lui Cruplud era acum rece şi strident, complet nelalocul lui. Lui Harry i se făcu părul măciucă.

- Şi crede-mă, Harry, am reuşit întotdeauna să-i farmec pe cei de care aveam nevoie. Aşa am făcut-o pe Ginny să-şi descarce sufletul în faţa mea şi tocmai de sufletul ei aveam eu nevoie. Am devenit din ce în ce mai puternic, hrănindu-mă cu temerile ei, cu cele mai ascunse secrete ale ei. Am ajuns mult mai puternic decât micuţa domnişoară Weasley, destul ca să o alimentez şi pe ea cu câteva dintre secretele *mele,* să torn puţin din sufletul meu în *ea...*

- Ce vrei să spui? zise Harry, a cărui gură se uscase de tot.

- Încă nu bănuieşti, Harry Potter? zise Cruplud, încet. Ginny Weasley a deschis Camera Secretelor. A strangulat cocoşii şcolii şi a scrijelit mesajele ameninţătoare de pe pereţi. A asmuţit Şarpele lui Viperin asupra a patru progenituri cu „sânge-mâl" şi asupra pisicii acelui Non...

- Nu, şopti Harry.

- Ba da, zise Cruplud, calm. Bineînţeles că nu ştia ce

făcea la început. Era extrem de amuzant. Păcat că nu ai văzut ultimele ei notițe... Deveniseră foarte interesante... *Dragă Tom,* recită el, privind chipul îngrozit al lui Harry, *cred că îmi pierd memoria. Am pene de cocoș pe haine și nu știu cum au ajuns acolo. Dragă Tom, nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în seara de Halloween, dar a fost atacată o pisică și sunt plină de vopsea pe veșminte. Dragă Tom, Percy îmi tot spune că sunt palidă și că nu sunt în apele mele. Cred că mă suspectează... A avut loc un nou atac azi și nu știu unde eram. Tom, ce o să mă fac? Cred că înnebunesc... Am impresia că eu sunt cea care îi atacă pe toți, Tom!*

Pumnii lui Harry erau atât de strânși, încât unghiile îi intraseră adânc în palme.

– A durat ceva timp până când proasta de Ginny nu a mai avut încredere în jurnalul ei, zise Cruplud. Dar până la urmă a devenit suspicioasă și a încercat să scape de el. Atunci ai apărut tu, Harry. Tu l-ai găsit, iar eu am fost cât se poate de fericit. Dintre toți cei care l-ar fi putut găsi, ai fost chiar tu, persoana pe care îmi doream atât de mult să o întâlnesc...

– Și de ce ai vrut să mă întâlnești? întrebă Harry, cuprins de furie și făcând un efort să-și mențină vocea calmă.

– Păi, vezi tu, Ginny mi-a povestit despre tine, Harry, zise Cruplud. Întreaga ta poveste fascinantă...

Ochii i se fixară pe cicatricea în formă de fulger de pe fruntea lui Harry, iar expresia de pe chipul său, de foame animalică, deveni tot mai evidentă.

– Știam că trebuia să aflu mai multe despre tine, să vorbesc cu tine, să te întâlnesc, dacă era posibil. Așa că m-am hotărât să-ți arăt glorioasa mea capturare a țărănoiului acela mare și prost, Hagrid, ca să-ți câștig încrederea.

– Hagrid este prietenul meu, zise Harry, cu vocea tremurândă acum. Și tu i-ai înscenat totul, nu-i așa? Am crezut că ai făcut o greșeală, dar...

Cruplud râse iar strident.

– A fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui Hagrid. Îți poți închipui cum a văzut bătrânul Armando Dippet întreaga poveste... Pe de o parte, Tomas Cruplud, sărac, dar sclipitor, orfan, dar foarte curajos, Perfect al școlii, elev model. Pe de alta, marele și împiedicatul Hagrid, tontălăul care făcea câte o boacănă în fiecare săptămână, încercând să crească pui de vârcolac sub pat, furișându-se în Pădurea Interzisă pentru a se lupta cu duhurile pădurii. Dar recunosc, chiar și eu am fost surprins de cât de bine a mers planul meu. Am crezut că cineva își va da seama că Hagrid nu putea să fie moștenitorul lui Viperin. Mie mi-a luat cinci ani să aflu totul despre Camera Secretelor și să descopăr intrarea secretă... De parcă Hagrid ar fi avut mintea sau puterea să facă asta! Doar profesorul de „Transfigurări", Dumbledore, părea să creadă că Hagrid era nevinovat. L-a convins pe Dippet să-l păstreze pe Hagrid pe lângă școală și să-l angajeze ca paznic al vânatului. Da, cred că Dumbledore își dăduse seama. Nu mă iubea la fel de mult ca ceilalți profesori...

– Sunt convins că Dumbledore te-a citit imediat, zise Harry, cu dinții încleștați.

– Da, m-a urmărit îndeaproape după ce a fost exmatriculat Hagrid, zise Cruplud, nepăsător. Știam că nu era bine să deschid iar Camera Secretelor, cât mai eram în școală, dar nu aveam de gând să las să se piardă în van toți anii pe care i-am petrecut căutând-o. M-am hotărât să las un jurnal în urmă, păstrându-mă pe mine cel de la șaisprezece ani între paginile lui, în așa fel încât într-o zi, cu puțin noroc, voi putea să conduc pe altcineva pe urmele mele și să duc la bun sfârșit nobilele dorințe ale lui Salazar Viperin.

– Ei bine, nu ai reușit, zise Harry, triumfător. Nu a murit nimeni de data aceasta, nici măcar pisica. În câteva ore, esența de mătrăgună va fi gata și toți cei care au fost pietrificați se vor însufleți din nou.

– Ah, nu ți-am spus, zise Cruplud, încet, că de mult nu mă mai interesează să-i omor pe cei cu „sânge-mâl", ei nu

mai contează pentru mine... De luni de zile, noua mea țintă ești... *tu!*

Harry îl privi, nedumerit.

– Imaginează-ți cât de supărat am fost când am deschis jurnalul și era Ginny care îmi scria, nu tu. A văzut jurnalul la tine, înțelegi, și a intrat în panică. Dacă ai fi aflat cum să-l folosești și ți-ar fi spus toate secretele ei? Dar dacă, și mai grav, ai fi aflat cine strangula cocoșii? Așa că zgâtia nesăbuită a așteptat până când nu mai era nimeni în dormitorul tău și l-a furat. Dar știam ce trebuie să fac. Îmi devenise clar că erai pe urma moștenitorului lui Viperin. Din câte îmi spusese Ginny despre tine, știam că te vei duce până-n pânzele albe pentru a rezolva misterul... mai ales dacă una dintre prietenele tale ar fi fost atacată. Tot Ginny mi-a spus că toată școala vuia din cauză că tu puteai să vorbești reptomita... Așa că am făcut-o pe Ginny să-și scrie propriul sfârșit pe perete și să vină aici să aștepte. S-a zbătut mult și a plâns... a devenit extrem de plictisitoare. Dar nu mai e prea multă viață în ea: a dăruit o parte mult prea mare din ea jurnalului, mie, adică. Destul pentru ca eu să pot ieși, în sfârșit, dintre paginile sale. Știam că vei veni. Am multe întrebări să-ți spun, Harry Potter.

– Ca de exemplu? răcni Harry, cu pumnii încă încleștați.

– Păi, zise Cruplud, zâmbind mulțumit, cum a reușit un bebeluș, fără aptitudini magice ieșite din comun, să-l învingă pe cel mai mare vrăjitor al tuturor timpurilor? Cum ai scăpat doar cu o cicatrice, în timp ce puterile Lordului Cap-de-Mort au fost distruse?

Acum în ochii săi nesătui apăruse o stranie strălucire roșietică.

– Și ce-ți pasă ție cum am scăpat? zise Harry, accentuând cuvintele. Cap-de-Mort a trăit la multă vreme după tine.

– Cap-de-Mort, zise Cruplud, perfid, este trecutul, prezentul și viitorul meu, Harry Potter...

Scoase bagheta lui Harry din buzunar și începu să scrie în aer trei cuvinte plutitoare: TOMAS DORLENT CRUPLUD.

Apoi făcu un semn cu bagheta și literele se amestecară și se rearanjară:

SUNT LORDUL CAP-DE-MORT!

– Vezi? șopti el. Era un nume pe care îl foloseam deja la Hogwarts, dar numai în fața prietenilor mei dragi, bineînțeles. Crezi că aveam de gând să folosesc pentru totdeauna numele mizerabilului meu tată, cel mai stupid dintre Încuiați? Eu, în ale cărui vene curge sângele lui Salazar Viperin, însuși? Din partea mamei, desigur... Eu, să păstrez numele unui prostănac de Încuiat, care m-a părăsit chiar înainte să mă nasc, doar pentru că a aflat că soția lui era vrăjitoare? Nu, Harry! Mi-am fabricat un nume nou, un nume de care știam că într-o zi tuturor vrăjitorilor le va fi teamă chiar să-l rostească, când urma să devin cel mai puternic vrăjitor din lume!

Creierul lui Harry părea să se fi blocat. Îl privea pierdut pe Cruplud, băiatul orfan care crescuse și își omorâse proprii părinți și pe mulți alții... Până la urmă făcu un efort și vorbi.

– Nu ești, zise el, glasul fiindu-i plin de ură.

– Nu sunt ce? se răsti Cruplud.

– Nu ești cel mai mare vrăjitor din lume, zise Harry, respirând grăbit. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar cel mai mare vrăjitor din lume este Albus Dumbledore. Toată lumea știe. Chiar și când erai puternic nu ai îndrăznit să încerci să cucerești Hogwarts. Dumbledore și-a dat seama ce zăcea în tine, de când erai la școală, și chiar și acum îți este teamă de el, oriunde te-ai ascunde.

Zâmbetul pierise de pe chipul lui Cruplud, fiind înlocuit cu o expresie hidoasă.

– Dumbledore a fost alungat din acest castel numai de simpla mea amintire! șuieră el.

– Nu este atât de departe pe cât crezi! exclamă Harry.

Vorbea la întâmplare, vrând să-l sperie pe Cruplud, dorindu-și mai degrabă acest lucru, decât crezând că era adevărat.

Cruplud deschise gura, dar se opri ca împietrit.

Se auzea o muzică de undeva. Cruplud se întoarse, pentru a se uita prin camera goală. Muzica se auzea tot mai tare. Era stranie, nepământeană, trimițându-ți fiori pe șira spinării. Lui Harry i se făcuse părul măciucă și simțea că inima îi crescuse, mărindu-se de două ori față de dimensiunile ei normale. Apoi, muzica atinse o notă atât de înaltă, încât Harry o simți vibrându-i în coșul pieptului, iar pe vârful celei mai apropiate coloane izbucniră flăcări.

Apăru o pasăre de un roșu-intens, cât o lebădă, cântându-și trilul ciudat către tavanul boltit. Avea o coadă strălucitoare, aurită și lungă cât a unui păun, și gheare de aur, încleștate pe o grămăjoară ponositâ.

O clipă mai târziu, pasărea zbură direct spre Harry. Lăsă lucrul acela jerpelit la picioarele lui și apoi ateriză greoi pe umărul său, strângându-și aripile maiestuoase. Harry își ridică privile și observă că avea un cioc lung, ascuțit, de aur și el, iar ochii îi erau negri, ca niște mărgeluțe.

Pasărea se opri din cântat. Stătea nemișcată lângă obrazul lui Harry, privind fix spre Cruplud.

– E un phoenix..., zise Cruplud, uitându-se viclean la pasăre.

– Fawkes? șopti Harry și simți ghearele aurite ale păsării strângându-i umărul cu blândețe.

– Iar acela, zise Cruplud, privind la lucrul peticit pe care îl lăsase Fawkes, acela este vechiul Joben Magic.

Chiar el era. Peticit, murdar și ponosit, jobenul zăcea inert la picioarele lui Harry.

Cruplud începu iar să râdă. Râdea atât de tare încât camera întunecată răsuna de parcă ar fi râs zece indivizi în același timp.

– Asta îi trimite Dumdledore apărătorului său! O pasăre cântătoare și un joben jerpelit! Te simți curajos acum, nu, Potter? Te simți în siguranță, da?

Harry nu răspunse. Nu înțelegea încă în ce fel l-ar fi putut ajuta Fawkes sau Jobenul Magic, însă de acum nu mai

era singur și așteptă, adunându-și tot curajul care îi mai rămăsese, să înceteze Cruplud cu râsul.

– Să trecem la lucruri serioase, Harry, zise Cruplud, încă zâmbind larg. Ne-am întâlnit de două ori, o dată în *trecutul* tău, a doua oară, în *viitorul* meu... Și de două ori nu am reușit să te omor. *Cum de-ai supraviețuit?* Spune-mi totul. Cu cât vorbești mai mult, adăugă el, mieros, cu atât te menții mai mult în viață.

Harry gândea repede, cântărind șansele pe care le avea. Cruplud avea bagheta. El, Harry, îl avea pe Fawkes și Jobenul Magic, care nu i-ar fi fost deloc de ajutor în cazul unui duel. Era cât se putea de rău. Însă cu cât Cruplud stătea mai mult acolo, cu atât mai multă viață se scurgea din Ginny... În timpul acela, Harry observă cum conturul lui Cruplud devenea tot mai clar, mai real. Dacă urma să se dea o luptă între ei, mai bine atunci, decât mai târziu.

– Nimeni nu știe de ce ți-ai pierdut puterile când m-ai atacat, zise Harry, tăios. Nici eu nu știu. Dar știu de ce nu m-ai putut omorî. Pentru că mama mea a murit salvându-mă. Mama mea cu părinți *Încuiați,* adăugă el, tremurând și abia reușind să-și țină în frâu mânia. Ea nu ți-a dat voie să mă omori. Și am văzut anul trecut cine ești tu cu adevărat. Ești o ruină. Abia mai trăiești. Reziști, fiindcă te ascunzi. Ești un nimic!

Chipul lui Cruplud se strâmbă de furie. Apoi se chinui să zâmbească.

– Deci, mama ta a murit ca să te salveze. Da, este un contra-farmec puternic... Acum înțeleg... Nu ai nimic special, până la urmă. Mi-am pus întrebările astea, vezi tu, pentru că între noi sunt niște legături interesante, Harry Potter. Chiar și tu cred că ți-ai dat seama. Amândoi avem sângele jumătate-jumătate, suntem orfani, crescuți de Încuiați. Probabil că suntem singurii vorbitori de reptomită care au trecut vreodată pe la Hogwarts, de la marele Viperin încoace. Chiar semănăm și la înfățișare... Și, totuși, numai un noroc chior te-a salvat. Asta este tot ce vroiam să știu.

Harry rămase nemișcat, încordat, așteptând ca Tom să-și ridice bagheta. Dar zâmbetul strâmb al lui Cruplud se lărgise iar.

– Acum, Harry, o să te învăț ceva. Hai să ne măsurăm puterile: Lordul Cap-de Mort, moștenitorul lui Salazar Viperin, contra celebrului Harry Potter, înzestrat cu cele mai bune arme pe care i le poate da Dumbledore!

Își aruncă o privire ironică asupra lui Fawkes și a Jobenului Magic, apoi se îndepărtă. Harry simți teama răspândindu-se din cap până-n picioare, dar continuă să-l privească pe Cruplud, care se opri între două coloane înalte și, uitându-se la chipul de piatră al lui Viperin, mult deasupra lui, în semiîntuneric, Cruplud deschise gura larg și sâsâi, dar Harry înțelese prea bine ce spunea.

– *Vorbește-mi, Viperin, cel mai mare dintre Cei Patru de la Hogwarts!*

Harry se întoarse pentru a se uita la statuie, cu Fawkes, balansâdu-i-se pe umăr.

Chipul gigantic se mișcă. Îngrozit, Harry văzu cum i se deschide gura, mai mult și mai mult, transformându-se într-o gaură neagră, imensă.

Ceva se zvârcolea în gura statuii. Ieșise din străfundurile ei.

Harry se trase în spate până atinse peretele, și, închizându-și ochii, simți aripa lui Fawkes mângâindu-i obrazul, când își luă zborul de pe umărul lui. Harry ar fi dorit să strige: „Nu mă lăsa!" dar ce șanse avea un phoenix împotriva Regelui Șerpilor?

Ceva enorm lovi podeaua de piatră a încăperii și Harry se cutremură. Știa ce se întâmpla, îl simțea, aproape că putea să vadă cum șarpele gigantic se descolăcea din gura lui Viperin. Apoi auzi sâsâitul lui Cruplud: *„Omoară-l!"*

Baziliscul venea spre Harry. Îl auzea cum își târa corpul masiv și greoi pe podeaua prăfuită. Cu ochii încă strâns închiși, Harry începu să fugă ca un orb, cu mâinile întinse în față, pipăind în jur. Cruplud râdea...

Harry se împiedică și căzu. Se lovi tare de podeaua de

piatră, și simți gustul sângelui. Șarpele era la câțiva metri de el, îl auzea venind spre el.

Urmă un sunet puternic, exploziv, ca un bici deasupra capului său, și apoi ceva greu îl lovi pe Harry atât de tare, încât fu izbit de perete. Așteptând să simtă din clipă în clipă colți enormi înfigându-se în corpul lui, Harry auzi alt șuierat nebun, ceva care lovea cu sălbăticie coloanele.

Nu se mai putu stăpâni. Deschise ochii atât cât să poată vedea ce se întâmpla.

Șarpele enorm, verde-intens, gros cât un trunchi de stejar, se ridicase în aer, iar capul său gigantic și turtit își făcea loc frenetic printre coloane. Tremurând, Harry se pregăti să-și închidă iar ochii, dacă monstrul se întorcea spre el, dar văzu că altceva captase pentru moment atenția șarpelui.

Fawkes zbura agitat în jurul capului șarpelui, iar acesta îl ataca furios cu colții lui lungi și subțiri ca niște săbii.

Fawks coborî brusc în picaj. Ciocul său aurit nu se mai văzu câteva clipe, după care podeaua fu împroșcată cu un sânge vâscos și negru. Coada șarpelui plesni cu putere, ratându-l de puțin pe Harry, și, înainte ca Harry să apuce să închidă ochii, baziliscul se întoarse. Harry îl privi direct în față și văzu că ochii săi bulbucați și galbeni fuseseă înțepați de ciocul păsării phoenix. Sângele șiroia pe podea iar șarpele scuipa în toate părțile.

– *Nu!* îl auzi Harry pe Cruplud strigând. *Lasă pasărea! Lasă pasărea! Băiatul e în spatele tău! Îl mai poți mirosi! Omoară-l!*

Orbit, șarpele se ridică, derutat, dar încă periculos. Fawkes continua să zboare în jurul capului șarpelui, trâmbițând cântecul său straniu, și înțepând din loc în loc botul acoperit cu solzi al monstrului, în timp ce din ochii acestuia șiroia sângele.

– Ajutor, strigă Harry, să mă ajute cineva, oricine!

Coada șarpelui mătură iar podeaua. Harry se feri. Ceva moale îi lovi fața.

Era Jobenul Magic. Harry îl înșfăcă rapid. Era tot ce îi

mai rămăsese, ultima lui speranță. Și-l puse pe cap și se aruncă la podea, în timp ce coada baziliscului trecu iar pe lângă el.

– „Ajută-mă... ajută-mă...," gândi Harry, strângând ochii sub joben. „Te rog, ajută-mă!"

Nu îi răspunse nici o voce, ca odinioară. În schimb, jobenul se strâmtă, de parcă o mână invizibilă îl strângea cu putere.

Ceva foarte tare și greu îl izbi pe Harry în cap, lăsându-l aproape inconștient. În fața ochilor îi luceau zeci de steluțe. Apucă jobenul de vârf și îl trase de pe cap. Din joben apăru o sabie strălucitoare, de argint, cu mânerul încrustat cu rubine de mărimea unor ouă.

– *Omoară băiatul! Lasă pasărea! Băiatul este în spatele tău! Miroase... adulmecă!*

Harry era în picioare, așteptând pregătit. Capul baziliscului se lăsa tot mai jos, corpul i se încolăcea printre coloane, dărâmându-le, în timp ce șarpele se întorcea cu fața spre Harry. Vedea ochii lui enormi, însângerați, gura deschizându-se larg, tot mai mare, cât să-l poată înghiți cu totul, pe marginea ei sclipind colții lungi cât sabia pe care o avea Harry în mână. Ascuțiți, plini cu venin...

Atacă orbește. Harry se feri și baziliscul lovi peretele Camerei. Atacă iar și limba bifurcată îl atinse puțin pe Harry. Harry ridică sabia deasupra capului, cu amândouă mâinile.

Baziliscul se pregăti să atace iarăși, iar de data aceea nu avea cum să mai greșească. Harry își adună toate forțele și implântă sabia în cerul gurii șarpelui.

Dar în timp ce mâinile lui Harry erau stropite de sânge cald, băiatul simți o durere sfredelitoare deasupra cotului. Un colț lung și veninos intra din ce în ce mai adânc în brațul său, pe care aproape că i-l sfârtecă, în timp ce baziliscul se prăbuși, zvârcolindu-se pe jos.

Harry alunecă lângă perete, prinse colțul care împrăștia otravă în corpul său și îl scoase afară. Dar știa că era prea târziu. O durere albă și fierbinte se răspândea încet, dar

sigur, din rană. Când lăsă colțul jos și își privi propriul său sânge de pe haine, vederea i se încețoșă. Camera se dizolvă într-un vârtej de culori mohorâte.

Văzu o pată roșie și auzi lângă el zgomotul unor gheare.

– Fawkes, zise Harry cu greu. Ai fost extraordinar, Fawkes...

Simți cum pasărea își puse capul ei minunat pe locul prin care intrase colțul șarpelui.

Auzi pași răsunând în apropiere și în fața lui apăru o pată neagră.

– Ești mort, Harry Potter, se auzi vocea lui Cruplud de deasupra lui. Mort! Chiar și pasărea lui Dumbledore o știe. Vezi ce face, Potter? Plânge!

Harry clipi. Pentru o secundă, văzu clar capul lui Fawkes. Lacrimi ca niște perle alunecau pe penele-i lucioase.

– O să stau aici și o să mă uit la tine cum mori, Harry Potter. Stai liniștit, nu mă grăbesc...

Harry simți că i se făcea somn. Totul în jurul său părea să se învârtească.

– Iată sfârșitul celebrului Harry Potter, se auzi vocea tot mai îndepărtată a lui Cruplud. Singur în Camera Secretelor, părăsit de prietenii săi, învins în sfârșit de Lordul Întunericului pe care l-a provocat cu nesăbuință. În curând te vei reîntâlni cu iubita ta mamă cu „sânge-mâl", Harry... Ai mai trăit doisprezece ani datorită ei, dar te-am prins în sfârșit, așa cum știai că era normal să se întâmple.

Dacă asta însemna să moară, se gândi Harry, nu era atât de rău. Îi dispăruse chiar și durerea...

Dar chiar murea?! În loc să se întunece, Camera părea să își recapete contururile. Harry își scutură ușor capul și îl văzu pe Fawkes, încă odihnindu-și capul pe brațul lui. Lacrimi sidefii străluceau în jurul rănii... doar că nu mai era nici o rană!

– Pleacă, pasăre, se auzi deodată vocea lui Cruplud. Pleacă de lângă el. Am zis, să pleci!

Harry își înălță capul. Cruplud ațintì bagheta lui Harry spre Fawkes. Se auzi o pocnitură ca de pistol și Fawkes își

luă iar zborul într-un vârtej auriu cu irizații roșii.

– Lacrimi de phoenix..., zise Cruplud încet, privind brațul lui Harry. Desigur... puteri vindecătoare... am uitat... Dar nu contează. De fapt, prefer să fie așa. Doar noi doi, Harry Potter... tu și cu mine...

Ridică bagheta.

Apoi, într-o bătaie de aripi, Fawkes apăru iar deasupra și ceva căzu lângă Harry... Jurnalul!

Preț de o secundă, și Harry și Cruplud, cu bagheta încă ridicată, se uitară la el. Apoi, fără să stea pe gânduri, fără nici o ezitare, de parcă știa că asta trebuia să facă încă de la început, Harry luă de pe jos colțul cu care îl înțepase baziliscul și îl înfipse chiar în centrul jurnalului.

Se auzi un răcnet lung, sfredelitor, înfiorător. Cerneala țâșni din jurnal în torente, șiroind pe mâinile lui Harry și inundând podeaua. Cruplud se zvârcolea și se răsucea, țipa și afurisea, după care...

Dispăru! Bagheta lui Harry căzu pe jos, zăngănind, și se lăsă tăcerea. Se mai auzea doar un pic-pic... Era cerneala care încă se mai scurgea din jurnal. Veninul baziliscului arsese o gaură mare prin el.

Tremurând tot, Harry se ridică în picioare. Capul i se învârtea, de parcă ar fi călătorit kilometri întregi cu Polenul Zvrr. Încet-încet, ridică de pe jos bagheta și Jobenul Magic, apoi trase cu putere, scoțând sabia scânteietoare din gura baziliscului.

Se auzi un geamăt pierit din fundul Camerei. Ginny se mișcase. În timp ce Harry fugi spre ea, fetița se ridică în capul oaselor. Se uită speriată și nedumerită, de la enormul bazilisc mort la Harry, la veșmintele lui îmbibate cu sânge, apoi la jurnalul din mâna lui. Oftă din toți rărunchii și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

– Harry... ah... Harry... am încercat să-ți spun la mimicul dejun, dar n-am putut să o spun de față cu Percy. Eu am deschis Camera, Harry..., dar..., dar jur că n-am vrut... Cru-Cruplud m-a pus, a intrat în gândurile mele și... Dar cum ai

omorât... creatura aia? U-Unde e Cruplud? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este cum a ieșit din jurnal...

– S-a sfârșit totul, zise Harry, arătându-i lui Ginny gaura din jurnal, Cruplud e terminat. Uite! El și baziliscul! Haide Ginny, să plecăm mai repede de aici...

– O să fiu exmatriculată! se plânse Ginny, în timp ce Harry o ajută să se ridice în picioare. Mi-am dorit să vin la Hogwarts de când a fost primit Bi-Bill aici și acum o să trebuiască să plec... și... ce... ce-o să zică *mami și tati?*

Fawkes îi aștepta, plutind deasupra intrării în Cameră. Harry o împinse pe Ginny în fața lui. Trecură peste inelele inerte ale baziliscului mort, prin întunericul care răsuna la tot pasul și ajunseră iar în tunel. Harry auzi ușile de piatră închizându-se în urma lor cu un sâsâit prelung.

După câteva minute de mers prin tunel, un zgomot îndepărtat, de pietre dislocate de la locul lor, ajunse la urechile lui Harry.

– Ron! strigă Harry, mărind pasul. Ginny e bine! E cu mine!

Îl auzi pe Ron chiuind și după colțul următor văzu o față entuziasmată, privindu-l printr-o gaură destul de mare în zidul de pietre.

– Ginny! strigă Ron și scoase brațul prin gaură, pentru a o trage pe ea prima. Trăiești! Nu-mi vine să cred! Ce s-a întâmplat?

Încercă să o îmbrățișeze, dar ea îl respinse, plângând.

– Dar, Ginny, ești bine, zise Ron, zâmbind spre ea. S-a terminat, ești... De unde a apărut pasărea asta?

Fawkes se strecurase prin gaură după Ginny.

– E trimisă de Dumbledore, zise Harry, strecurându-se și el prin gaură.

– Și de unde ai sabia? zise Ron, privind nedumerit arma scânteietoare din mâna lui Harry.

– Îți explic când ieșim de aici, zise Harry, aruncând o privire spre Ginny.

– Dar...

– Mai târziu, zise Harry repede.

Nu credea că era momentul potrivit să-i spună lui Ron cine deschisese Camera Secretelor, cel puțin nu de față cu Ginny.

– Unde e Lockhart?

– Acolo, zise Ron, zâmbind și făcând un semn cu capul spre tunelul care se deschidea în țeavă. Nu-i e bine deloc. Vino să-l vezi.

Conduși de Fawkes, ale cărui aripi radiau o lumină aurie în întuneric, ajunseră la gura țevii. Gilderoy Lockhart stătea acolo, fredonând încetișor o melodie.

– Și-a pierdut memoria, zise Ron. Vraja Uitării a acționat asupra lui, în loc să ne atingă pe noi. Habar n-are cine e, unde e sau cine suntem noi. I-am zis să aștepte aici. E un pericol chiar și pentru el.

Lockhart îi privi cu bunăvoință.

– Bună, zise el. Cam ciudat locul ăsta, nu? Locuiți aici?

– Nu, zise Ron, ridicându-și sprâncenele către Harry.

Harry se aplecă și privi în sus, de-a lungul țevii întunecate.

– Te-ai gândit cum vom urca pe chestia asta? îl întrebă Harry pe Ron.

Ron clătină din cap, dar Fawkes zburase pe lângă Harry și acum bătea din aripi în fața lui, cu ochii ca două mărgele strălucind în întuneric. Își flutura coada cu pene lungi și aurii. Harry îl privi nedumerit.

– Cred că vrea să îl apuci de..., zise Ron, zăpăcit. Dar ești mult prea greu ca să te poată trage până sus.

– Fawkes, zise Harry, nu este o pasăre obișnuită.

Se întoarse repede către ceilalți.

– Trebuie să ne ținem unii de alții. Ginny ia-l pe Ron de mână. Profesore Lockhart...

– Se referă la tine, îi zise Ron, tăios, lui Lockhart.

– ... luați-o pe Ginny de cealaltă mână...

Harry își fixă sabia și Jobenul Magic la centură, Ron îl apucă pe Harry de haine, și Harry întinse mâna și apucă

penele cozii lui Fawkes, straniu de fierbinți.

O lumină extraordinară păru să-i cuprindă tot corpul și în clipa următoare, zburau în sus, prin țeavă. Harry îl auzea pe Lockhart în spate, uimit peste măsură:

- Extraordinar! Extraordinar! Parcă e vrăjită!

Aerul rece biciuia fața lui Harry, dar înainte să nu îi mai placă această călătorie, ea se termină! Toți patru ajunseseră pe podeaua umedă din baia Plângăcioasei Myrtle, iar în timp ce Lockhart își aranja pălăria, chiuveta care masca țeava reapăru la loc.

Myrtle îi privi cu ochii cât cepele.

- Trăiești, îi spuse ea lui Harry, cam nemulțumită.

- Nu e nevoie să pari dezamăgită, îi spuse el sumbru, ștergându-și petele de sânge și mizeria de pe ochelari.

- Ei bine... mă gândeam și eu... Dacă ai fi murit ai fi fost bine venit în toaleta mea, zise Myrtle, de emoție căpătând o culoare argintie.

- Ce să spun!... zise Ron, când ieșiră din toaletă în coridorul întunecat și părăsit. Harry! Cred că Myrtle cam ține la tine! Ginny, ai o rivală!

Dar lacrimile continuau să curgă șiroaie pe obrajii lui Ginny.

- Acum unde mergem? zise Ron, aruncându-i o privire bucuroasă lui Ginny.

Harry arătă cu mâna. Fawkes îi conducea, împrăștiind o culoare aurie pe tot coridorul. Câteva minute mai târziu, se treziră în biroul profesoarei McGonagall. Harry bătu la ușă și apoi deschise.

— CAPITOLUL XVIII —

DOBBY ESTE RĂSPLĂTIT

Pentru moment, se lăsă tăcere când Harry, Ron, Ginny și Lockhart rămaseră în prag, plini de mizerie, uzi și stropiți cu sânge. După care, se auzi un țipăt:

- *Ginny!*

Era doamna Weasley, care până atunci stătuse plângând în fața focului. Sări în picioare, urmată imediat de domnul Weasley, amândoi aruncându-se asupra fetiței lor.

Harry, pe de altă parte, își roti privirile prin cameră. Profesorul Dumbledore stătea lângă șemineu, zâmbind, lângă profesoara McGonagall, care se străduia să respire cât mai adânc, pentru a se liniști, apăsându-se cu mâinile pe piept. Fawkes zbură pe lângă Harry și se așeză pe umărul lui Dumbledore, chiar în momentul în care Harry și Ron se treziră sufocați de îmbrățișarea drăgăstoasă a doamnei Weasley.

- Ați salvat-o! Ați salvat-o! *Cum* ați reușit?

- Cred că asta am vrea cu toții să știm, zise profesoara McGonagall, abia șoptit.

Doamna Weasley îi dădu drumul lui Harry, care ezită o clipă, apoi se îndreptă spre birou și puse pe el Jobenul Magic, sabia încrustată cu rubine și ce mai rămăsese din jurnalul lui Cruplud.

Apoi le povesti totul de-a fir-a-păr. Vorbi aproape un sfert de oră de unul singur, în tăcerea ca de mormânt. Le spuse de vocea fără trup, pe care o auzise, cum și-a dat seama Hermione până la urmă că era un bazilisc prin țevile din

pereții castelului, cum el și Ron urmăriseră păianjenii în pădure, că Aragog le spusese unde fusese găsită ultima victimă a monstrului din Camera Secretelor, cum presupuseseră că era vorba de Plângăcioasa Myrtle și astfel se gândiseră că intrarea în Camera Secretelor ar fi putut să fie în toaleta ei...

– Foarte bine, spuse profesoara McGonagall neîntârziat, când el făcu o pauză, deci ați aflat unde era intrarea, făcând praf o sută de regului ale școlii între timp, dar cum Dumnezeu ați ieșit teferi de acolo, Potter?...

Așa că Harry, care răgușise de atâta vorbit, le spuse de sosirea lui Fawkes la momentul potrivit și despre Jobenul Magic care i-a dat sabia. Apoi se opri. Până acum evitase să zică ceva despre jurnalul lui Cruplud... sau de Ginny. Ea stătea cu capul sprijinit de umărul doamnei Weasley, cu lacrimile încă prelingându-i-se pe obraji. Și dacă o exmatriculau? se gândi Harry intrând în panică. Jurnalul lui Cruplud nu mai funcționa... Cum ar fi putut dovedi că el fusese cel care o determinase să facă toate acele lucruri?

Instinctiv, se uită la Dumbledore, care zâmbi, lumina focului oglindindu-se în ochelarii săi în formă de semilună.

– Ce vreau eu să știu, zise Dumbledore, blând, este cum a reușit Cap-de-Mort să o farmece pe Ginny, dat fiind că sursele mele îmi spun că el se ascunde de obicei în pădurile Albaniei...

O grea și uriașă piatră i se luă lui Harry de pe inimă.

– Po-Poftim? zise domnul Weasley cu o voce uimită. Știm-Noi-Cine? A fermecat-o pe Ginny? Dar n-a fost Ginny... nu-i așa?

– Cu jurnalul acesta, zise Harry repede, luându-l și arătându-i-l lui Dumbledore. Cruplud l-a scris când avea șaisprezece ani.

Dumbledore luă jurnalul de la Harry și privi entuziasmat paginile arse și îmbibate cu cerneală.

– Sclipitor, zise el, încet. Bineînțeles! A fost cel mai sclipitor elev din toate timpurile, pe care l-a dat Hogwarts!

Se întoarse către soții Weasley, care erau pur și simplu uluiți.

- Foarte puțini oameni știu că Lordul Întunericului s-a numit odată Tomas Cruplud. A fost chiar elevul meu, acum cincizeci de ani la Hogwarts. A dispărut după ce a terminat școala... a călătorit peste mări și țări... s-a adâncit tot mai mult în Magia Neagră și s-a întovărășit cu cei mai răi reprezentanți ai neamului nostru, a trecut prin zeci de vrăji periculoase, care l-au transformat în Lordul Cap-de-Mort, devenind aproape de nerecunoscut. Puțini sunt cei care au făcut legătura dintre Lordul Cap-de-Mort și Șeful de promoție, inteligent și chipeș, de altădată.

- Dar Ginny, zise doamna Weasley, ce legătură are Ginny a noastră cu... cu... el?

- Ju-Jurnalul lui! izbucni iar în plâns Ginny. Am scris în el, și el mi-a ră-răspuns la rândul lui tot anul...

- *Ginny!* zise domnul Weasley, supărat. Chiar nu ai învățat nimic de la mine? Ce ți-am spus eu întotdeauna? Niciodată să nu ai încredere în ceva care gândește de unul singur, *dacă nu vezi unde îi este creierul.* De ce nu ne-ai arătat jurnalul, mie sau mamei tale? Un obiect suspect ca acela era evident Magie Neagră!

- Nu am știut, suspină Ginny. L-am găsit în una dintre cărțile pe care mi le-a luat mama. Am cre-crezut că îl lăsase cineva acolo și că uitase de el...

- Domnișoara Weasley ar trebui să se ducă imediat în aripa spitalului, o întrerupse Dumbledore, cu o voce care nu admitea contrazicere. A fost un calvar pentru ea. Și nu va fi pedepsită. Vrăjitori mai bătrâni și mai înțelepți decât ea au fost prinși în mrejele lui Cap-de-Mort.

Se duse spre ușă și o deschise.

- Odihnă la pat și poate o cană cu ciocolată fierbinte. Pe mine mă înveselește întotdeauna, adăugă el, făcându-i prietenos cu ochiul. O să vezi că Madam Pomfrey este trează și la ora asta. Tocmai administrează poțiunea de mătrăgune... Îndrăznesc să presupun că victimele baziliscului se pot

trezi în orice moment...

- Deci Hermione e bine! spuse Ron, bucuros.

- Răul nu este ireversibil, zise Dumbledore.

Doamna Weasley plecă împreună cu Ginny, iar domnul Weasley le urmă, încă profund marcat.

- Știi, Minerva, spuse profesorul Dumbledore cu înțelepciune, cred că toate acestea merită o sărbătorire frumoasă. Pot să te rog să te duci să anunți la bucătărie?

- Sigur că da, zise profesoara McGonagall, crispat, ducându-se și ea spre ușă. Te las pe tine să te descurci cu Potter și Weasley, da?

- Negreșit, zise Dumbledore.

Plecă, iar Harry și Ron îl priviră nedumeriți pe Dumbledore. Ce vrusese să spună profesoara McGonagall când a zis să se descurce cu ei? Doar nu... Nu, nu era posibil să fie pedepsiți...

- Îmi amintesc că v-am spus amândurora că veți fi exmatriculați dacă veți mai încălca regulile, zise Dumbledore.

Ron deschise gura, îngrozit.

- Asta demonstrează că și eu îmi mai pot încălca... promisiunile, continuă Dumbledore, zâmbind. Amândoi veți primi Premii Speciale pentru servicii aduse școlii și... ia să vedem... da, cred că veți primi două sute de puncte fiecare pentru Cercetași.

Ron se făcuse la fel de roz-intens ca florile lui Lockhart de Sfântul Valentin, și închise gura la loc.

- Văd însă că unul dintre participanții la această aventură periculoasă este extrem de tăcut..., adăugă Dumbledore. De ce ești atât de modest, Gilderoy?

Harry tresări. Uitase complet de Lockhart. Se întoarse și îl văzu pe Lockhart stând în colțul camerei, încă zâmbind șters. Când i se adresă, Lockhart se uită în stânga și în dreapta pentru a vedea cu cine vorbea Dumbledore.

- Domnule profesor Dumbledore, zise Ron, repede, a avut loc un accident în Camera Secretelor, domnul profesor Lockhart...

– Sunt profesor?! zise Lockhart, destul de uimit. Vai de mine, cred că eram un dezastru, nu-i așa?

– A încercat să facă o Vrajă a Uitării iar bagheta a ricoșat, îi explică Ron lui Dumbledore.

– Măi să fie, zise Dumbledore, dând din cap și zâmbind pe sub mustața argintie. Înjunghiat de propria sabie, Gilderoy!

– Sabie? N-am nici o sabie... Însă băiatul acela are, zise Lockhart, nedumerit, și arătă spre Harry. Poate ți-o dă el...

– Te rog să-l duci și pe profesorul Lockhart în aripa spitalului, îi spuse Dumbledore lui Ron. Aș mai avea ceva de discutat cu Harry...

Lockhart ieși. Ron aruncă o privire nedumerită către Dumbledore și Harry, închizând ușa în urma lui.

Dumbledore se duse spre unul dintre scaunele de lângă șemineu.

– Ia loc, Harry, spuse el.

Și Harry se așeză, extrem de emoționat.

– În primul rând, Harry, vreau să-ți mulțumesc, zise Dumbledore, ai cărui ochi își recăpătaseră scânteierea obișnuită. Probabil că mi-ai fost foarte loial și te-ai gândit intens la mine în Camera Secretelor. Numai asta ar fi putut să-l aducă pe Fawkes la tine.

Mângâie pasărea phoenix, care poposise pe genunchiul lui. Harry zâmbi jenat, în timp ce Dumbledore îl privea cu atenție.

– Deci l-ai întâlnit pe Tomas Cruplud, zise Dumbledore gânditor. Presupun că era foarte interesat de tine...

Deodată, lui Harry îi ieși din gură ceva care îl neliniștea de mult.

– Domnule profesor Dumbledore... Cruplud a zis că sunt ca el. Asemănări stranii, zicea el...

– Da, așa a zis? zise Dumbledore, privindu-l gânditor pe Harry, pe sub sprâncenele argintii și stufoase. Și tu, ce crezi, Harry?

– Nu cred că sunt ca el! zise Harry mai tare decât ar fi

vrut. Adică, eu sunt... sunt la Cercetași, sunt...

Dar tăcu, îndoiala din mintea lui ieșind iar la suprafață.

- Domnule profesor, continuă el după o clipă, Jobenul Magic mi-a spus că... că m-aș fi descurcat bine și la Viperini. Un timp, toată lumea a crezut că eram moștenitorul lui Viperin... pentru că pot să vorbesc reptomita ...

- Poți vorbi limba asta, Harry, zise Dumbledore cu calm, deoarece Cap-de-Mort, care este ultimul descendent al lui Salazar Viperin, vorbește și el reptomita. Dacă nu mă înșel, ți-a transferat o parte din propriile sale puteri, în noaptea în care ți-a făcut cicatricea. N-ar fi dorit asta, sunt convins...

- Cap-de-Mort a pus ceva din el în mine? spuse Harry, șocat.

- Se pare că da...

- Atunci ar trebui să fiu la Viperini, zise Harry, privindu-l disperat pe Dumbledore. Jobenul Magic a văzut puterile astea în mine și...

- Te-a trecut la Cercetași, zise Dumbledore, calm. Ascultă-mă, Harry. Se întâmplă ca tu să ai multe dintre calitățile prețuite de Salazar Viperin la discipolii lui. Darul extrem de rar de a cunoaște reptomita... perseverența... ingeniozitatea... o anumită înclinație către sfidarea regulilor, adăugă el, mustăcind. Totuși Jobenul Magic te-a repartizat la Cercetași. Știi de ce. Gândește-te bine...

- Singurul motiv pentru care m-a pus la Cercetași, spuse Harry, cu o voce învinsă, a fost pentru că l-am rugat eu să nu mă trimită la Viperini...

- *Exact,* zise Dumbledore, zâmbind larg. Ceea ce te face foarte *diferit* de Tomas Cruplud. Sunt deciziile noastre, Harry, care arată cine suntem cu adevărat, mult mai mult decât însușirile noastre.

Harry rămase nemișcat în scaun, uluit.

- Harry, dacă vrei dovezi că locul tău este la Cercetași, te sfătuiesc să te uiți cu atenție la *asta.*

Dumbledore se întinse și luă de pe birou sabia de argint, pătată cu sânge, și i-o întinse lui Harry. Încă mâhnit, Harry

o întoarse pe partea cealaltă și rubinele străluciră la lumina focului. Și atunci văzu *numele* gravat chiar sub mâner:

Godric al Cercetașilor.

– Doar un Cercetaș adevărat ar fi putut să o scoată din Joben, Harry, zise Dumbledore.

Pentru o clipă, nici unul dintre ei nu zise nimic. Apoi Dumbledore deschise un sertar de la biroul profesoarei McGonagall și scoase o pană și o călimară.

– Harry, acum n-ai nevoie decât de mâncare și somn. Îți sugerez să te duci la serbare, în timp ce eu scriu la Azkaban că îl vrem pe Hagrid înapoi. Trebuie să scriu și un anunț pentru „Profetul zilei", adăugă el gânditor. O să avem nevoie de un nou profesor de „Apărare contra Magiei Negre". Dumnezeule, îi schimbăm ca pe șosete, nu-i așa?

Harry se ridică și se îndreptă către ușă. Întinse mâna spre clanță, dar chiar atunci ușa fu deschisă cu atâta putere, încât zgudui peretele.

În prag stătea Lucius Reacredință, negru de furie. Iar sub brațul său, tremurând și sufocat de bandaje, era Dobby!...

– Bună seara, Lucius, zise Dumbledore, binevoitor.

Domnul Reacredință aproape că îl trânti la pământ pe Harry, când trecu pe lângă el, traversând camera. Dobby avea întipărită pe chip o expresie de teroare profundă.

– Deci, zise Lucius Reacredință, cu ochii săi verzi și reci ațintiți asupra lui Dumbledore, te-ai întors... Guvernatorii te-au suspendat, dar tu ai considerat că ar fi mai bine să te întorci la Hogwarts.

– Păi, vezi tu, Lucius, zise Dumbledore, zâmbind senin, toți ceilalți unsprezece guvernatori au luat legătura cu mine azi-dimineață. Sincer să fiu, m-am simțit de parcă aș fi fost prins într-o furtună de bufnițe. Auziseră că fiica lui Arthur Weasley fusese omorâtă și vroiau să mă întorc imediat. Păreau să creadă că sunt cel mai potrivit om până la urmă. Mi-au mai spus și niște povești ciudate... Mai mulți dintre ei mi-au zis că i-ai amenințat că le blestemi familiile, dacă nu vor fi de acord să mă dea afară.

Domnul Reacredință se făcu chiar mai palid decât de obicei, dar ochii încă îi ardeau de furie.

- Să înțeleg că ai oprit atacurile? rânji el. L-ai prins pe vinovat?

- Da, zise Dumbledore, zâmbind.

- Da? zise domnul Reacredință, tăios. Cine este?

- Aceeași persoană de data trecută, Lucius, spuse Dumbledore. Dar de data asta, Cap-de-Mort s-a folosit de cineva. Cu ajutorul unui jurnal...

Îi arătă micuțul carnețel, negru, cu o gaură mare în mijloc, nescăpându-l din ochi pe domnul Reacredință. Harry, pe de altă parte, se uita la Dobby.

Spiridușul făcea ceva foarte straniu. Cu ochii săi bulbucați, fixați asupra lui Harry, tot arăta când spre jurnal, când spre domnul Reacredință, apoi se lovea cu pumnul tare în cap.

- Înțeleg..., îi zise domnul Reacredință încet lui Dumbledore.

- Un plan isteț, spuse Dumbledore pe un ton calm, continuând să-l privească în ochi pe domnul Reacredință. Dacă Harry, aici de față – domnul Reacredință îi aruncă o privire tăioasă lui Harry – și prietenul său, Ron, nu ar fi descoperit acest jurnal, atunci... vina ar fi căzut asupra lui Ginny Weasley. Nimeni nu ar fi putut dovedi că nu a actionat din proprie inițiativă...

Domnul Reacredință nu spuse nimic. Fața i se împietri deodată, devenind ca o mască.

- Și, imaginează-ți, continuă Dumbledore, ce s-ar fi întâmplat atunci... Familia Weasley este una dintre cele mai importante familii cu „sânge-pur" din lumea noastră... Imaginează-ți ce efect ar fi avut asta asupra lui Arthur Weasley și a Legii sale pentru Protecția Încuiaților, dacă s-ar fi aflat că propria lui fiică ataca și omora elevi provenind din părinți Încuiați... Ce noroc că jurnalul a fost găsit și că amintirile lui Cruplud au fost șterse din el. Cine știe ce consecințe ar fi putut avea...

Domnul Reacredință se străduia să vorbească.

– Mare noroc, într-adevăr, spuse el, fără să i se miște nici un mușchi de pe față.

Prin spatele lui, Dobby încă arăta când spre jurnal, când spre domnul Reacreditță, apoi își dădea una în cap.

Harry înțelese deodată ce vroia să spună spiridușul. Îi făcu un semn lui Dobby, care se duse într-un colț să-și răsucească urechile pentru a se pedepsi.

– Nu vreți să știți cum a ajuns jurnalul la Ginny, domnule Reacreditță? întrebă Harry.

Lucius Reacreditță se întoarse către el.

– De unde să știu eu cum a ajuns jurnalul la o fetiță slabă de minte? zise el.

– Pentru că dumneavoastră i l-ați dat, zise Harry. În magazinul „Caligrafie și pete". I-ați ridicat de pe jos cartea de „Transfigurări" și i-ați strecurat jurnalul în ea, nu-i așa?

Văzu cum mâinile albe ale domnului Reacreditță începură să se frământe, încleștându-se și descleștându-se necontrolat.

– Demonstrează dacă poți, șuieră el.

– Ah, nimeni nu poate să facă asta, zise Dumbledore, zâmbindu-i lui Harry. Nu acum când a dispărut Cruplud din el. Însă, te sfătuiesc, Lucius, să nu mai dai în stânga și-n dreapta alte lucruri de-ale lui Cap-de-Mort, de pe vremea când era la școală. Dacă mai ajunge vreunul dintre ele în mâinile vreunui nevinovat, cred că Arthur Weasley va avea grijă ca ancheta să dezvăluie că erau de la tine...

Lucius Reacreditță rămase nemișcat pentru o clipă, iar Harry văzu cum mâna dreaptă îi zvâcni, de parcă ar fi dorit să-și scoată bagheta. În schimb, se întoarse către spiridușul casei sale.

– Plecăm, Dobby!

Deschise ușa exact când spiridușul veni în fugă, lovindu-l pur și simplu cu ea. Îl auziră pe Dobby gemând de durere de-a lungul coridorului. Harry stătu un moment, gândindu-se. Apoi îi veni ideea.

– Domnule profesor Dumbledore, spuse el grăbit, vă rog,

pot să-i dau jurnalul înapoi domnului Reacredință?

- Bineînțeles, Harry, zise Dumbledore, calm. Dar grăbește-te. Serbarea... nu uita...

Harry înșfăcă jurnalul și ieși val-vârtej din birou. Auzea gemetele lui Dobby de după colț. Repede, întrebându-se dacă planul său va avea sorți de izbândă, Harry își scoase un pantof, își dădu jos șoseta murdară și slinoasă și îndesă jurnalul în ea. Apoi fugi pe hol.

Îi ajunse din urmă la capătul scărilor.

- Domnule Reacredință, zise el, punând o frână bruscă, am ceva pentru dumneavoastră.

Îi puse cu forța în mână șoseta urât mirositoare.

- Ce...

Domnul Reacredință scoase șoseta cu care era învelit jurnalul și o aruncă într-o parte, apoi privi mânios când la caietelul jerpelit, când la Harry.

- O să vezi, Harry Potter, că vei avea același sfârșit mizerabil ca și părinții tăi, zise el, amenințător. Și ei au fost niște netrebnici inconștienți, la fel ca tine...

Și se întoarse să plece.

- Vino, Dobby. Vino, am zis!

Dar Dobby nu se mișcă. Ținea șoseta transpirată a lui Harry în brațe de parcă ar fi fost o comoară neprețuită.

- Stăpânul i-a dat lui Dobby o șosetă, zise spiridușul, uluit. Stăpânul i-a dat-o lui Dobby!...

- Poftim? răcni domnul Reacredință. Ce-ai spus?

- Dobby are o șosetă, zise Dobby, nevenindu-i să creadă. Stăpânul a aruncat-o, Dobby a prins-o și Dobby... Dobby e liber!

Lucius Reacredință îngheță, uitându-se la spiriduș. Apoi se repezi la Harry.

- Din cauza ta mi-am pierdut servitorul!

Dar Dobby strigă:

- Nu te atinge de Harry Potter!

Se auzi o pocnitură puternică și domnul Reacredință fu aruncat pe spate. Căzu pe scări, câte trei trepte odată, ateri-

zând cu o tumbă chinuită la etajul inferior. Se ridică și își scoase bagheta, cu fața neagră de furie, dar Dobby ridică un deget lung și amenințător.

– Acum o să pleci în liniște, zise el, inspirându-i teamă domnului Reacredință. N-o să te atingi de Harry Potter. Pleacă!

Lucius Reacredință nu avu de ales. Le aruncă o ultimă privire ucigătoare amândurora, își flutură pelerina și plecă, grăbit și furios.

– Harry Potter l-a eliberat pe Dobby! zise spiridușul chiuind, privind în sus la Harry și lumina lunii i se reflecta în ochii ca de liliac. Harry Potter l-a eliberat pe Dobby!

– Măcar atât să fac pentru tine, Dobby, zise Harry, zâmbind. Însă promite-mi că nu o să mai încerci niciodată să-mi salvezi viața!...

Urâtul chip maroniu al spiridușului parcă se crăpă în două de zâmbetul lui, larg și dințos.

– Nu am decât o întrebare, Dobby, zise Harry, în timp ce Dobby își puse șoseta lui Harry, teribil de emoționat, tremurându-i și mâinile de fericire. Mi-ai spus că nu avea nici o legătură cu Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit, îți amintești? Și...

– Era un indiciu, domnule, zise Dobby, gogonându-si ochii și mirându-se că Harry nu se gândise la un lucru atât de evident. Dobby îți dădea un indiciu. Lordul Întunericului, înainte de a-și schimba numele, când i se putea rosti numele fără grijă, înțelegeți acum?

– Da, zise Harry, încet. Ei bine, ar trebui să plec. Are loc o serbare și prietena mea, Hermione, trebuie să se fi trezit de-acum...

Dobby își aruncă brațele în jurul lui Harry și îl îmbrățișă cu drag.

– Harry Potter este de departe mult mai grozav decât a crezut Dobby! suspină el de bucurie. Rămâi cu bine, Harry Potter!

*

Harry fusese la multe serbări la Hogwarts, dar niciodată la una ca aceea. Toată lumea era în pijamale, iar festivitățile țin toată noaptea. Mai târziu, Harry nu se putea hotărî care fusese partea cea mai frumoasă: când venise Hermione, fugind spre el și strigând: „Ai reușit! Ai reușit!" sau când venise Justin de la masa Astropufilor, grăbit să dea mâna cu el și cerându-și scuze la nesfârșit că îl suspectase, sau când venise Hagrid, la trei și jumătate, și îi bătu pe Harry și pe Ron pe umeri cu atâta putere, încât aproape că ajunseseră cu capetele în farfuriile cu budincă, sau când li se dădură, lui și lui Ron, cele patru sute de puncte pentru Cercetași, asigurându-le Cupa Caselor pentru al doilea an la rând, sau când se ridică profesoara McGonagall și le spuse că examenele au fost anulate, ca o favoare din partea școlii („O, nu!" exclamase Hermione.), sau când Dumbledore anunță că, din păcate, profesorul Lockhart nu va mai putea să predea anul viitor, din cauza faptului că plecase în lume pentru a-și recăpăta memoria. La uralele de bucurie care întâmpinară această veste participară chiar și câțiva profesori...

– Păcat, făcu Ron, luând o gogoașă cu gem. Începuse să îmi placă de el.

*

Trecu și restul trimestrului, scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Hogwarts revenise la normal, doar cu niște mici diferențe: orele de „Apărare contra Magiei Negre" fuseseră anulate („Oricum, am făcut destulă practică!" îi spuse Ron Hermionei, care era foarte dezamăgită.), iar Lucius Reacredință fusese concediat din postul de Guvernator al școlii. Draco nu se mai plimba prin școală de parcă ar fi fost a lui. Din contră, părea deprimat și nemulțumit. Pe de altă parte, Ginny Weasley era din nou extrem de fericită.

Veni – mult prea repede – și momentul călătoriei spre casă cu Expresul de Hogwarts. Harry, Ron, Hermione, Fred, George și Ginny primiră un compartiment numai pentru ei. Profitară cât de mult putură de ultimele ore când

aveau voie să facă vrăji înainte de vacanță. Jucară Pocnitoarea Explozivă, Fred și George lansară ultimele Artificii Filibuster și exersară între ei dezarmarea prin magie. Harry era deja expert în acest domeniu.

Aproape ajunseră la stația King's Cross, când Harry își aminti ceva.

- Ginny... ce-ai văzut că făcea Percy, atunci când nu vroia să spui nimănui?

- A, da, zise Ginny, chicotind. Păi... Percy are o prietenă!

Fred scăpă un teanc de cărți în capul lui George.

- *Poftim?*

- Este și ea Perfect la Ochi-de-Șoim, Luminița Limpede, zise Ginny. Ei i-a scris Percy toată vara. Se întâlnea cu ea prin școală, în secret. I-am văzut când se sărutau în taină, într-o clasă goală. A fost atât de supărat când a fost... știți voi... atacată. N-o să-l tachinați, da? adăugă ea, grăbită.

- Nici nu ne-a trecut prin minte, zise Fred, care arăta de parcă ar fi fost ziua lui.

- Cu siguranță, zise și George, râzând cu gura până la urechi.

Expresul de Hogwarts încetini și apoi se opri.

Harry își scoase pana și o bucățică de pergament și se întoarse către Ron și Hermione.

- Ăsta se numește număr de telefon, îi spuse el lui Ron, notându-l de două ori. Rupse pergamentul și le dădu câte o bucățică fiecăruia. I-am explicat vara trecută tatălui tău cum să folosească telefonul, îți arată el. Sunați-mă la familia Dursley, bine? Nu cred că o să pot suporta să vorbesc numai cu Dudley două luni întregi...

- Mătușa și unchiul tău vor fi mândri de tine, nu? zise Hermione, pe când coborau din tren și se alăturau mulțimii care se îndrepta către bariera fermecată. Ce fericiți or să fie când or să audă ce-ai făcut anul ăsta!

- Mândri? zise Harry. Fericiți? Ai înnebunit? Or să fie negri de supărare...

Și trecură împreună hotarul către lumea Încuiaților.

„[Harry], de luni de zile noua
mea țintă ești... *tu!*"
„Cap-de-Mort este trecutul,
prezentul și viitorul..."

ISBN 973-583-287-9
9 789735 832872